

Op je dertiende het huis uit.....en dan?

Het was 1950 toen ik, Adrianus van Beugen, werd geboren in de Cristiaan de Wetstraat te Den Haag. Al in het eerste jaar werd mijn wieg verplaatst naar de Herenweg 21 in Alphen a/d Rijn, waar ik in een gezin met zeven broers, twee zusjes, een Nederlandse vader (die timmerman was) en een Russische moeder opgroeide.

Mijn moeder, die tijdens de Tweede Wereldoorlog als 14-jarig meisje door de Duitsers uit Oekraïne werd gedeporteerd, is inmiddels overleden. In de Duitse concentratiekampen werd mijn moeder tewerkgesteld om samen met tientallen andere meisjes uit haar omgeving de gevangenen genomen Joden te verzorgen. Zij ontmoette tegen het einde van de oorlog mijn vader. Hij was gearresteerd omdat hij en nog wat kompanen verzetshandelingen hadden gepleegd. Mijn moeder zweeg over het concentratiekamp, het werk dat ze uitvoerde en hoe het er daar aan toe ging. Ik denk dat ze dat deed omdat ze zich anders alle leed weer zou herinneren en ons er niet mee wilde belasten.

Toen mijn moeder en vader na de oorlog door de Russen werden bevrijd en samen verder wilden gaan, werden zij niet door de Duitsers op de hielen gezeten. Het waren de Russen, die tot elke prijs bereid waren 'hun meisjes' terug te brengen naar Oekraïne. Door zich diep in de nacht te verschuilen, konden ze na dagen ondergedoken te hebben gezeten, 's nachts samen vluchten. Er gingen diverse dagen voorbij waarop ze niets anders deden dan lopen en hun omgeving in de gaten houden. Ze bereikten uiteindelijk Maastricht, waar ze bij een nicht van pa konden onderduiken. De volgende dag zou al liftend de weg worden vervolgd naar Voorburg. Daar woonden mijn grootouders.

Mijn roepnaam werd Arie. Mijn vader had namelijk een vriend uit het verzet in de oorlog overgehouden met de naam Adrianus. Dat was dus simpel. Ik had er moeite mee en ging mezelf later Aryan noemen. Het was sjieker en had volgens mij wat meer impact...natuurlijk een onzingedachte, maar dat begreep ik later pas. Mijn moeder heette Natascha Schkolna, geboren te Petroroskov, een plaatsje in Oekraïne tussen de rivieren Dnjepr en Dnjestre nabij Kiev. Mijn vader, Gerard Hendrikus van Beugen, werd geboren te Den Haag.

Ons gezin groeide met het jaar. Ieder jaar kwam er wel een broertje of zusje bij. Meer broertjes, zo'n zeven stuks en met mij erbij acht. De oudste een meisje en de jongste een meisje.

Mijn vader was timmerman van beroep en kon moeilijk werk krijgen. In het naoorlogse Den Haag was men nog lang niet van plan het een en ander op te bouwen. De Duitsers hadden een ongelooftelijke puinhoop achtergelaten, maar geld voor de wederopbouw was er gewoonweg nog niet. Zijn werkzaamheden bleven beperkt tot verbouwingen bij dames van lichte zeden, die hun peeskamertjes na de oorlog weer op orde wilden hebben. Zij probeerden deels te betalen met liefde. Ik zeg niet dat mijn vader zich hieraan overgaf, maar financieel gezien zette dit natuurlijk geen zoden aan de dijk.

Mijn moeder, die de Nederlandse taal niet machtig was, probeerde zich zo goed en zo kwaad als het kon staande te houden, hopende met Russische vriendinnen in Den Haag, die hetzelfde lot waren begaan, nog enigszins haar moederstaal te kunnen spreken. Via hen kreeg ze te horen dat haar man werd gezien in straten waar de prostitutie zich ophield, wat enorme onbegrip en ruzie tot gevolg had. Ze besloten werk te zoeken in een andere omgeving, hopende op beter woongenot en vooral betere werkomsomstandigheden. Zo kwamen we terecht in Alphen a/d Rijn. Ik was net één jaar toen we neerstreken op nummer 21 aan de Herenweg, de enige doorgaande weg richting Amsterdam. Er liep een soort gracht voor onze huizen met vele bruggetjes. Een pittoresk gezicht, een soort eigen dorpje even buiten Alphen a/d Rijn.

Het was een heerlijke omgeving, verkeer was er nauwelijks. In een uur kwam er soms één auto voorbij en de bus richting Amsterdam. Dit hield in dat wij jongens ongestoord konden voetballen op de autoweg en er even mee ophielden als er een auto aan kwam.

Mijn vader besloot zijn pijlen op Duitsland te richten en vertrok samen met mijn oom Herman uit Den Haag om daar werk te zoeken. Hij kwam wekelijks thuis, totdat dit om de twee weken werd. Mijn moeder, die de Nederlandse taal maar moeilijk onder de knie kon krijgen, probeerde in half Russisch en koeterwaals Nederlands de Daltons (zoals wij ons vaak noemden) op het rechte pad

te houden. Zo waren er Katja, Ruud, Gerard, Cor, ik was de middelste, vervolgens Herman, Karel Rob, Hans en m'n lieve zusje Evalien: net geen eiftal, maar we zaten samen met m'n ouders met z'n twaalfen aan tafel.

Katja was een zeer goed toneelspeelster. Ze kreeg altijd een hoofdrol toebedeeld in de operettes. Een knap meisje met zwart golvend, lang haar. Vele jongens liepen dan ook achter haar aan. Ik ging veel met haar om, bijvoorbeeld als mijn moeder en vader visite hadden. Ik werd dan uit bed gehaald om met haar liedjes te zingen, zoals Ramona van de Blue Diamonds. Vooral de tweestemmige zang tussen ons werd zeer gewaardeerd. Bij feestjes van haar, bij de familie Bos, bij haar vriendin Mariëtte in het koetshuis en later in het Rhenania-gebouw met de Mulo was ik een soort chaperonne. Mijn vader en moeder wilden dat als een soort bescherming, zodat ze nooit alleen over de straat ging. Haar creativiteit stopte ze in haar hobby schilderen en het leiden van kinderoperettes. Hoogtepunt was ongetwijfeld de presentatie die ik voor haar regelde, dat ze een presentatie met haar koor mocht geven voor Child Right, waar koningin Beatrix bij aanwezig was.

Met haar man Jan reisde ze de hele wereld over en verblijft thans in China Sjanghai. Ze heeft twee knappe kinderen: Robert Jan en Isabelle. Ze is inmiddels ook oma geworden. Binnenkort zal zij samen met Jan haar oude dag gaan slijten in Groningen, vlakbij haar dochter Isabelle die sinds kort zelf moeder is.

Ruud was een bijzondere jongen. Knap maar ook al vroeg zeer eigenzinnig. Toen hij ook in de gaten kreeg dat hij wat gebogen liep, bond hij zichzelf vast aan de spijlen van het bed en ging zo zittend slapen, hopende hiermee zijn rug te rechten. Hij was ook de enige van de hele familie die in dienst. Toen hij trouwde wilde hij niets liever dan de wereld ontdekken en vertrok, ik dacht in 1967, per boot naar Australië. Om vele jaren later terug te komen, als pastor Rolf van Beugen, volledig in de ban van het geloof. Hij had het licht gezien en wilde dit dan ook gaan verkondigen. Wij waren dan zijn aardse broeders en zusjes, maar zeker behoorden we niet tot de uitverkorenen. Hij was dat wel. Met grote doordringende ogen probeerde hij iedereen die hij tegenkwam te werven voor zijn geloof.

Na jaren van hard werken stampte hij ook eigenhandig een kerk uit de grond, genaamd The Way, gelegen in het Zuid-Hollandse Woerden. Hij was zeer principieel. Toen hij ziek werd, wilde hij onder geen beding geholpen worden. "Als God wil dat ik naar hem toe moet komen, dan kom ik." Op een dag reed hij samen met een huisgenoot en Sina, zijn vrouw, naar Spanje. Daar vroeg hij haar met een laatste krachtingspanning ten dans, om even later te sterven. Ik was op dat moment in Phuket, Thailand op vakantie. Het greep mij enorm aan, omdat ik de laatste tijd regelmatig met hem omging en probeerde hem ervan te overtuigen dat hij zich moest laten behandelen in een ziekenhuis. Ook doktoren waren door God op de wereld gezet om mensen te helpen. Deze uitlating van mij en mijn zusje Evalien liet hij voor wat het was. Ik hoop dat hij boven goed is ontvangen. Ruud had een drietal kinderen: Natasja, David en Matthew.

Gerard was en is een beetje de verstrooide professor van de familie. Met z'n neus omhoog deed hij alleen wat hijzelf wilde. Niemand, ook niet zijn vrouw Adrie, had daar maar enige invloed op. Na een muis te hebben gevangen, liet hij hem vol trots aan ons zien. De muis beet hem in z'n duim, waarna het met duizelingwekkende vaart tegen de straatstenen werd gesmeten. Toch was hij een dierenvriend bij uitstek, getuige de vele dieren die hij heeft gehad. Bij hem thuis liepen zelfs de lammetjes in de huiskamer. De zwarte keuteltjes waren ook niet meer te tellen: op de bank, in de keuken, overal lagen de uitwerpselen. Als ik dan wat zei, gaf hij aan dit hartstikke leuk te vinden.

Dat hij mij altijd een goed hart toe droeg, bleek wel uit de vele malen dat wij samen op vakantie gingen. De verbondenheid als broer en de vele malen dat hij mij vergezelde naar optredens, zijn niet meer op twee handen te tellen. Gerard was een zeer goede timmerman. Toch ging hij verder in de grafische wereld. Er was veel werk, maar door enkele faillissementen van opdrachtgevers ging hij zelf ook ter ziele. Een scheiding tot gevolg, maar thans getrouwd met een Zimbabwaanse uit België. Gerrard is sinds kort vader van een ongelooflijk mooi dochtertje.

Cor was vroeger de nozem van de familie: puntschoenen en genoeg vet in het haar dat het zelfs met windkracht twaalf niet bewoog. Een echte kuif sloeg hij er iedere vrijdagavond in. Zo sterk dat het niet eerder dan maandagmorgen z'n kracht verloor. Net als de meeste van ons kon ook hij goed voetballen, maar in zijn dromen ging hij liever voor de Rock 'n Roll. Elvis was en is nog steeds zijn idool waarmee hij zich zoals velen vereenzelvigde. De manier waarop de verhalen van Elvis de ronde deden, zo zou hij ook best door het leven willen gaan: een groot hart. En als hij geld had mocht ik ook altijd meedelen.

Cor werkte in Nigeria als bouwbaas en verdiende er veel geld. Eenmaal in Nederland liet hij de wereld goed smaken en werd de man met de gouden vinger. Een tijdlang zijn wij met elkaar opgetrokken: ik ben hem veel dank verschuldigd voor de manier waarop hij mij steunde in zowel mijn Belgische avontuur als in mijn decorperiode. Meiden bij de vleet en Cor was dan ook een zeer knappe verschijning. In zijn jeugdijaren trouwde hij met een Indische schoonheid Anita en verwekte twee schitterende dochters, Bianca en Claudia.

Toch kon hij het huisje-boompje-beestjebestaan niet opbrengen: de een na de ander kon hem niet tot rust brengen, totdat z'n huidige Boliviaanse vrouw Lisa hem een beetje op een rechte lijn wist te krijgen. Hij kreeg een hartaanval, een open hartoperatie volgde en een paar maanden later stond hij weer op het dak te werken als dakdekker. Grote rollen dakbedekking op z'n schouder tillend: Cor was er weer bij. Hij moet ook een enorm sterk gestel hebben. Ik ben dan ook blij dat we weer regelmatig contact hebben. Hij heeft inmiddels een huis in Bolivia met een eigen zwembad, waar ik hem regelmatig mee pest, als de rijke tak van de familie woont in Alphen a/d Rijn.

Herman, mijn hardwerkende broertje, zorgde vroeger dat we verse melk kregen van de boer, bij wie hij 's morgens vroeg en na schooltijd werkte. Hij was bepaald niet leergierig, maar had alles snel door. Zijn handen waren van goud, vaak ging hij met ons mee om decors op te bouwen. Ik kon altijd een beroep op hem doen. Toen er verslagenheid heerste bij het overlijden van onze dochter Ilse, waren hij en Anneke een enorme steun en toeverlaat voor ons. De laatste tijd is het contact meer dan verstevigd. Ze wonen in een sjeke flat aan de Hermanswetering, waar de deur op afstandsbediening open gaat en de trap automatisch oplicht als je de eerste trede beroert. Zijn vrouw Anneke zorgde voor een geregeld leven, waarmee hij tot op heden samen met zijn twee zoons gelukkig is.

Karel was altijd een buitenbeentje, creatief en schilder van beroep. Na lange tijd bij mijn broer Gerard te hebben gewerkt, besloot hij toen hij bijna alle avonden decors aan het schilderen was, bij mij te komen werken. Een hechte band, als een tweeling die met elkaar samenwerkte. Elke handeling was een gedachte, elke aanblik was familie, alleen wij tweeën tegen de rest van de wereld, de kabouters van de nacht. We lieten elkaar nooit laten vallen, hoe zwaar het ook was. Thans is Karel werkzaam bij degene die onze decors hebben overgenomen en getrouwd met Evalien. Ze hebben een dochter en een zoon.

Rob, een zeer mooie jongen...toldat drank hem te pakken kreeg. Hij had geen zin in een geregeld leven, een beetje het dronken schaap van de familie. Hij was echt een jongen met een lach waar iedere vrouw voor viel. Vrouwen vielen bij bosjes voor hem. Of dat hem onzeker maakte of dat hij niet om kon gaan met het verleden, misschien meer dan ons een beschermende arm nodig, we zullen het nooit weten.

Hans, een zeer goede danser, een goede kok, een enorm gevoel voor humor, althans toen we nog bij elkaar waren. Thans een loodgieter, getrouwd met een simpele ziel die zich heeft aangesloten bij een of andere sekte welke omgang met eigen familie uitsluit, een gehandicapte zoon en een mooie dochter Diandra.

Evalien is de jongste, mijn liefste zusje. Ze was volgens mij het mooiste kindje dat bij ons werd geboren, zo'n lief klein poppetje: Evapien werd ze door ons genoemd. Omdat ik vrij snel het huis uit ging, kwam ik haar vaker tegen in het zwembad dan bij mij thuis. Ze bleef thuis en was voor mijn moeder een lieverd. Ze had het helemaal niet makkelijk en werd met haar gevoelens heen

en weer geslingerd. Ze had alleen haar broertjes. Wat zou het fijn zijn als ze een eigen huis zou krijgen, een plek waar ze eens echt gelukkig kon zijn was een terugkomende wens van mij. Thans werkt ze in een ziekenhuis in Rotterdam en is getrouwd met een schat van een vent: Hermann Jeager. Ze heeft zich op een bijzondere manier door haar jonge leven geworsteld om uiteindelijk terecht te komen in een harmonieus en liefdevol gezin. Twee lieve knappe dochters Asja en Ilja, door mij geprotetteerd. Door de vele contacten die ik met haar onderhoud, is zij met Cor en Herman en tweemaal per jaar Katja nog de enige actieve ader die onze bloedband in tact weet te houden.

1954

Wat kan ik mij nog herinneren.....?

Ik was ongeveer vier jaar oud. Elk jaar werd er wel een kindje geboren. Mij werd verteld dat ze uit de rode kool kwamen of door een pelikaan in de nacht gebracht. Omdat zo'n rode kool mij zeer ongeloofwaardig leek, koos ik voor de pelikaan. Als mijn vader vertelde dat hij dacht dat er vannacht een baby geboren zou worden, had ik het plan om 's nachts deze rakker op te wachten. Deze keer zal hij mij niet ontglippen...maar ja hoor...s nachts om een uur of drie schrok ik wakker, sloop de trap af naar beneden, elke kraak in het hout ontwijkend in de hoop mijn ouders en de diep slapende Daltons niet te wekken.

Eenmaal beneden pakte ik een stoel en klom erop. Ik keek voorzichtig en met een bonzend hart door het voordeurraampje. Ik hoopte iets verdachts te zien vliegen, misschien zag ik ze zelf wel vliegen: wat voor een onbenul was ik om deze onzin te geloven, in de hele omgeving was geen pelikaan te vinden. Vermoeid van het staren klom ik teleurgesteld in mijn bed, om de volgende dag te vernemen dat de pelikaan mij toch voor de gek had gehouden. Er was weer een kindje geboren in huize Van Beugen. Schiet mij maar lek, dacht ik. Hier begreep ik helemaal niets van.

1955...nadat zij mij hadden afgeleverd bij de kleuterschool, zag ik de kinderen spelen met vuurwerkklappertjes: het kapot slaan met een steen gaf een knetterend effect. Waar komt dit vandaan, geef mij er ook eens een, riep ik in alle vriendelijkheid. Geen van de kinderen was geneigd er ook maar één af te geven. Je kunt ze kopen bij Van 't Hof, een winkel in de Hoofdstraat, vertelden de kinderen van mijn klas. Deze winkel verkocht allerhande snuisterijen en ook klappertjes. Dat zoiets vijf cent kostte, daar had ik geen notie van. Wat ik wel wist is dat mijn moeder een portemonnee verborg in de kinderkamer op de bovenste plank. Eenmaal was mijn moeder de kinderkamer uit en klom ik naar de bovenste plank. Bijna viel ik omlaag. Net op tijd, anders was alle babykleding uit de kast gedonderd. Ik griste uit de portemonnee van mijn moeder een enorm bedrag, namelijk een briefje van 2,50 gulden. Wist ik hoeveel dat was. De hele nacht lag ik wakker. Ongelooflijk, wat knaagde dat aan mij. Nog nooit had ik zoiets uitgespookt, nog nooit had ik iets gestolen. Verdorie, ik moest ook zo snel handelen. Liever had ik een dubbeltje gepikt, zo'n briefje moest wel een vermogen vertegenwoordigen. Hoeveel eigenlijk, dacht ik. Nou, in ieder geval heel veel.

De volgende morgen naar school en in de pauze naar winkel Van 't Hof in de Hoofdstraat. "Vertel het maar, jongeman, wat zal het wezen", vroeg de verkoper mij. Het was een wat oudere man met doordringende ogen. "Klappertjes, meneer", stamelde ik en alsof het de normaalste zaak van de wereld was, legde ik het bijjet neer. Dat ik daar zijn hele voorraad voor kon opkopen, wist ik niet. Ik kreeg mijn klappertjes en was de koning te rijk. Ik kreeg geen geld terug, maar het zal wel voldoende geweest zijn. Ik durfde de verkoper niet aan te kijken en zeker niet te vragen of ik nog wat over had, bang dat hij in m'n ogen kon lezen dat hier iets niet pluis was. Ik dacht: wegwezen hier!

Met het gevoel opeens een enorme Pinocchio-neus te bezitten, wreef ik er voor alle zekerheid even over en merkte dat hij niet was gegroeid. Eenmaal op het schoolplein voelde ik mij de rijkste jongen van het plein. Ik nam een steen en sloeg zo hard op het klappertje dat het geluid tegen de stenen het klappergeluid overstemde.

Pats, au! Een klap in mijn gezicht deed mij ontwaken. Het was mijn moeder. De winkelier had de 2,50 gulden teruggebracht en verteld wat er was gebeurd. Ik heb me dagenlang schuldig gevoeld, als een misdadiger in de dop.

1956

Net als alle 6-jarigen ging ik naar de eerste klas van de lagere school. Alle kinderen kregen op een gegeven moment kindermelk in van die kleine leuke flesjes. Een kratje met 22 flesjes werd binnengebracht, terwijl er 24 kinderen in de klas zaten: een verkeerde telling of een vergissing? Al snel werd duidelijk dat mijn ouders niet hadden betaald en ook de ouders van Jantje Reuberman niet. Geen geld, geen melk. Bij navraag bleek dat we het geld niet konden missen. Elke keer dat die rotflesjes werden binnengebracht, begon ik maar snel huiswerk te maken alsof ik het niet merkte. Maar het geslurp van de kinderen was met geen mogelijkheid te negeren. Je kon gewoon niet negeren dat je uit een arm gezin kwam. Volgens mij keek iedereen me na in de pauze. Wat zouden ze denken? Het beetje trots wat nog in je genen zat, was na het melkincident op slag weg. Die stomme leraren...wie had die stomme melkflesjes in het leven geroepen? Ik voelde me juist zo thuis op school. Op de dag ervoor gaf de geur van verse broodjes aan dat er iets bijzonders aan de hand was. Sommige kinderen wisten al waarvoor het was en waar ze heen gingen.

Ik had geen zin om naar school te gaan. Volgens mij wist iedereen dat we arm waren. Ik vond mezelf heel zielig, maar een tik tegen m'n hoofd zorgde ervoor dat je wel ging. Ik mocht met nog iemand, Jantje Reuberman, in de lege klas blijven en wat huiswerk maken. 's Avond kon ik het toch niet laten om te gaan kijken waar de schoolbus bleef. Enthousiast zongen mijn klasgenootjes 'Ik heb een potje met vet'. Ze vonden het geweldig. Weer liep ik naar huis met een onbegrepen gevoel. Verstoppem wilde ik me. Soms begonnen mijn ogen te tranen. Wat een klotewereld! Het ging precies zo met de volgende schoolreisjes: geen geld, geen reisje. Wel uitzwaaien en verkondigen dat je er toch geen zin in had. Het was als een mes dat mijn kinderziel doorboorde.

Het bezig zijn om jezelf als volwaardig kind in de maatschappij te plaatsen, was al een dagtaak op zichzelf. Wellicht dat ik zelf elke keer een spiegel voorhield met de wetenschap dat ik een armoedzaaier was en ik mijzelf moest verdedigen. Mijn trots hield me met moeite op de been, steeds vaker leek ik vast te zitten in een leven dat ik ervoer als drijfzand. Als je eenmaal vast komt te zitten, zink je steeds dieper weg. Hoe hard je er ook voor vecht. Het enige wat ik wilde is met rust gelaten worden, maar de maatschappij was hard en meedogenloos. Eén ding wist ik zeker: ik voelde me bijzonder, ik zou hoe dan ook iets bereiken waarmee ik de maatschappij versted zou laten staan, alle vooroordelen zullen smelten als sneeuw voor de zon. Maar de weg was lang. In gedachten droomde ik van de mooiste momenten, soms kreeg ik de mooiste melodieën in m'n hoofd. "Hé, moet je meerijden", werd er geroepen. Ik schrok van de stem, direct was ik weer bij mijn positieven. Daar stopte een buurman, iemand van de Hereweg waar ik woonde. Ik mocht meerijden op de stang voorop. Eenmaal thuis deed m'n kont en bovenbeen zo zeer dat ik wel een half uur moest wrijven voordat de pijn minder werd. Ja, je moest er wat voor over hebben om niet te hoeven lopen.

Toch was niet alles negatief. Om 10.45 pauze. De beroemde judokampioen Anton Geesink, die toen nog in de bouw werkte, was elke dag bezig aan de hervormde kerk die naast onze school stond. Elke dag maakte ik een praatje met hem. Hij kon wel twintig stenen tussen zijn handen houden. Dat was ongekend. Als ik er drie tussen mijn handen kon houden, was ik spekkoper. Wat een spieren had deze man. De wagen met metselstenen werd in deze tijd nog gelost met de hand met een soort lederen handschoen als enige bescherming. Wij kregen van Anton altijd een stuk gevulde koek of een sprits, wat wij weer aan andere kinderen lieten zien als een soort 'lekker puh', een soort vergelding voor de melk. Dat Anton een judoster zou worden had ik natuurlijk niet voorzien. Mijn leven zou er in ieder geval anders gaan uitzien, net zo sterk als Anton Geesink en net zo slim als onze hoofdleraar. Maar wat ik zou willen worden, daar kreeg ik niet erg de vinger achter. Ja, ik had in een leuke bui thuis aan tafel gezegd dat ik burgemeester van Alphen wilde worden, waardoor ik thuis altijd burgemeester werd genoemd door opa en oma en door mijn eigen ouders.

Om iets anders te krijgen dan wat er thuis op het bord werd geserveerd, was in die tijd een utopie. Er reden Coca Cola-wagens met die leuke kleine flesjes rond. Als er een parkeerde, stalen wij er een flesje uit om deze vervolgens als een goddelijke drank onze keelgaatjes te gieten. Soms waren ze zo warm dat je er drie keer van moest boeren. Zo ging het ook met de groenteboer. Een paar appels gappen en dan de honderd meter in olympische vaart afleggen. De groenteboer was niet gek en zat er soms gewoon op te wachten om ons toe te kunnen schreeuwen dat hij wist wie we waren en dat hij de politie op onze dak zou sturen. Het was sowieso een bekende die op deze groente wagen zat. In die tijd kende je bijna iedereen, zo klein was Alphen a/d Rijn. Dreigen met de politie was om ons angst in te boezemen. Wij hebben de politie in ieder geval nooit gezien.

Om in je omgeving toch wat respect af te dwingen, moest je lef tonen, iets doen wat een ander niet durfde. Dat was de manier om als volwaardig medeleerling te worden geaccepteerd. Ik dacht het toen in ieder geval wel. Op een gegeven moment waren we aan het opscheppen: wie durft de Rijn over te zwemmen? Na wat heen en weer gepraat besloot ik het te wagen en zwom op m'n hondjes. Had ik geleerd in de Ridderbuurt bij de oude peperbus. Daar was een watertje waarin de hele buurt leerde zwemmen. Aan de kant vond ik een stuk materiaal dat tegenwoordig piepschuim wordt genoemd. Ik pakte het als een soort reddingsboei vast, voor als ik moe zou worden. Hiermee kon ik mij altijd drijvende houden. Ik was net op weg toen ergens in het midden een groot zandschip opdoemde. Ik besloot terug te keren. Mijn angst om in de schroeven vermalen te worden, werd steeds groter. Net voordat ik terug wilde keren, kwam er van de andere kant ook een gigantisch schip aan. Ik zat vast. Wat nu? Ik probeerde rustig te blijven. Zo goed en zo kwaad als het ging klampte ik me vast aan het piepschuim, terwijl de schepen steeds dichterbij kwamen. De schroeven zorgden voor enorme draaikolken, maar in het midden ontstond een stil gebied. Voor mijn gevoel was het er even doodstil. Ineens waren de schepen weg. Een wonder of werd ik geholpen? Had ik een engeltje op mijn schouder? Verklaren kon ik het niet. Hevig geschrokken vervolgde ik mijn zwemtocht naar de overkant. De terugweg deed ik toch maar weer met het pontje. Een ervaring rijker, wat een geluk.

1956

Zoals velen kreeg ik de kans om te mogen zingen in een kinderkoor. Naast mijn school aan de Oudshoornse weg stond een kerk met daaraan vast een zaaltje van de koster van de kerk. Voor mij was dit ook het moment dat ik de bekend baard in de keel kreeg. Ik speelde elke jaar mee in operettes (dit was een voorstelling waar zang en dialogen in verwerkt zaten). Ik was een opvallend kind. Door mijn humor op het podium begon ik vaak een geïmproviseerde tekst te brabbelen. Het publiek lag in een deuk van de opmerkingen die ik te pas en onpas maakte. De dirigent was soms ten einde raad. De volgende dag werd ik steevast genoemd in verschillende krantenrecensies. Het zangkoor bestond uit allerlei jongeren en ouderen uit de buurt. Ik zong tijdens kerstmis in de kerk en deed mee met concoursen door het hele land. Het zingen werd er bij mij op deze wijze aardig ingestampt. Het fijne was dat ook mijn zusje erbij zat. Ze werd meer dan gewaardeerd. Trots was ik: arm, maar wel talent.

Ik liep vaak met een buurmeisje mee naar zang. In de winter die smerige kou, in m'n korte broek en m'n kapotte plastic schoentjes. M,n benen waren eerder blauw dan bruin. Zo liep ik in november nog in m'n korte broek. Ja, sorry hoor. Ik moet het even kwijt. Het lijkt misschien een beetje gezeur, maar het was niet anders. Soms kwam ik iemand tegen die vroeg of ik geen lange broek aan moest. Ik zei dan dat ik het niet koud had, maar wist wel beter. Dat gezeur van die mensen, ik liep dan ook maar snel door. Onderweg naar huis kwam ik altijd het benzinstation tegen waar ik in m'n vrije tijd de bromfietsen mocht tanken. Een gevulde koek was dan ook vaak een beloning. Eenmaal mocht ik een auto aftanken. De pomp stopte er na twee liter mee. De man begreep niet dat de tank al vol was en ik hield bij hoog en bij laag vast dat dat wel degelijk het geval was. Hij rekende twee liter af en was met tien minuten weer terug. Ik begreep er niets van, totdat pomphouder Henk mij vertelde dat een luchtbel het euvel was. De pomp stopt dan vanwege de tegendruk. Weer wat geleerd...

Ik was eigenlijk best een goede leerling, ik kon met gemak met de besten mee en haalde ook best goede cijfers. Later ging het bergafwaarts door onze thuissituatie. Altijd was mijn moeder in verwachting of ziek en misselijk. Ze vroeg dan of wij de aardappels konden schillen (voor twaalf personen), de was van een hele week doen, de bedden opmaken of de kamer aanvegen. Er was elke dag wel een smekende vraag van mijn moeder. Als ik m'n best deed mocht ik mee naar Rusland. Ze had haar familie al twintig jaar niet meer gezien. Ze kreeg na vele jaren te hebben gewacht uiteindelijk een visum. Doordat ik niet altijd de aardige jongen was die zij voor ogen had, mocht ik op het laatst niet mee en ging Gerard, mijn oudere broer. De familie die daar woonde kende ik niet, ik had hooguit wat foto's gezien van bijvoorbeeld Olga, een waanzinnig mooie tante, opa en oma, een neef die erg veel op Gerard leek en een oom die volgens mijn moeder op mij leek. Ze woonden in het plaatsje Petjroskov, zo'n honderd van Kiev. Om er te komen moest de halve wereld worden afgelegd.

Mijn christelijke ontmoeting tussen bijbel en bed

In de zes weken dat mijn moeder weg was werden wij ondergebracht in pleeggezinnen. De een bij een tante, de ander bij een buurvrouw en zo verder totdat alle Daltons een onderdak hadden. Op de Hereweg werd ik met mijn elf jaar ondergebracht bij de familie Haze, ook een groot gezin. Een christelijk gezin. Moeder Haze had de broek aan. Een bungalowtent was er niets bij. Mijn twee benen waren nog kleiner dan één been van haar. Een enorm achterwerk met een uitzwaai van twee en een halve meter.

Elke dag moest er een stuk uit de bijbel worden voorgelezen. Ook hier zat ik met zo'n tien personen aan tafel. Hoewel er meer ouderen waren, was Jaap zestien jaar, Nanda veertien en nog een meisje van elf jaar. Haar naam is mij ontschoten. Het was in ieder geval de jongste van het gezin. Alles ging er georganiseerd aan toe. Geen gemor over wie er afwast, alles was geregeld. Er stond zelfs een harmonium in huis waar ik de vlooiemars op leerde spelen. Zo slecht had ik het eigenlijk nog niet getroffen. Ik sliep bij zoon Jaap in bed, die toen zestien was. Tegenover ons sliepen zijn zusjes Nanda en...oh nee, die naam weet ik niet meer. Meteen de eerste nacht sloop Jaap naar zijn oudere zusje Riet toe. Ze sliep in een andere kamer sliep. Riet was een leuke spontane meid van achttien jaar. Ik hoorde alleen "Nee Jaap, niet doen. Jaap, verdorie...". Omdat ik zelf nog maar elf jaar was, had ik er in het begin geen notie van wat Jaap daar aan het doen was. Allengs werd mij een en ander duidelijk: Jaap had de sleutel van de kast met verboden vruchten gevonden. Hij wentelde en dompelde zich in zijn onafwendbare seksuele verlangens. Hoe moest ik alles zien te rijmen? Ik dacht dat ons gezin van God los was, maar elke dag van die zes weken hier was er wel een seksuele uitpatting. Dit zo christelijke gezin, waar mijn moeder mij juist had ondergebracht om goed voor mij te zorgen, bezorgde mij weken om nooit meer te vergeten. Zo'n zes weken heeft het geduurd, ik noemde het mijn christelijke ontmoeting tussen bijbel en bed.

Toen mijn moeder na zes weken terug kwam uit Rusland, was het feest. Mijn vader had het hele huis verbouwd, verf op de muren in allerlei motieven, de trap op een andere plek neergezet. Niet alleen ik, maar ook het huis was veranderd. Zou alles nu anders worden? Was mijn moeder blij met alle veranderingen? Zouden de ruzies voorbij zijn nu ze eindelijk haar familie in Rusland had gezien? Kwam er dan eindelijk rust in ons leven?

Alles begon weer van voren af aan: de jaloezie van mijn moeder. Mijn vader kon namelijk buitengewoon aardig zijn en de charmeur uithangen. Als er bijvoorbeeld een meisje van verderop op de bus stond te wachten, vroeg pa of ze mee wilde rijden naar het dorp. Mijn moeder, die toevallig door het voorraam keek, zag vol jaloezie wat hier gebeurde. Zij moest altijd lopen en die del mocht met hem meerijden. Direct waren de poppen weer aan het dansen.

De kinderbijslag, die bestemd was om schoenen en kleding voor de komende winter aan te schaffen, was al snel uitgegeven. Mijn vader had namelijk een auto gekocht, een Moskovitch. Ja, erger kon het niet. Hij was splinternieuw. Volgens ons had Croetsjov in z'n tuinhuisje een koetswerk op vier wielen gebouwd. Hij zag er eigenlijk best redelijk uit, maar rijden? Misschien liep hij op wodka. We hebben dat rotting wat aangeduwd. 's Morgens om half zeven werden dan

alle Daltons opgetrommeld. Met onze haren in de slaaphouding en onze ogen nog half dicht begon het geduw. Omdat pa de koppeling te vroeg losliet, lagen de Daltons in een mum van tijd op straat uit te hijgen. "Verdorie", zei mijn vader geërgerd. "Stelletje mietjes!" Daar leek het ook wel op, want we hadden allemaal nog onze pyjama aan, of wat daar voor door moest gaan. Als wij onze lieve heer vroegen om dat rotding aan te laten slaan, vloog hij soms spontaan aan en was mijn vader weg. Wij hadden dan niet in de gaten dat wij toch al een heel eind hadden geduwd en liepen dan ook ietwat veromfaaid terug. Dit moet een hilarisch gezicht zijn geweest. Mijn vader had inmiddels in de gaten dat het geen beste koop was. Hij ruilde hem in voor een Ford Perfect en een motor. Als de een het niet doet, kun je altijd nog op de andere de weg. Op zich niet zo dom bekeken van hem. Wij keken elkaar is aan en waren niet bepaald zeker of het geduw in de ochtenden hiermee verleden tijd zou zijn. "Nee", zei pa triomfantelijk. "Deze heeft een sleutel." "Zat hij dan op slot ofzo", hoorde je ons denken. "Nee, je kunt hem aanzwengelen met deze sleutel", vertelde hij trots. "Deze Ford Perfect heeft niet voor niets de naam Perfect. Die loopt altijd." We hoorden zijn woorden vol ongeloof aan. De volgende morgen konden we hem weer horen vloeken. Godgloeïende, godgloeïende, maar niks gloeïde, geen bougie die ook maar aanstalten maakte om te gloeien. De Daltons werden weer opgeroepen. Dit zou in militaire dienst niet hebben misstaan. Het was eerder een bevel. We strompelden wederom de trap af om voor de zoveelste keer te gaan duwen. We waren zo blij dat uiteindelijk de motor aan de beurt was. Vanaf die tijd konden we rustig slapen, het leed leek voor het moment geleden.

In m'n jonge jaren probeerde ik me creatief bezig te houden door 's nachts op bed te proberen de beroemde Mona Lisa te schilderen. Met de weinige middelen die voorhanden waren, werd dit voor mijn leeftijd een acceptabele poging. Alleen het kuiltje in haar wang kreeg ik niet voor elkaar. Ik had ook niet de juiste penselen en probeerde met kwastjes en waterverf (sinterklaascadeau) een en ander gestalte te geven.

Omdat ik 18 augustus jarig was, ging ik met mijn elf jaar (1961) naar de Mulo op het Nutsplein in het centrum van Alphen, zo'n drie kwartier lopen van de Hereweg en terug. Met aan m'n hand een tas waarin acht vakken zaten en een multomap. Was op zich een prestatie van weleer. Je arm werd na een halfuur voor je gevoel twee keer zo lang. Hoewel dat door mij op dat moment niet als prestatie werd gezien, werd het dagdromen onderweg over een andere toekomst vol idealen een ver en bijna onmogelijk haalbare droom. Morgen is er een nieuwe dag, werd vaak tegen me gezegd. Voor mij waren alle morgens hetzelfde. Alleen in mijn fantasiewereld werden dingen beleefd, maar eenmaal wakker kwam toch weer die nieuwe morgen die niets anders bracht dan ruziënde ouders en zwart verbrand brood. De korsten bleven op een vervelende manier tussen en aan je tanden plakken. Vooruit moest ik. Wanneer zou dat moment van verandering zich werkelijk aandienen? Ik had er geen antwoord op en was soms hopeloos verdrietig.

De snelheid waarmee alles ging was voor mij veel te traag. Zonder vervoermiddel, zoals een fiets of een brommer, verloor je halve dagen met lopen. Dagdromen met vlinders, dat deed ik onderweg naar huis. De verliefdheid op juffrouw Pesman, een juffrouw die ook op m'n lagere school les had gegeven. Ze ging mee naar de Mulo. Elke keer dat ze de klas binnenstapte ging m'n maag tekeer, de vlinders in m'n maag hadden vrij spel. Haar manier van praten en haar uitstraling brachten mij zover dat ik mij eens voor haar huis ophield om te hopen nog een extra glimp van haar op te vangen. Ik stalkte haar zo'n beetje. In m'n hoofd kreeg ik allerlei onmogelijke gedachten, totdat ik wakker werd geschud door een boze Juffrouw Pesman. Ze gaf me strafwerk voor een vechtpartij in de pauze op het schoolplein. Weg waren de vlinders, weg was de verliefdheid. Ik was in één klap alles kwijt.

Ja, vechten kon ik als de beste. Twee of drie jongens konden mij niet de baas. Een enorme kracht voelde ik dan door mijn lichaam vloeien. Ik kon er mijn hele ik, mijn afkomst en de armoede mee afvechten. Als ik zou verliezen, zou mijn trots worden gekrenkt en die trots was juist het enige wat mij altijd overeind hield.

Op school ontmoette ik Jaap Tolk. Hij woonde in de Conradstraat. Z'n pa zat in de verzekeringen en was nooit thuis. Jaap vond het bij ons thuis een verademing. Zelf was hij met zijn broer een nakomeling. Zijn zusters waren veel ouder en waren het huis al uit. Bij Jaap was het een stille

boel. Hij liet ons zijn gigantische treinverzameling zien, een hele kamer was er voor ingericht. Je waande je zo in Oostenrijk. Ik zou daar zeker duizend sinterklaasavonden en verjaardagen voor nodig hebben om dit bij elkaar te sparen. Even later kwamen we beneden. Jaap had een hele leuke moeder. "Zo, ben jij Jaaps vriendje?" Ik twijfelde even. Was ik dat? Jaap gaf me een knipoog. Met andere woorden: ik was z'n vriend. Jaap kreeg een briefje van honderd gulden. Ik was stomverbaasd. Van het geld mocht hij in de speelgoedwinkel een nieuwe Marklin-trein gaan kopen. Voor mij was Jaap rijk, een uitgemaakte zaak. Maar dat het er bij hem thuis saai aan toe ging, kon ik wel bevroeden. Hij vond ons Dalton-gezin gezelliger. Twaalf Daltons en een Jaap rond de etenstafel was natuurlijk dikke pret, maar hij was er niet alle dagen.

Jaap vroeg me een keer mee te gaan. Hij had skeletten gevonden voor mijn huis op een soort eilandje. We liepen honderd meter en moesten oppassen dat we niet in het moeras bleven steken. We kwamen bij de vindplaats aan. De adem stakte in mijn keel: ik had nog nooit een skelet gezien. Jaap vertelde vol trots dat alleen hij wist wat hier lag. "Jemig, een schedel", piepte ik. "Shit, daar hoort je neus te zitten en daar je ogen en dat gat met tanden is je mond..." Ik was aardig van slag. Waar is die grote mond opeens gebleven en je kon toch zo goed vechten? Kom op, verman je! Ik probeerde mezelf sterker te maken. De gedachte dat het ooit normale mensen waren, maakte mij nog stiller. Dit was echt zoiets wat gebeurde in zo'n jongensroman. Ik ging liever achter de meiden aan. Hoe ik ook probeerde het te vergeten, het bleef in m'n hoofd malen. Dus als je dood ging, blijft dit dus van je over: een skelet. Nou lekker, ik was er helemaal niet gerust op.

Eenmaal uit school vond ik mijn moeder wederom meestal ziek thuis, terwijl er zoveel dingen te regelen waren. Er was altijd werk en nog eens werk. Dit kon ook niet anders met z'n twaalfen. Vaak probeerde ik enig huishoudelijk werk te verrichten, teneinde toch een helpende hand te kunnen bieden. Een vaak onbegonnen taak voor een twaalfjarige. Er was ook geen plaats om huiswerk te maken, het eten klaarmaken, de was van gisteren wegwerken, vegen bij gebrek aan een stofzuiger...zo'n rottig bezempje en een stoffer en blik... daar moest je het mee doen. Toen we uiteindelijk een zogeheten rolveger kregen, dacht ik dat het het ei van Columbus was, maar ook dat viel zwaar tegen. Dan maar weer op de knieën. Op school ging het ook slechter en slechter. M'n rapport bestond uit enen en drieën. Het was zo erg dat ik besloot het weg te gooien in een sloot. De vragen beantwoordde ik met "nog niet gehad" en eenmaal op school was ik het kwijtgeraakt.

Omdat mijn moeder de Nederlandse taal niet goed beheerste, zag ze alles snel als aanval. "Ik begrijp het niet", dacht ze dan. "Dus ze zullen het wel over mij hebben", zeker als wij dan ook wat giechelden. We kregen dan vaak een klap tegen het hoofd. Uiteindelijk begon ze te slaan met de steel van de zwabber. Als ze dan raak sloeg, pakten wij de stok af en braken hem in tweeën. Daar werd ze nog kwader van. Niemand begreep haar, ze had altijd wat, zelfs de doktoren begrepen niet wat haar mankeerde. Als veertienjarige meisje is ze weggehaald uit haar ouderlijk huis en door de Duitsers ver weg in een concentratiekamp aan het werk gesteld. Als vrij jong meisje van negentien jaar het ene kind na het andere gekregen in een wereld die niet de hare was. Natuurlijk had ze vaak hoofdpijn en wat al niet meer, geen vakanties, een man die haar zonder geld en wel met tien kinderen liet zitten, tegen de melkboer zeggen dat je geen geld hebt maar toch elf monden moet voeden, bij de bakker alleen het verbrande brood kreeg omdat ze altijd in de min stond. En zo kan ik nog wel even door gaan. De ruzies die ontstonden als mijn vader en moeder even naar Voorburg waren naar pa zijn ouders. Dan was het feest bij de Daltons. Door de woede-uitbarstingen van mijn broers gingen soms de deuren uit hun scharnieren en schopten ze gaten in de hardboarddeuren. Als er een werd dichtgehouden om de eerste woede-uitbarsting wat te laten bezinken, resulteerde dit in nog meer woede. Dus begaf de deur het, een soort afreageren van emoties. Vaak durfde ik thuis niet te slapen, bang voor mijn grotere broers. Dat ze me in elkaar zouden slaan. Ik mocht dan bij een buurjongen, Hennie Janssen, blijven slapen. De volgende morgen keerde ik naar huis, waar het nog een bende was van de vorige avond. Mijn moeder huilend en mijn vader woedend. Het interesseerde ze niet wie of wat iemand had gedaan, we kregen allemaal een schop onder onze kont.

Hennie kwam uit en typisch gezin. Vader werkte bij de boer, z'n moeder was een grote vrouw met haar op de tanden en losse handjes. Hennie had een veel oudere zus met nog meer haar op de tanden. Een soort kloon van zijn moeder. Als Hennie te laat thuis kwam of slootje had gesprongen, stonken z'n sokken naar de modder. Zonder om te kijken wie hij bij zich had, kreeg Henny dan zo'n vleur voor z'n kop dat ik dacht dat z'n hoofd zich spontaan negentig graden draaide. Wat was zijn moeder een lief mens. Klinkt misschien een beetje tegengesteld, maar ik was altijd welkom. Het ging er soms hard aan toe, soms kreeg hij een klap van z'n moeder, dan weer van z'n zus en vervolgens sloeg z'n vader hem linea recta z'n bed in. Ik hoorde hem dan kreunen en zag hem pas de volgende dag of twee á drie dagen later als z'n blauwe plekken wat waren vervaagd. Hij had ook, hoe gek het ook klinkt, zoiets van: "Ach, je moet zo snel mogelijk naar boven zien te rennen. De helft van de slagen mis je dan, de rest calculeer ik in." Wat vond ik dat zielig...

Na een doelloze dag besloten we met mijn broertjes en Hennie naar gekke dingen te zoeken op de vuilnisbelt. Hennie riep: "Het is koud, laten we een vuurtje stoken." Dit was totaal geen probleem: er lag genoeg brandbaar materiaal. Even later zaten wij gezellig als Winetou en Old Shatterhand (Amerikaanse westernsterren) om het kampvuur. Het breidde zich uit, het vuur laaide alsmáar groter op. Voor ons geen probleem, doch een of andere onverlaat had de politie gebeld. Opeens stond de Hermandad met drie agenten achter ons. Of we maar even mee wilden gaan. Shit, dat was stront aan de knikker! Eenmaal op het bureau werd mijn vader gebeld. Hennie z'n vader was eveneens op de hoogte gesteld van onze arrestatie. De politie vroeg hen ons op te komen halen. We kregen een proces-verbaal, wat ons niet bepaald imponeerde. We vonden het wel spannend. Toen kwam pa aan met z'n Ford Perfect. Zeker aangekregen met z'n toverslinger. Hij keek quasi boos en riep: "Zo geteisem, blijven jullie hier maar even vastzitten." Een kwartier later arriveert de vader van Hennie, z'n klompen beukend op de stenen vloer en zijn ketelpak nog half onder de stront. Hij was op de fiets naar het bureau gekomen. Als vanouds: "Ik breek allebei je benen", gilte hij schuimbekkend in de gang. "Je zet hiermee de hele familie voor schut!" Wij wisten natuurlijk dat de benen van Hennie pas werden gebroken nadat hij voor zijn vaders fiets en met stokslagen zo'n zeven kilometer naar huis was gerend. Wat hadden we medelijden met hem. Toen Hennie al aan het lopen was, stapten wij in de Ford Perfect. Mijn vader was niet zo dat er meteen geslagen werd, al was het avondeten verleden tijd. Net toen we het politiebureau achter ons hadden gelaten, zagen we Hennie onderweg huilend vooruit strompelen. Af en toe werd door de schuimbekkende pa een flinke klap uitgedeeld. Eenmaal thuis aangekomen met de nog steeds lopende Ford Perfect, was het voor ons enkele reis en zonder eten naar bed. Het idee dat Hennie elk moment langs ons huis zou komen...wij waren tenslotte eerder thuis. We konden door het raam van onze slaapkamer het passerende tweetal aanschouwen. Hennie was kapot, liep dan weer achter en dan weer voor z'n vaders fiets. Met onze neuzen tegen het raam verloren we hem uit het oog. Aangeslagen en triest dat dit zo moest aflopen, vielen we uitgeput in onze bedjes. We hebben hem een week niet meer gezien. Aangezien we op school geen verlofdagen hadden, wisten wij wel dat Hennie eenmaal thuis nog even flink onder handen werd genomen door familie en aanhang.

Ik was altijd bezig creatief bezig. Zo had ik een poppenkastdecor gemaakt voor Jan Klaassen en Katrijn. Mijn vader had een schuur vol hout en verf. Op woensdagmiddag zaten er zo'n tien kindertjes te kijken. Ze luisterden aandachtig naar het verhaal, dat ik 's avonds voor het slapen gaan aan mijn broertjes vertelde. Het ging over de belevenissen van het dubbelkje en het kwartje. Als ik op bed vertelde over de belevenissen van het dubbelkje en het kwartje, lagen mijn broertjes soms allang te slapen. Het begon altijd met de constatering dat nooit een kwartje kon worden als je als dubbelkje geboren was. Mijn broertjes waren het hier niet bepaald mee eens. Door het als reisverhaal in te pakken, werden de belevenissen van het dubbelkje en het kwartje een wereld op zich. Dan praatte en fantaseerde ik vaak nog wel een uur door tegen de muur. De Daltons vielen vaak na een halfuurtje al in slaap. Ik kon zo opgaan in m'n verhaal dat ik het helemaal niet erg vond als ze niet luisterden. Voor mezelf was het een manier om even uit te treden, even in een andere wereld te zijn. Vooral om in mijn wereld te zijn, vol met dromen en idealen. Je had geen vervoersmiddel nodig om te reizen, je vloog gewoon door de lucht en bekeek alles vanaf een dromerige hoogte. Dit wilde ik worden en daar wilde ik zijn om de volgende morgen wakker te

worden en te realiseren dat zelfs de zandkabouters Klaas Vaak mij toch ook weer te vlug af was geweest.

Televisie. Enkele burens bij ons op de Hereweg bezaten een televisie. Op woensdagmiddag was er een uitzending van de NTS om vijf uur met programma's als De Vier Veren Waterval en niet te vergeten Coco de Knorrepot en Pipo de Clown en Mamelou. Met zo'n vijftien kinderen uit de hele buurt zaten we dan bij buurvrouw Krap te kijken. Spanning ten top. Je kon een speld horen vallen. De fantasie, die met echte beelden en niet via verhalen of stripboekjes tot de kinderen kwam, had een grote impact op ons. Er was een nieuw fenomeen geboren: de televisie. Het apparaat stond op een vogelkooi. De buurvrouw had mijn talenten voor het schilderen weleens gezien. Dit stelde maar een vragenspelletje was. Als je de antwoorden niet weet, hoef je toch niet iemand neer te steken? Hij bleef maar zwaaien met het mes en ik werd steeds kwader. Met een laatste waarschuwing mij niet te blijven tarten, vloog hij mij aan stak in m'n bovenarm. Omdat ik me snel omkeerde (ik dacht: beter in m'n arm dan in m'n hart), kon ik het mes vastpakken en na een korte worsteling had ik het handvat te pakken. Hij moest snel het onderspit delven, daar ik voor mijn gevoel veel sterker was dan deze laffe, geniepige spillebeen. Ik bloedde als een rund en gooide het mes in het water. Ik gaf hem nog een keiharde schop en weg was hij, om niets was dit gebeurd. Ik liep huilend naar huis, niet begrijpend waarom dit nou nodig was. Het was nog wel een vriend. Erover praten thuis was er niet bij, je had het er eerder met je broers over. Maar ook zij zagen de noodzaak niet om hem er eens flink van langs te geven.

Op een zomerse dag ging ik met mijn vriend Jimmie de Jong uit de laagte (dit was dezelfde straat, maar even verderop) naar de Wijde Aa om te zwemmen. Intussen voegde ook zijn broertje zich bij ons. Onderweg kregen we ruzie over wie de president van Amerika was, een stom spelletje. Opeens trok hij een mes en zei: "Ik vermoord jou!" Ik zei nog dat hij niet zo gek moest doen, dat het maar een vragenspelletje was. Als je de antwoorden niet weet, hoef je toch niet iemand neer te steken? Hij bleef maar zwaaien met het mes en ik werd steeds kwader. Met een laatste waarschuwing mij niet te blijven tarten, vloog hij mij aan stak in m'n bovenarm. Omdat ik me snel omkeerde (ik dacht: beter in m'n arm dan in m'n hart), kon ik het mes vastpakken en na een korte worsteling had ik het handvat te pakken. Hij moest snel het onderspit delven, daar ik voor mijn gevoel veel sterker was dan deze laffe, geniepige spillebeen. Ik bloedde als een rund en gooide het mes in het water. Ik gaf hem nog een keiharde schop en weg was hij, om niets was dit gebeurd. Ik liep huilend naar huis, niet begrijpend waarom dit nou nodig was. Het was nog wel een vriend. Erover praten thuis was er niet bij, je had het er eerder met je broers over. Maar ook zij zagen de noodzaak niet om hem er eens flink van langs te geven.

Thuis was en bleef het een ongeorganiseerde bende. Dat iedereen er met eten aan tafel zat, was eigenlijk bijzonder. Het verbrande brood verstopten we onder onze borden. We drukte dan net zolang totdat het bord horizontaal stond, maar het had weinig zin. De volgende dag werd het weer opgediend, maar dan als broodpap. Mijn moeder pakte dan een pan, gooide er wat melk en water bij en liet het koken. Daar lagen de gewraakte verbrande korsten weer op je bord. "Je eet het op, anders kom je na het eten niet meer buiten", was de mededeling. Met tegenzin aten we het dan maar op. Niet meer buiten spelen was sowieso geen optie. Als je de dag ervoor slootje had gesprongen, zaten je sokken in de was. Doordat het aantal sokken beperkt was, gingen we vaak met blote voeten in de nog natte schoenen. Of als je in je bed had geplast, kon je een schone onderbroek vaak wel vergeten. Je pikte er dan vaak eentje van je oudere broer of van je vader. Zo'n grote tent zat dan opgepropt in je korte broek, maar het was tenminste schoon.

Op dertienjarige leeftijd ontvluchtte ik mijn ouderlijke woning om er niet meer terug te keren. Ik leefde op straat en dronk op een gegeven moment een fles jenever per dag. Doordat ik een stereo-installatie op rekening van mijn vader had gekocht voor mijn sociëteit het Zoldertje en daarna nog een roeiboot op mijn vaders naam had besteld, werd hij bestookt met rekeningen. Hij zou mij tijdens deze avond een lesje leren. Ruud, mijn broer, hield mij vast en vader sloeg er op los totdat het bloed uit mijn neus gutste. Dde haat jegens hem kookte naar een hoogtepunt. Hopelijk, want ik had natuurlijk straf verdiend. Maar dit was wel erg meedogenloos.

1963

Als dertienjarige besloot ik van huis weg te vluchten. Door het bovenraam vluchtte ik het achtergelegen weiland in. Het was drassig en ik zakte diep in de modder weg. Het had die bewuste avond gigantisch geregend. Ik wist uiteindelijk op de openbare weg te komen, maar met een paar vieze modderschoenen rijker. Voor mij was het duidelijk: weg van hier en nooit meer

terug. Een slechtere wereld dan thuis kon je toch niet krijgen, ik was er klaar mee. Na m'n schoenen in het gras wat te hebben schoongemaakt, vervolgde ik mijn weg. Ik lifte naar Katwijk, waar een vriendje van de mulo op een camping logeerde. Ik kwam erachter dat zijn ouders zouden protesteren als ik daar midden in de nacht aankwam. Ik besloot in Katwijk naar een beschutte slaappleats te zoeken en me de volgende bij hem te melden. Na wat gedraald te hebben stond m'n besluit vast. Boven op een duin stond een bunker, zo'n vies grijs stuk beton waar in de oorlog militairen hun post innamen voor de vijand. In de bunker was het stikdonker, stonk het naar de pis. Ik schrok mij dood, dat geritsel, er ontsnapte iets. Het was bang voor mijn aanwezigheid. Ik kan je vertellen dat ik net zo bang was als dat beest. Zou ik hier überhaupt kunnen slapen? Zou ik bij het minste geringste geluid niet opspringen of als er ratten kwamen? Weet ik veel...Ik besloot hier toch niet de hele nacht te blijven, het bibberen van de angst ontnam mij alle moed. Dan de weg maar weer op. Het voelde als een bevrijding. Kolere, waar was ik aan begonnen? Het werd steeds stiller in Katwijk. Het was inmiddels over twaalfen en ik zag een nachtbus rijden. Volgens mij was het een nachtbus...De laatste bus, vernam ik later. Ik hief mijn hand op en vroeg of ik mee mocht rijden. Geld had ik niet. De aardige chauffeur vertelde van zijn laatste dienst en vroeg waarom ik zo laat nog op pad was. Ik verzon een smoes over de laatste trein die ik had gemist, op weg naar oma die in Voorburg woonde. Dat was ook zo, maar dat de bus die kant op ging was eigenlijk een geluk van de wereld. De chauffeur zette mij af op de Laan van Nieuw Oost Indië, waar ik vervolgens naar het portiek van oma wandelde. Zo'n oud voornaam Haags herenhuis waar men via een trap in een soort voorportiek kwam. Ik besloot hier een deken neer te leggen om te slapen tot de volgende dag, zodat ik mijn plannen weer kon herzien. Ik kon moeilijk om twee uur 's nachts mijn oma wakken met het verhaal dat ik even langs kwam voor een glas limonade. Na amper een uur gedommeld te hebben, schrok ik wakker en kreeg het stervenskoud in dat portiek. Het tochtte er als ik weet niet wat. Ik stond op en strekte mijn ledematen. Uiteindelijk besloot ik een ommetje te maken op de straat. Ik was net naar de hoek van de straat gelopen of er stopte een politiewagen. "Wat doet een kleine jongen hier op straat", riep de agent op barse toon. Het was inmiddels 03.00 uur geworden. Ik dacht dat de poppen weer aan het dansen waren. Weer zo'n overijverige agent. Verdorie, was ik nou maar niet het portiek uitgegaan. Ik vertelde dat ik naar mijn oma was gegaan, maar dat zij al op bed lag en ik haar niet wilde storen, althans niet eerder dan morgenochtend. De agenten vonden dit een vreemd verhaal en vertelden me dat ik mee moest naar het bureau. Ik stribbelde tegen, gaf aan dat ik kon bewijzen dat in het portiek mijn deken en spullen lagen. De twee agenten besloten met mij mee te lopen. Ze zagen mijn spullen en belden meteen aan. Oma keek met slaapogen door het raampje en deed de deur open. "Ru", riep ze, (zo noemde ze mijn opa) "dat is Arie, de zoon van Gerard! Kom toch binnen, wat is er gebeurd?" Ik vertelde het hele relaas, werd op een bed gelegd met schone witte lakens en een zachte kussen. Ik sliep vervolgens een gat in de dag. De volgende morgen vertelde oma dat ik naar huis moest gaan en ze gaf me wat geld. Ik moest de groeten aan mijn ouders doen en nooit meer wegllopen. Ik besloot niet naar huis te gaan, maar naar Katwijk, waar mijn vriendje logeerde op een camping. De volgende nachten mocht ik bij hun slapen, eindelijk rust. Niemand die me zou kunnen vinden, niemand die me zou zoeken.

Al met al geen leuke jeugd om op terug te kijken, hoewel het mij ook heeft gevormd tot wat ik nu ben. Ik wilde graag naar de Academie van Beeldende Kunsten, doch het reizen naar Den Haag werd financieel een onmogelijke opgave, een droom die uiteindelijk uit elkaar spatte. Hoe kom je in Den Haag? Met de fiets was geen optie en hoe kwam je aan schoolgeld? Waar zou je kunnen slapen? Allemaal zaken waar toentertijd geen oplossingen voor waren. Toch kwamen na de vakantie de problemen: waar kon ik slapen en hoe kreeg ik eten? Geld had ik niet. Ja, een duim om te liften en wat vrienden die me af en toe een drankje gaven. Elke dag was wel een dag waarop ik niet wist waar ik moest gaan slapen. Bij vriendje Arthur de Fretes? Diens ouders waren nooit thuis en hadden altijd wel, volgens Indische gewoonte, wat rijst op het vuur klaarstaan. Of weer bij een ander vriendje, Wim Pijpers. Hij woonde aan de lage zijde richting Koudekerk. Eigenlijk allemaal jongelui die net als ik van plan waren uit het keurslijf te treden van onze ouderlijke generatie.

Jeugdsociëteit Het Zoldertje

Het Zoldertje was de naam van de eerste jongerensociëteit van Alphen. Het was een achtergelegen gebouwtje met twee verdiepingen, dat pal naast de Rijn lag met een eigen aanleghaven. Een benedenruimte met een toilet, althans wat ervoor door moest gaan, en een tweede zolderverdieping. De plaatselijke spijkerbroekenwinkel Pollucks had dit aan mij uitgeleend voor de klandizie die ik ze bezorgde, zodat hij spijkerbroeken kon verkopen aan onze doelgroep. Hij had een bepaalde vooruitziende blik en dacht: als al die jongelui door mijn winkel gaan naar de sociëteit, verkoop ik onderwijl een spijkerbroek. Redelijk slim bedacht.

Om er toch een professioneler karakter aan te geven, werden er lidmaatschapkaartjes uitgegeven. Hierdoor kwam er wat geld in het laatje. Maar door de drukkosten was er alweer een probleem. Door de vriendschap met Reinhard Lodewijk den Hengst, de artiestennaam van Lex Harding die in Boskoop woonde, werd door mij de benodigde honderd gulden geleend om het drukwerk te kunnen betalen. Al snel bleek het op alle scholen een regelrechte hit. We verkochten zo'n 150 lidmaatschappen á 2,50 gulden.

Tegelijkertijd had ik een onderkomen. Na weken bij Joost mag weten wie te hebben geslapen, was het Zoldertje ook aangewezen als mijn nieuwe huis. Er stond wel geen bed, maar ik rolde me 's nachts in een vies Turks tapijt, dronk nog wat jenever en sliep dan als een roos. Je zal je afvragen hoe ik zonder geld aan bier en jenever kwam. Ik verkocht namelijk ook nog Coca Cola, Fanta, Sprite en grote Duitse worsten die ik opwarmde op een campinggasfles. Een fles Bokma per dag was wat ik minimaal dronk en daarnaast de nodige biertjes om de dorst te lessen. De eerste ochtend keken ze vreemd op toen ik met m'n haren in alle richtingen ontwaakte en me probeerde te wassen in de Oude Rijn. Pollucks, de eigenaar van het pandje keek, door het raam en wenkte mij. Hij vroeg of ik in het pand sliep en ik antwoordde dat het al zo laat was gisteravond. Wist hij veel dat ik geen huis had en elke nacht wel een ander onderkomen bij vrienden vond. Soms sliep ik in het bos.

Ik kreeg een kopje thee en wat brood aangeboden. Dat de sociëteit mijn definitieve onderkomen zou worden, vertelde ik hem maar niet. Ik zou in het vervolg wat beter uitkijken, zodat hij me niet elke keer zo vroeg zou zien. Daar er geen achterom was en niet iedereen zomaar door de tuinen mochten lopen, moest er een oplossing komen. Er werd door mij een roeiboot aangeschaft. Ik toog naar een bootbedrijf, verderop langs de Oude Rijn. Met de simpele vraag wat een roeiboot met spaanders kost en het verhaal dat m'n vader aannemer was en ik een soort afbetaling voorstelde met de verkoop van mijn lidmaatschappen, kreeg ik de boot zonder enige aanbetaling mee. Waarom ik hem meekreeg zonder te betalen, begreep ik niet. Wellicht kwam ik toch geloofwaardig over en gaf men mij het voordeel van de twijfel.

Ik roeide naar de sociëteit en overlegde met broer Cor over hoe nu verder te gaan. De oplossing was snel gevonden. Aan de andere zijde van de Rijn werd een paal geplaatst met daaraan een koperen bel, die ik ritselde bij de antiquair. Iedereen die naar het Zoldertje wilde komen, moest de bel luiden. Simpel... Een paar leuke meiden, Titty en Marieke, roeiden voor een kwartje de boot naar de overkant en weer terug. Omdat er mensen bij waren die niets wilden betalen, bleven de meiden een meter van de waterkant totdat het kwartje in de boot was geworpen. Een beetje chantage voor geld, maar dit was mede door mij zo beslist. Ik had namelijk weinig zin om bij elke belgeluid naar de overkant te moeten roeien. Zo werd dit de eerste jongerensociëteit in heel Zuid-Holland waar in het weekend meer dan zeventig jongeren zich nestelden. Al dansend hielden zij zich en elkaar warm, tot er na vele malen klachten kwamen van omwonenden. Een inval van de politie maakte een eind aan het dansen zonder dansvergunning. De eerste waarschuwing was voor mij een feit, geen bekeuring maar een waarschuwing. We konden natuurlijk wachten op strengere maatregelen.

Hoewel de ouders van alle leden niet op de hoogte waren van waar hun kinderen zich in werkelijkheid ophielden, wilde iedereen erbij horen. Het geld werd gebruikt om de koude bovenzolder te verwarmen. Een nabijgelegen antiquair, genaamd Ambachtsheer (handelde in antiek en in tweedehands materialen), was even verder aan de Oude Rijn gevestigd. Daar stond een nog brandende hout- en kolenkachel. Deze kocht ik voor 25 gulden. Al brandend werd de kachel de roeiboot in gedragen. Ik verbrandde mijn handen, maar de warmte was nabij. Eenmaal met de roeiboot aangekomen bij het Zoldertje, werd de kachel naar de eerste verdieping gesjouwd om te worden opgestookt. Het afvoerkanaal ontbrak en dat maakte van de ruimte een ongezonde omgeving door de het mengsel van koolmonoxide en verse lucht. Diverse ouders klaagden, omdat hun kinderen de geur van verbrande kolendamp om zich heen hadden hangen.

Dit moest koste wat het kost opgelost worden. Een pijp dwars door het asbestdak was de oplossing. We wisten niet van de gevaren van asbest. We hadden zelfs een asbestplaatje om de koffie te verwarmen. Er kwamen toch nog diverse andere klachten van de burens. Er werden drankflessen en condooms in hun tuinen gevonden. Het was namelijk zo dat iedereen die niet met de boot kwam en na sluitingstijd van de spijkerbroekenwinkel weg wilde, door de tuinen van de burens ging. Menig plantje werd zo platgestampt.

Omdat wij op de eerste verdieping onze sociëteit hadden, moesten we altijd een trap op. Als je boven aan de trap stond en naar beneden keek, zag je het meisjestoilet met een halve deur. De meisjes begonnen zich te ergeren, omdat je ze zag zitten. In overleg werd met een lach de halve deur omgezet naar boven, maar toen zag je ze weer zitten als je beneden stond. Een pestertijte van onze zijde...Ze bleven klagen, waarna hun vrienden ervoor gingen staan om de anderen het zicht te ontnemen. Uit alle delen van Nederland kwamen nieuwsgierigen naar ons toe, zelfs het Muziekblad Oor uit Amsterdam schreef erover. Als de nacht naderde en ik de fles jenever allang leeg had, speelde de muziek van Van Morrison voort met Here comes the Night. Ik rolde mij in het oude Perzische kleed en probeerde te slapen. De alcohol zorgde voor een meer dan goede nachtrust. De volgende morgen waste ik mij weer in de Oude Rijn zo goed en zo kwaad als het ging: het water was vaak smerig en koud. Daarna probeerde ik vaak een broodje te scoren bij De Mebri, een frietzaak aan het Nutsplein in het centrum van Alphen. Tegenover De Mebri was de mulo gevestigd. Hierdoor had ik in de pauze contact met iedereen die na school naar mijn jeugdsociëteit het Zoldertje kwam. Het geld dat ik verdiend had met de consumptieverkoop de avond ervoor, kon ik snel weer een nieuwe fles jenever kopen.

Het was al nacht toen ik uit een kroeg strompelde. Waarschijnlijk kwam het doordat ik van de warmte in de kou terecht kwam. Het sneeuwde en het vroomde dat het kraakte. Het had ook nog geijzeld. Ik had zo veel gedronken dat ik in de Hoofdstraat op een stoep neerviel en ging slapen. Ik werd na een uur wakker, hevig verkleumd. Sommige delen van mijn kleding waren vastgevroren. Ik keek verdwaasd om me heen. Dat ik daar niet ben doodgevroren, verbaasde me. Er was ogenschijnlijk een engeltje die mij ervoor behoevde. Ik vervolgde met getroebleerd gezichtsvermogen mijn weg. Op naar het Zoldertje, waar ik het aanwezige gasstelletje aanstak om mijn jonge botten te verwarmen. Uiteindelijk rolde ik in m'n Perzisch tapijtje, nadat ik het had ontdaan van alle glassplinters en ander overgebleven feestmateriaal van de vorige avond.

Door de harde muziek en alle andere overlast werd weer eens de politie ingeschakeld. Nu moest ik echt mee naar het bureau. Op de foto en met een registratienummer. Ik kreeg een aantekening in het politieregister, m'n eerste officiële aantekening. Al gauw snelde mijn broer Gerard naar het bureau om mij te bevrijden. Ik hoorde hem op de gang schreeuwen: "Waar is mijn broer?" Ik werd in een kamertje ondervraagd en hoorde hem al van verre komen. Het gaf mij een ongelooflijk broedergevoel dat hij mij kwam halen. Met wat waarschuwingen op zak mocht ik uiteindelijk mee. Toen het in Alphen bekend werd dat ik was vrijgelaten, stookten andere leden de kachel alvast op om deze vrijlating uitgebreid en al drinkend en dansend te vieren zonder, je raad het al, dansvergunning.

De periode die voor onze groep een inspiratie was, waren de jaren 63 tot en met 67. Jimi Hendrix met Hey Joe, John Mail en Eric Burden met the House of the rising Sun, niet te vergeten Van Morrison met het waanzinnige lied It's all over now baby Bleu. Het was een tijd waarin verschillende taboes werden doorbroken, de ene na de andere. Aan de ander kant van de oceaan was Woodstock: honderdduizenden bijeen gepropt met kleurrijke bloemen en vreden als uitgangspunt. Peace, wat Joe Cocker als jonkie zong, whit a little help from my friends, de wereld veranderde, de liefde werd een manier om je medemens te laten zien dat je van iedereen kon houden. Je liet je haren groeien, je droeg zelfgemaakte kleding, suède schoenen en spijkerbroeken met wijde pijpen. Je ging met spijkerbroek en al in zee liggen om hem strak om je lichaam te laten opdrogen. Dan pas hoorde je erbij...

De Alphense jeugd aan de ene zijde had vetkuiven en een stamkroeg in het centrum van het dorp, namelijk Joha, een kroeg in de Hoofdstraat. De muziek die er gedraaid werd, kwam uit een Wurlitzer-jukebox met uitsluitend Elvis Presley. Liedjes als Mus ich Denn, It's now or never en Jailhouse Rock. Maar ook Ria Valk met haar Hou je echt nog van mij Rockin' Billy. Ze hadden

zoveel brillantine in hun haar gedaan dat windkracht twaalf er nog niets van kon maken, gekleed in strakke broeken, juist zonder wijde pijpen, overhemden voorzien van roesjes, puntschoenen en niet te vergeten brommers. Berini's met kleine zadeltjes, meisjes met hoog opgetoupeerd haar (veel weg van een suikerspin), nylonkousen met ingenaaide zwarte strepen die leiden tot hemelse hoogten en coconachtige jurkjes. Meestal zaten de vetkuiven op de technische school bij het Bospark of waren ze al aan het werk. Ook mijn broer Cor zat vaak in deze vetkuivenzaak. Ik was te jong om naar binnen te mogen, maar om een of andere reden mocht hij altijd naar binnen, terwijl hij maar een jaar ouder was.

Aan de andere zijde de groep Mulo en HBS. Lang haar, de 'beatle look', groene jagerjassen, wijde spijkerbroeken met hieronder suède schoenen, getailleerd overhemd en een Tomos of Puchts met hoog stuur was herkenbaar en typerend voor deze tijd. De muziek was duidelijk anders dan die van de vetkuiven. The Beatles met nummers als Help en Michelle, de Stones met Satisfaction, twisten draaien met je kont, achterover buigen tot je als het ware op je enkels onder een gespannen koord door kon, een limbodanser zou er jaloers op kunnen worden.

Deze twee duidelijk verschillende groepen bepaalden het uitgaansleven in Alphen a/d Rijn. Ook de Molukkers waren een aparte groep, door de Mulo- en HBS-gangers beschouwd als vrienden, door de vetkuiven totaal niet geaccepteerd. Menig gevecht werd dan ook uitgevochten door de vetkuiven en de Molukkers. Zo marcheerden tientallen Molukkers door de Hoofdstraat naar het onderkomen van de vetkuiven. Er was altijd wel een irritatie eerder in de week gebeurd, waardoor het vuurtje weer werd aangewakkerd. Dan had een vetkuif iets gezegd over een Molukker, dan was er weer iets dat een Molukker had geroepen over een vetkuif. De vetkuiven waren oorspronkelijke Alphenars die niet konden verkroppen dat een minderheid zoals de Molukkers een stempel wilde drukken op het toen betrekkelijk kleine Alphen. Wanneer een conflict ontstond, ging dit als een lopend vuurtje door heel Alphen. Het werd dan een drukte van jewelste, er ontstond een file van opgefokte jongelui in de Hoofdstraat. Eerst werd door de Molukkers een steen naar binnen gegooid, waarna de eerste vetkuif naar buiten stormde en op de groep af vloog. Een steen werd op z'n gezicht geslagen waardoor hij bloedend weer naar binnen moest. Het gevolg: er kwamen nu tien vetkuiven naar buiten om de Molukkers mores te leren. Dat menigeen niet wist waar het om ging, maakte eigenlijk niets uit. Na de komst van de politie werd het wat rustiger, waarna vaak een weekje later het gevecht werd hervat.

Als we wilden gaan dansen, gingen we met de bus naar diverse plaatsen in de omgeving. Zo ontmoetten we een rozenkweker, Anton Buskemolen, in Alphen a/d Rijn. De vrienden met wie ik omging waren Aad de Korte, Nico van Vliet, Jaap Pijpers, Fons Vink en niet te vergeten Eddy Ham. Anton Buskemolen was een vriend van Piet Lamie en Aad de Korte. Hij woonde in Kudelstaart vlakbij de vermaarde cabaretier Wim Kan en zijn vrouw Corry. En zo werd besloten om in Kudelstaart te gaan dansen en om eventueel een Kudelstaartje te versieren. Een zaaltje met rondom stoelen tegen de wand met daarop afbeeldingen van kerkelijke figuren. Toen we dit betraden, staarden zo'n vijftig kudelstaartjes ons giechelend aan. Nadat de band was aangevangen, gingen de staartjes mondjesmaat de dansvloer op. Ze dansten uitsluitend met elkaar. Wat wij ook probeerden, geen denken aan dat ze met een jongen de dansvloer zouden betreden en zeker niet met een vreemd jongen uit Alphen. De jongens uit de Kudelstaart keken ons met boze ogen aan. Omdat Anton een grote, baardgeringde Kudelstaarter was, werden we met moeite getolereerd. Toch probeerden wij er een leuke avond van te maken.

De laatste bus naar Alphen ging om 22.30 uur. Teruglopen was geen optie, want het vror die nacht. Anton gaf aan bij hun in de kassen te slapen. Stilletjes gingen we de rozenkassen binnen. Het was er behaaglijk warm. Iedereen zocht zijn kas/bed uit en één voor één vielen we op de zwarte aarde in slaap. Als een blok sliepen we, totdat 's morgens door een of andere gastarbeider de regeninstallatie werd aangezet. Zeiknat waren we. Buiten vror het dat het kraakte en wij waren compleet verrast. Nadat we hadden verteld een vriend te zijn van zoon Anton, mochten wij ons warmen bij een enorme houtkachel. Daar zaten we dan in onze blote kont tot onze kleren waren gedroogd.

In een café werd geopperd een band te beginnen. Fons Vink kon gitaarspelen, Jaap Pijpers een beetje drums, Aad de Korte zou proberen wat uit een basgitaar te halen, terwijl ik de zang op me nam. Praatjes zat, maar hoe zouden we het aanpakken? De outfit was een zeer belangrijk gegeven en uiteindelijk werd gekozen voor een zwart, glanzend plastic jasje en een soort pyjamabroek of iets wat daar op leek. Uit London had Anton Buskemolen wat mode uit deze tijd laten zien: wijde pijpen met pyjamamotief en Clarks-schoenen. Dit waren half hoge suède schoenen. We zagen eruit als een maf stelletje losers, waar de naam Lost Generation een prima synoniem voor was. De vele cafébezoekjes om te vergaderen, we oefenden niet, eindigden steevast in een grote zuipartij. We lieten ons fotograferen in Leiden, we waren zonder een noot te spelen al een begrip in onze omgeving. Als we naar een danstent gingen, dachten de meeste jongelui het met een Engelse topgroep van doen te hebben. De 'looks' hadden we, maar spelen ho maar. Ja, bierjes zuipen, dat was het enige waar we eventueel een prijs mee konden winnen. Dat dit geen toekomstperspectief bood, leek mij duidelijk.

Om mijn creativiteit een meer serieuze en haalbare draai te geven, besloot ik te gaan zingen in mijn zelf opgerichte band genaamd Share. In 1964 liet ik mij inspireren door Jimmy Hendrix, The Cream, The Rolling Stones etc. In die tijd werd ik gesponsord door frituurzaak V/d Sluis, waar ik tot diep in de nacht, vaak tot zes uur 's morgens, werkte. Elke nacht, als mijn baas kwam kijken hoe ver ik was met het voorbakken van de eigenheimers, spraken we samen over mijn ideaal om een goede band te beginnen met vooral goede apparatuur. Toen er een muziekbeurs was in de Rai te Amsterdam, besloot mijn baas Bertus v/d Sluis een kijkje te nemen. Hij kwam bij de stand van Marshall terecht en bestelde voor mijn band een complete zanginstallatie, vier zangzuilen, versterkers, zo'n acht Shure-microfoons, een bassinstallatie, torens van 220 centimeter hoog, een soloset en een slaggitaarset. Een ongekend grote investering. Er was buiten de Golden Earrings geen band die zulke goede apparatuur had als wij. Een plaatje was het toen alles stond opgesteld: alles was uitgevoerd in paars. Waarom hij dit deed? Ook hier werden we bekend. De fans kwamen patatjes en halve kippen eten, de omzet schoot omhoog. We werden in een mum van tijd nog bekender.

Omdat de Molukkers zeer muzikale talenten in hun gemeenschap hadden, besloot ik met hen te gaan praten en zo ontstond mijn eerste echte band genaamd Share. Zo'n vier Molukkers, onder andere uit Alphen, Woerden en Capelle a/d IJssel, vormden mijn begeleidingsband. We oefenden in Reeuwijk, waar Bertus v/d Sluis ook een frituurzaak bezat met een schuurtje waarin we elke woensdagavond en zaterdag keihard konden oefenen om een topgroep te worden. We verzorgden diverse optredens en werden in Alphen en omgeving gezien als de band die het ging maken. Het was een kwestie van tijd.

Na enige tijd met elkaar te hebben samengespeeld, nam Eddy (zijn achternaam ben ik kwijt) een gedeelte van mijn zanginstallatie mee. Hij beweerde er bij hoog en bij laag niets mee te maken te hebben, toch had ik zo mijn bedenkingen. De volgende dag besloot ik te gaan kijken op het Molukkenkamp in Capelle a/d IJssel. Na wat navraag en allerlei scheldwoorden naar mijn kop, hoorde ik waar zijn moeder woonde. Ik belde aan en vroeg of Eddy thuis was. Die was er niet. Ik vroeg of hij de installatie toevallig thuis had. Zijn moeder ging mij voor naar het slaapgedeelte in de houten barak en onder het bed stonden de spullen, die ik direct meenam. Eddy wroong zich in allerlei bochten. "Ik heb het alleen maar geleend en ik was van plan het weer terug te brengen." Maar mijn vertrouwen in hem was ver te zoeken.

Met mijn zestien jaar had deze groep toch ontzag voor mij. Dat de verhouding met Indo's gespannen was, had ik al gauw door. Zeker toen wij moesten optreden in Club 66. De plaatselijke topgroep None Such, die werd gevormd door een tweetal Indonesiërs en een blanda (scheldwoord voor blanke), stond als uitsmijter geprogrammeerd. Wij zaten in hun voorprogramma. Onder een nummer gooide een Molukker een flesje naar het podium en de sologitarist van de Indo's werd geraakt op zijn arm. De Indo's waren woedend, maar doordat ze met weinig waren en de groep Molukkers veel groter was, zag het ernaar uit dat zij een flink pak slaag te wachten stond. Omdat ik ook bevriend was met deze jongens, vroegen ze mij als zanger van de Molukkers me ermee te bemoeien. Zou ik voor een aftocht kunnen zorgen van een tiental Indo's? Ik vertelde ze mij na afloop te volgen. Ik kon me niet voorstellen dat de Molukkers mij iets zouden aandoen. Ik kwam in hun woonoord Capelle, dat uit allerlei houten barakken bestond. Ik

kende de ouders van de Molukkers die in mijn band speelden en was er eigenlijk kind aan huis. Nadat de groep Indo's mij naar buiten volgde, stonden daar zo'n honderd Molukkers opgesteld. Ik voelde met net Mozes die deze kleine club door de Molukkers moest leiden. De Molukkers kwamen op mij af en gaven aan dat ze mij niets zouden doen, maar die Indo's zouden eraan gaan. Ze maakten diverse snijbewegingen bij de hals en ik vertelde ze dat ik had beloofd ze zonder kleerscheuren thuis te brengen. Ik verwachtte als vriend dat ze mij met de Indo's door zouden laten gaan. Ze waren boos, vooral omdat ik het voor de Indo's opnam. Dit werd mij niet in dank afgenomen. Er werd wat geduwd en wat geschreeuwd, maar uiteindelijk mochten we doorlopen. We vervolgden onze weg en hoorden dat dit eenmalig was. In een film had deze berarde situaties niet misstaan.

Na mijn werk in de patatzaak, besloot ik om de creativiteit in mij om te zetten in werk of scholing. Na aangenomen te zijn bij de V&D als leerling-etaleur, dacht ik genoeg te verdienen om 's avonds net zoals mijn vriend Fons Vink naar de academie van beeldende kunsten te kunnen. Die 21 gulden per maand was net toereikend om af en toe een colaatje en een patatje te kopen. Om met de bus naar het werk te gaan, naar Den Haag reizen en boeken kopen, dat was met dit schamele loon een onmogelijk opgaaft. Dan maar een andere baan zoeken in Leiden. Ik kwam uiteindelijk in een reclameatelier terecht op de Hoogewoerd in Leiden, genaamd Ziegelaar & Visser. Hier kon ik voor elf gulden in de week aan de bak. Ze waren op dat moment bezig met de voorbereiding van het Rijnsburgse Bloemencorso. Ik dacht hiermee met m'n neus in de boter te vallen, maar dat het iets anders werd dan wat ik had gedacht, daar kwam ik snel achter.

Als hulpje mocht ik de eerste tijd niets anders doen dan kwasten schoonmaken en het sjouwen van standwanden. Mettertijd werd het leuker: meehelpen de basis op te zetten van bioscoopreclames. Deze werden namelijk nog met de hand vervaardigd. Zo'n drie bij vier meter. Op een gegeven moment was een vriendin van ons jarig. Ze vroeg of we die avond langs konden komen om het in huiselijke kring mee te vieren. Ik had op het reclameatelier een foto van haar bij me en vroeg of de kunstschilder Henny Seegers haar kon portretteren en er een paar blote borsten onder kon schilderen. Zo geschiede. 's Avonds het schilderij ingepakt en op naar Marieke's huis. Alle familieleden kregen een handje, de spanning was bijna niet te houden. De officiële overhandiging in het bijzijn van haar ouders, het papier werd er voorzichtig afgescheurd, ik hield haar vader in de gaten en dacht: dit wordt knallen! Ja hoor, met het schuim op de kaken kreeg papa moordneigingen en mama begon spontaan te braken. Of we linea recta het huis wilden verlaten, witheet waren haar ouders. Ze waren niet gediend van dit soort grappen, maar je begrijpt dat wij de avond van ons leven hadden.

Hierboven een portret van mijn pleegmoeder, door mij gemaakt in 2008. Met duidelijke afspraken werd door mijn tweede moeder, Ma de Groot, een lijn uitgezet om mijn verwoeste jonge leven een nieuwe kans te geven. Vele nachten verbleef ik dan weer in onze sociëteit en in het weekeinde bij de ene vriend na de andere. Peter zag dit als een enorme armoede. Tot het moment dat hij zijn moeder vroeg of ik wat langer kon blijven. De lieverd vertelde dat ik welkom was en dat eentje meer ook niets uitmaakt. Aad, de boer van Peter, naast wie ik moest slapen, vond het geen probleem. En zo geschiedde het dat ik een plek kreeg naast Aad, een jongen van mijn leeftijd. We sliepen allen op zolder. Tegenover mij zijn lieve zusjes Cock en Gemma, links mijn vriend Peter. Eindelijk een gezin die mij vooral liefdevol en zonder enige restricties opnam. Aan het werk moest ik. Al het geld dat ik verdiende werd afgegeven en in een boekje genoteerd. Iedereen had er een soort persoonlijk huishoudboekje, elk voorzien van een kleurtje. Allereerst moest de schuld voor een zanginstallatie worden afbetaald. Dit regelde Ma de Groot feilloos. Dat ik de eerste tijd maar mondjesmaat geld op zak had, moge duidelijk zijn. Wilden we een biertje, dan werd er geld bij elkaar gelegd en een kratje gekocht. Wilden we uit dansen gaan, prima, maar alleen als er geld op het boekje stond.

Op een gegeven moment werd ik volgens Peter voorgetrokken door zijn moeder, wat echt niet zo was. Er ontstond een gevecht tussen ons waarbij we bijna in de sloot voor het huis belandden. Het was voor mij duidelijk dat ik te veel was. Met betraande ogen pakte ik mijn boeltje bij elkaar en vertrok naar mijn werkgever Bertus v/d Sluis van de patatzaak. Hevig aangeslagen kwam ik

om m'n werk om patat voor te bakken tot diep in de nacht. Een slaappleats voor de nacht was er niet meer.

Het was ongeveer 20.00 uur toen Ma de Groot op de fiets kwam aangereiden en vertelde dat ze Peter op de kop had gegeven. Ik was gewoon weer welkom. De tranen stroomden me over de wangen. Wat een lief mensje was zij toch. Maar het viel niet mee om naar het pleeggezin terug te keren. Zeker als zelfs je eigen vriend, die mij van de straat had gehaald, je niet meer moest. Terug naar mijn ouderlijk huis was zeker geen optie en uiteindelijk stond ik stil bij de woorden van mijn pleegmoeder: "Denk erom dat je weer thuis komt slapen." Het woord thuis had opeens een veel grotere betekenis gekregen. Ik had een thuis en men wilde dat ik thuis zou komen. Dat hadden m'n echte ouders nog nooit gevraagd.

1967

Mijn ontmoeting met Nelleke, de liefde van mijn leven

Het was volgens mij in Boskoop, dancing het Fetertje, waar ik Nel en Cora ontmoette. Ik was daar samen met Peter Strik, een vriend van mij. Twee blondines, haar tot hun middel en zwaar opgemaakt. Ze vielen op in de grijze massa. Het was Peter die Nel ten dans vroeg en ik Cora, het dikkertje van het tweetal. Peter was me net voor, want ik had liever Nelleke gewild. Maar het zij zo. Na een avond te hebben gedanst, brachten we ze naar het station in Alphen a/d Rijn. Na wat afscheidskusjes vertrokken ze naar Gouda. Nelleke bleef maar in m'n hoofd rondspoken. Toen we elkaar weer in het vizier in schouwburg Kunstmin te Gouda, had ik al met Peter afgesproken dat Nelleke voor mij was. Het lukte mij Cora te koppelen aan mijn broer Gerard en Peter zocht het maar uit. Met Nelleke zou ik mijn leven gaan delen, zij zou mijn steun en toeverlaat worden. Ik was helemaal hoteldebotel (een cliché misschien) en had vlinders in m'n buik. Elke dag wachtte ik op een teken van haar. Velen brieven volgden, totdat ik het gevoel kreeg dat ze echt van me hield. Ze woonde met haar ouders in de Kerkhoflaan 13 te Gouda, samen met haar twee zusjes Jannie en Bets en broer Dirk. Een typisch Leerdams gezin dat naar Gouda verhuisde om er betere arbeidsomstandigheden te vinden. Bets had verkering met Jan Slappendel en was nog thuis, terwijl Jannie en Dirk al waren getrouwd. Makkelijk was het niet voor Nelleke, want ze moest tegen haar ouders zeggen dat ze verkering had met een jongen die weggelopen was, die niet bij zijn ouders woont en in een pleeggezin is opgenomen. En dat terwijl haar vader zijn mooie dochter had voorbehouden aan een degelijke en betrouwbare partner. Dat ik dat niet was, had ik al snel door. Ik moest er wat op verzinnen. Een dezer dagen zou tenslotte het vriendje in beeld komen. We vertelden dat ik in Boskoop woonde. Nogal afgelegen en dat je er met de auto slecht kon komen.

Ik liet een keer een toastje met ei en mayonaise op zijn suède schoen vallen. Zwaar geïrriteerd probeerde hij mij terecht te wijzen. De moeder van Nel kwam tussenbeiden en zei: "Dat halen we er wel af, er is niets aan de hand." Nellekes vader nam de krant ter hand en verborg zich achter het nieuws.

Het was tijd om huiswaarts te keren. Pa bracht mij wel even naar Boskoop. Het zweet brak mij uit. Onderweg fantaseerde ik erop los en bij een willekeurig punt aangekomen in Boskoop vroeg ik of hij mij eruit wilde zetten, dat ik de rest wel loop. Nellekes vader reed weg na een korte nose knik en Nelleke deed zo ontspannen mogelijk. Voorlopig kon ik weer naar huis liften. Ik was er nog lang niet, maar schoonpapa geloofde dit eerste verzinsel. Ik liep en al liftend kwam ik weer thuis bij mijn pleeggezin in Alphen a/d Rijn.

Monteurs in hogere sferen

Een vriend van mij, Hans van Eck, had een advertentie in de krant gelezen. Je kon redelijk veel geld verdienen in de hoogspanningsmasten. Nadat het nieuws zijn ronde deed, sloten Lange Hans, Dolf Schreuder en Bouke Visser zich bij ons aan. Lange Hans was een bijzonder mens. Zijn lengte had zich ook gemanifesteerd in z'n kruis. Bekend was dat er zelfs hoeren waren die hem wegstuurden omdat z'n geval te lang zou zijn. Thuis werd hij regelmatig gezien in z'n blote kont en danste hij poedelnaakt voor de buurt. Een typisch figuur, hij hield er een eigen leven op na en had lak aan anderen. Dolf, z'n beste vriend, was een enorme zonderling. Ze gingen dan ook altijd samen op pad, elkaar bestokend met koeienvlaaien en andere vieze spelletjes. Bouke was m'n buurjongen. Ook hij had altijd wel wat bijzonders. Als hij een vrouw zag begon hij zowat

te steigeren en te snuiven als een stier. Hij schraapte nog net z'n poten niet. Het bed uit komen was ook niet echt aan hem besteed. Vele malen zouden we zonder Bouke vertrekken. Hij kwam dan later in z'n eigen auto, wat hem dan ook steevast z'n eigen geld kostte. Wij hadden, ja toen al, een soort meerijplan waarmee de reiskosten werden opgedeeld.

Het was de bedoeling dat wij de hoogspanningskabels zouden bevestigen tussen de reeds geplaatste hoogspanningsmasten. Eerst een dunne draad, een touw al lopend door zo'n zes personen voortgetrokken. Vervolgens ging de draad door zogeheten wielen, een soort grote stalen katrollen die door anderen reeds in de mast waren bevestigd. Dan volgde er een staaldraad en als laatste de drie hoogspanningskabels die per vierhonderd meter door de katrollen werd getrokken met behulp van treklier. Dit was in verband met de zwaarte handmatig niet meer te doen.

De eerste dag werd een dag waarop ik al m'n heldhaftigheid bij elkaar moest zoeken. "Klim maar in deze mast", gaf de baas Bram v/d Pligt het bevel. De mast was ongeveer 65 meter hoog. Elke keer dat je een haak beetpakte, ging er een beverig gevoel door je heen, maar opgeven stond niet in m'n woordenboek. Totdat je op een hoogte van zo'n dertig meter een soort schetsplaat tegenkomt, een uitsteeksel waar de mast een soort tweede schuimte bereikt. Dit was het moment waar je een hand moest loslaten om er omheen de volgende greep vast te pakken. Als je losliet kon je naar beneden vallen, dus doorbijten. Van beneden werd er geschreeuwd dat je moest doorgaan en dat je nooit meer durft als je nu zou afhaken. En jawel hoor, ik deed het. Dit was een mentale overwinning van jewelste.

Een redelijk verkeerde opmerking van de baas zorgde ervoor dat ik direct na de eerste dag m'n ontslag nam. Bij het verlaten van het terrein schreeuwde hij dat ik de volgende dag welkom was als ik zin had. Wat een vreemde man, dacht ik. Op weg naar huis werd mijn kwaadheid minder. Omdat het toch een zeer uitdagende en enerverende dag was geweest waarop ik met trots letterlijk en figuurlijk tot grote hoogte was geklommen, besloot ik me de volgende dag weer te melden. Het was alsof ik en Bram zonder woorden, op bijna dierlijk niveau, hadden besloten elkaar te accepteren. De volgende dagen gingen steeds beter en mettertijd werd ik zelfs een hele goede klimmer en kon ik het prima vinden met m'n baas. De werkploeg zag eruit als een stelletje ongeregeld, net alsof het gevangenen waren die alleen hier weer mochten proberen terug te keren in de maatschappij. Een stelletje ongeregeld, zo zag ik ze tenminste. Figuren die er wel bij pasten en andere figuren die voor een verkeerde film waren gescout.

We hadden een kok, Simon genaamd. Hij leek te zijn gescout voor Rawhide, een film die in de jaren zeventig grote furor maakte als koeienwestern. Simon maakte voor ons gebakken eitjes en verse soep. Het was een ietwat koddig mannetje met een kleine bochel op z'n rug waarmee hij het op de Notre Dam in Parijs zeker zou kunnen maken. De kantine was een houten keet op wielen. Daar kregen we koffie en konden we 's middags in lunchen.

Op een zeker moment komt er een figuur met een stierennek op mij af, met draaiende kopbewegingen en angstaanjagende kreten. Hij zou mij wel een kopje kleiner maken, hij hield niet van nieuwelingen. Gelukkig op tijd schreeuwde Jan v/d Pligt dat ik hem maar in de buik moest schoppen, want daar was hij geopereerd. Dit was makkelijker gezegd dan gedaan. De man was zeker twintig jaar ouder, gespiert tot op het bod en vervaarlijk voor zich uit kijkend. Nog steeds stond deze leip te schreeuwen als Bokito uit Diergaarde Blijdorp. Met al m'n lef deed ik een schopbeweging naar zijn buik. Hij gilte hij uit. "Niet in m'n buik! Niet in m'n buik! Niet in m'n buik!" Ik dacht: "Shit, dan heeft Jan toch gelijk." Hij vertelde mij direct over z'n buikoperatie, de hele geschiedenis. Vanaf die tijd was hij rustig en waren we zowaar enigszins bevriend. De ene overwinning na de andere viel me ten deel. Ik liep daarna toch met opgeheven hoofd en schouders in het kamp rond en voelde me steeds meer geaccepteerd.

Jan en Martientje waren twee kleurrijke figuren uit St Willebrord. Geweldige eerlijke mannen. Als ze je mochten was je de man en anders kon je het schudden. Zelf trok ik het meest op met Jan v/d Pligt, Arie v/d Pligt, Jan Verloop, Jan Aap en niet te vergeten baas 'Vader' Bram. Onze Gil Favor van de ploeg, een markante man, een echte persoonlijkheid. Als ze deze in Hollywood waren tegengekomen, had Clint Eastwood het wel kunnen schudden. Een ogenschijnlijk harde man, maar als je hem eenmaal beter had leren kennen ook een lieve en vooral een gevoelige man. Hij bracht mij vaak naar Gouda, waar ik eenmaal in de week op woensdag een nachtje bij

Nelleke mocht slapen. Vaak gaf hij te kennen dat hij een dochter had. Pia, die met een bakker ging. Daar was hij duidelijk niet van gecharmeerd. Wellicht kon ik eens naar Puttershoek komen om kennis te maken. Omdat ik mijn liefde in Nelleke had gevonden, was dit niet bepaald een optie. Jan en broer Arie, die het meest op z'n vader leek, waren persoonlijkheden die eigenlijk niet bij Electron hoorden. Dit was mijn mening, niet dat ze het werk niet goed deden, doch je zag aan ze dat ze net als ik deze job als een moment zagen om even wat geld te verdienen en daarna een eigen plan te trekken.

Wat dan ook gebeurde. Arie kreeg later een café annex partycentrum in Steenberg en Jan werd bekend met de bekendste discotheek van Nederland, Alcazar, de Hoekse Bowling, een toprestaurant, het voormalige café van Pleun Verkerk, ofwel het kleine café aan de haven. Hij werd ook voorzitter van de Nederlandse discotheeken. Voor velen in Puttershoek en omgeving het toonbeeld van innovatie en vooruitgang op uitgaansgebied. Samen met zijn vrouw Riet bouwde hij een gigantisch party- en congrescentrum, Alcazar Village genaamd. Hier konden ongeveer 3500 gasten terecht.

Vele artiesten uit binnen- en buitenland waren en zijn thans nog steeds te gast in 'hun' Alcazar. Ook Arie Verkerk, broer van de beroemde schaatser Kees Verkerk werkte bij ons. Als het winter was, hadden we het natuurlijk over Kees. Hij vertelde ook zo goed te kunnen schaatsen, maar dat Kees een streepje voor had bij zijn vader Pleun. Een kleurrijk gezelschap. Oh ja, André de Jong speelde als bassist bij Corry en de Rekels en werkte ook in onze groep. Dat je met de muziek niet echt verdiende, bleek wel. Dat later Corry Konings, de vrouw van het Hollandse lied, met mijn geluidsman Ton Snoeren trouwde en vaak naar Tour de Chant-optredens van mij stond te kijken, kon ik op dat moment niet bevroeden. En natuurlijk Jaap Aap, een jongen van mijn leeftijd, met wie ik elke dag werkte. Het klikte gewoon. Hij was net als ik een muzikfreak, had een Fender-gitaar gekocht. Zo konden wij onder het werk praten over onze favoriete muziek. Toen hij trouwde met z'n Alie, werden we 's avonds uitgenodigd om het feest in de Hoekse Bowling op z'n Puttershoecks te vieren. En dan hebben we Jan Verloop nog. Hij trouwde later met zijn lieve Katootje, lachend door Arie v/d Pligt het zeuntje van de baas genoemd. Ook hier had ik een meer dan goede band mee.

Jan zou meegaan naar mijn woonplaats Alphen a/d Rijn. In Puttershoek liet hij even zien wat hij met zijn auto kon. Het was een soort Fiat met afgeschuind dak. Rijdt hij met mij naast hem opeens keihard weg, een enkele seconde later stonden we in tegenovergestelde richting. Ook Jan beschouwde ik als een vriend, met wie ik nu een zeer hechte band heb.

Inmiddels is Jan directeur van het vroegere Electron, tegenwoordig Spie genoemd, en heeft zo'n driehonderd personen onder zich. Jan werkte zich op en kreeg onlangs een lintje van de koningin. Of nog mooier: hij werd door de burgemeester tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau geslagen, mede omdat hij innovatieve veiligheidsnormen heeft doorgevoerd bij de hoogspanningslijnen. Ze zijn internationaal overgenomen en hebben ongetwijfeld vele mensen het leven gered. Z'n vader overleed vele jaren geleden, maar hij had dit moeten meemaken. Wat zou hij trots op hem zijn geweest. Dat het zeuntje het ook zonder zijn steun heeft gered. Ook weer iemand die voor mij toen al niet paste in het beeld dat ik had als lijnwerker te eindigen. Niet dat ik dat minder vond, maar wij waren toen nog zo jong en de hele wereld lag nog aan onze voeten.

Ome Aai, zo noemden we hem, was een oom van Jan en Arie v/d Pligt. Op een dag was Jan hem aan het pesten. Ome Aai kon enorm kwaad worden, zo erg dat hij ook alle redelijkheid kon verliezen. Dit wisten ze maar al te goed, familie of geen familie. Totdat Jan weer een opmerking maakte. Ome Aai trok zijn aardappelmes, zo'n klappmes, maakte hem open en gooide het in alle kwaadheid naar Jans hoofd. Wat een geluk dat hij miste. Keihard scheldend en met het schuim op z'n lippen kwam hij Jan achterna. Deze was natuurlijk veel sneller dan Ome Aai, die zich verbeterde in z'n kwaadheid omkeerde en riep: "Ik krijg jou nog wel."

We maakten dag in dag uit wel iets mee. Het was eigenlijk een jongensboek, waarin wij hoofdrol hadden. IJzige kou en stortregens, bliksem en onweer, zonneschijn, weilanden met sloten en brede vaarten was de omgeving waarin alles zich afspeelde. We sprongen met polstokken over de sloten en steeds breder wordende vaarten waren voor ons geen uitdaging meer. Met olympische souplesse sprongen we over alle sloten en vaarten die we maar konden vinden. We

waren één geworden met de natuur. We trokken de touwen via de wielen die in de masten hingen door het land, niet gehinderd door koeienvlaaien. Dat we elkaar ermee bekogelden en wij omvielen van het lachen, deed de sfeer veel goed. Menig padvinder zou ervan kwijlen. Lange Hans wilde weleens een koe bevruchten. Wij reageerden dan met de opmerking dat hij het eerst aan de boer moest vragen. Soms sprong hij in een sloot met kroost en liet hij even later zijn billen zien, die vol met puisten zaten. Ik gaf al eerder: we waren een bijzonder gevarieerd gezelschap. Dolf, de vriend van Ome Aai, gooide de gedroogde vlaaien naar Lange Hans, die op zijn beurt Dolf weer bestookte. Een brede vaart was de volgende uitdaging. Lange Hans wilde zwemmen. Hij gooide alles uit en dook in z'n nakie dook de vaart in om er even later weer uit te komen. Er liep een fietspad langs waarop een sjieke dame op leeftijd kwam aangereden. Ze zat op een soort omafiets. En wij hadden inmiddels de kleren van Lange Hans verstopt. De vrouwat was zo van streek dat zij met haar fiets heen en weer slingerde om pas na honderd meter weer in een rechte lijn haar weg te vervolgen. Alles was toegestaan. Het was thuis dan ook maar beter om niets te vertellen. Beleven moest je het en dat deden we.

Ik werd 40 meter de lucht in geschoten

Eenmaal in Leiden moesten we een touw, dat vast zat in de takken, verwijderen. Met zogeheten klmschaatsen, een rond stuk ijzer, aan één zijde open en met wat scherpe punten, klom ik inclusief walkie talkie naar boven. Met m'n lijfgordel met musketonhaak zette ik mij vast. Althans, dat leek zo. Ik pakte het trekdraad, dat enorm strak stond, en riep door het apparaat dat ze konden gaan trekken. Wat ik niet wist is dat ik los zou komen. Ik vast zat aan het trekdraad. En ja hoor, zonder dat ik er erg in had vloog ik als een vogel hoog boven de bomen uit. Ik schat zo'n veertig meter. Daar zwipte ik heen en weer, de sigarenmaker (zo werd deze Brabantse goedlachse man genoemd) gaf aanwijzingen door de walkie talkie...dat ik me vooral moest vasthouden. Nou, dat deed ik. Het ging wel om mijn leven. Op een open stuk in het bos wierp ik een meegenomen touw naar beneden en liet mij vervolgens zo'n 25 meter omlaag glijden. Die dag was ik een held, ik werd bejubeld en had het grootste woord. Wat een ervaring!

Op een dag kwam er een tv-ploeg het land op. Het was het Polygoon Nieuws. Ze kwamen ons filmen. De titel: Monteuren in hogere Sferen. Die dag klommen wij zo'n 134 meter omhoog om daar werkzaamheden uit te voeren. Wat er die dag gebeurde, staat nog in mij ziel gekrast. Die dag klommen we weer naar boven. Ongeveer 134 meter dus. Nee, ik heb er geen één voor gezet. Ze staan bij Sliedrecht over de Lek en zijn werkelijk gigantisch hoog. Wij kregen er voor deze dagen 2,50 gulden extra gevarengeld bij, wat natuurlijk een schijntje was voor de geleverde prestatie. Aan de andere zijde van de Lek waren de polygoonjongens al aan het filmen. Zouden we dan in de bioscoop te zien zijn? Alleen de gedachte al maakte me trots. Nadat we hadden afgesproken wie wat zou gaan doen, begonnen we aan de gevaarlijke klus. Ik zou de takel bedienen om de kabels te lichten van het wiel. Ep, een zeer goede klimmer, het raspaardje van de ploeg. Met z'n 22 jaar had hij al de ervaring van een eeuw. Ep zou de isolatoren bevestigen aan de kabels. Met alle macht probeerde ik een viertonstakel te bedienen, maar er stond veel meer spanning op dan vier ton. Het lukte niet met de hand. Dan maar met de voeten, dit was niet normaal meer.

Met uiterste inspanning lukte het. Toen we tussen de middag naar beneden gingen om te eten, gaf ik aan dat de takels te weinig kracht hadden om het gewicht uit de wielen te takelen. Er werd wat lacherig over gedaan en na de lunch gingen we weer naar boven, weer 134 meter klimmen. Toen we die middag dezelfde handelingen herhaalden, ging het fout. Ik trapte op de takel en een oorverdovende knal volgde. Ik hing nog vast aan een takel, zo'n 5 á 6 meter onder de mast. Maar de takel hield niets meer vast en alles was weg. Ik klom verdwaasd, geholpen door lange Hans, naar boven via de takelketting, maar waar waren Ep en Nico? Totdat ik Nico zag, gelukkig die is er nog.

Maar Ep viel naar beneden. Doordat hij zich vasthield aan een staaldraad, viel hij 134 meter lager op de grond en schoot weer zo'n dertig meter omhoog. Het gevolg was dat er een klein stukje in de krant stond met de mededeling dat er een monteur verongelukt was. In mijn ogen werd alles in de doofpot gestopt. Toen ik beneden uit de mast kwam, nam ik ook meteen m'n ontslag. Ik was verbijsterd, verdrietig en vooral kwaad.

De begrafenis in Puttershoek was immens: honderden mensen, een schitterende zomerdag, het leek net of de zon nieuwsgierig was naar wat er in dit altijd zo vredelevende dorpje was gebeurd.

Ik kon van de zenuwen het lachen niet inhouden. Stom, maar wat ik ook probeerde, het lukte me niet. M'n kaken deden zeer van het proberen vooral niet te lachen. Het moeten de zenuwen zijn geweest. Het was ook m'n eerste begrafenis, zo onwerkelijk. Ep was nog zo jong, zo energiek en door iedereen geliefd. Later op de dag zijn we wat gaan drinken in het café van Pleun Verkerk, de vader van Kees Verkerk. Het was een onwerkelijkheid. Iedereen was het erover eens dat we naast een collega ook een goede vriend hadden begraven. Veel te vroeg...De vriendschap met de Putterhoekers is altijd gebleven. We hadden hetzelfde verdriet en dezelfde gevoelens. Tot op de dag van vandaag is dat nog volbaar.

Werken bij de Shell

Ik verloor m'n oog in een oogwenk. Ik woonde nog steeds bij Ma de Groot en zocht een ander baantje. Na overleg vertelde Nelleke dat haar broer Dirk bij de Shell werkte. Dirk gaf aan dat hij wel werk voor me had als ik kon lassen. Ik besloot met Peter de Groot, mijn pleegbroer, te praten. Peter was een zeer goede fotolasser. Ik had er wel een zekere aanleg voor, maar moest het vaker doen. De volgende dag werd ik opgehaald in de 'sjaratelaar' van broer Dirk, een Daf mobile, zo eentje van gas geven en daar gaat 'ie. Ik dacht nog: "Daar komen we nooit ver mee." Maar toch reed hij als een speer. Eenmaal op het werk gaven we zonder blikken of blozen aan dat ik een ervaren lasser was en ik kon hechten als de beste. Gelukkig was de baas er niet de hele dag bij, want nadat ik de kabels had uitgerold, begon het schijten. Tsjonge jonge, wat een zootje. Ik kreeg geen ijzer op elkaar en was dan ook blij dat Dirk weer kwam om snel wat lasjes te doen voordat de baas mij kwam controleren. Zo werd de dag ingedeeld. Ik rotzooide wat aan om het te leren en Dirk laste het echt vast. Dit was ook beter zo, want anders had de Shell zijn voortbestaan wel kunnen vergeten.

Vele dagen gingen voorbij en ik maakte vorderingen met lassen. Ik voelde me een hele piet. Op een dag moest er wat gebeurd worden. Er kwamen meteen Shell-mensen bij met zogeheten snuivertjes om te kijken of er geen gassen aanwezig waren. Het was bij de magmaplant waar we moesten werken. Niets zou er mogen ontploffen bij welk vonkje dan ook. De Shell was hier zeer alert op en wij waren er ook blij mee. Ik boorde en boorde zonder bril op, want dat was alleen maar lastig. Totdat er een boorkrul in m'n oog schoot. Wat was dat? Ik voelde niets, maar keek wel om een hoekje zonder mijn hoofd te bewegen. Een rare gewaarwording...toen ik mijn oog dicht wilde doen, lukte dat niet echt. Het bloed stroomde over mijn wangen en direct werd de ziekenauto van de Shell geroepen. In de EHBO-post werd al snel duidelijk dat dit werk was voor het Oogziekenhuis in Rotterdam. Ik werd direct geopereerd. Eerst kon ik nog om een hoekje kijken, daarna was het donker. Ze vertelden me dat het verband een paar weken moest blijven zitten. Als het verschoond werd, zag ik alleen maar het zaklantaartje van de behandelend arts. Het zou nooit meer goed komen. Ik lag zo'n zes weken in het ziekenhuis en elke dag waren mijn vriendinnetje Nelleke, haar moeder en vader aan m'n bed. Toen ik naar huis mocht, vertelde Nelleke dat ik bij haar mocht komen wonen om te revalideren. Ik kreeg de kamer op zolder. Ondanks mijn handicap bleef ze me steunen.

Mijn liefde voor haar werd sterker en sterker. We probeerden diverse andere ziekenhuizen om te kijken of er nog iets gedaan kon worden waardoor ik weer kon zien met mijn linker oog. We hoorden dat Prinses Marijke, die ook problemen met haar ogen had, zich weleens had laten helpen door professor Binckhorst uit Sluiskil. Daar was een kliniek waar je met oogletsel terecht kon. Ik vestigde alle hoop op hem. Ze kwamen tenslotte uit alle delen van de wereld voor een behandeling. Hij gaf aan dat mijn oog verkeerd was behandeld door het Oogziekenhuis in Rotterdam en dat het chronisch was ontstoken. Om erger te voorkomen moest mijn oog er meteen uit. Wilde ik met een glazen knikker in m'n hoofd verder leven? Alstublieft niet, wat een ellende! Als hij het nu zou doen, zouden de oogwortels en zenuwen bij elkaar gebonden worden aan een schelp van glas, zodat ik mijn oog nog enigszins van links naar rechts zou kunnen bewegen. Er was geen andere mogelijkheid. Ik besprak het met Nelleke. Toen ze afscheid nam in het verre Sluiskil, biggelden de tranen over onze wangen. We wisten dat ik een oog minder zou hebben als ik haar weer zou ontmoeten.

Het werd een lange week. Ik hield me goed en voelde me sterk tussen de andere patiënten, maar hoe zou het zijn als ik weer naar buiten mocht? Een verband en een zwarte lap was mijn aangezicht. Dit stond eigenlijk wel stoer, doch de werkelijkheid kwam hard bij mij aan. Op een bepaald moment zou de zwarte ooglap eraf moeten en hoe zou ik er dan uitzien? Mijn hele

aanzien had een enorme knauw gekregen. Eenmaal uit het ziekenhuis zorgde Nels moeder voor mij. Eten, drinken, slapen...weer een nieuwe moeder die er voor mij was. Ik ben Pa en Ma de Stigter dan ook intens dankbaar voor de periode dat ik hun hulp hard nodig had.

Nelleke werkte bij Unilever op de postafdeling. Elke dag kwam ze thuis met een stralende lach. Ik had in die tijd niet zo veel om handen en onze drang naar een eigen huisje werd steeds groter. Bij Nelleke wonen betekende nog niet bij Nelleke slapen. We hadden aparte kamers. Als ik 's nachts naar Nelleke wilde, moest ik elke kraak in de houten vloer zien te ontwijken. Soms ging het licht aan in de slaapkamer van pa en ma. Dan ging ik weer zogenaamd naar het toilet. Wel doortrekken om te laten horen dat ik het was die naar het toilet ging. Ik merkte dat het geluid hard genoeg was om ongehoord in Nellekes slaapkamer te komen. Soms kwam pa het hondje brengen. Ik vloog dan onder Nellekes bed op het koude zeil en kwam er pas onder vandaan als ik half bevroren was. Ik ben wat keren in m'n blote kont in haar klerenkast gedoken om daar zo'n halfuur tot drie kwartier te bivakkeren.

Haar ouders waren niet preuts, maar wel traditioneel in hun denken en doen. Eerst trouwen, daarna mag je met m'n dochter naar bed. Ik hoorde dat er om de hoek van Nellekes huis een trapgevelwoning te koop stond. Een klein huisje waar we zo'n elfduizend gulden voor moesten betalen. Pa was enthousiast en ik vroeg hem mee te gaan om te kijken. De vloer liep schuin af, er waren wat balken verrot, er zat een miserabel keukentje in en er was geen douche. Via een oude trap kwam je boven, waar een open ruimte met een gebroken kap en een slaapkamer was. De rest was een soort overloopje. Pa zou me wel helpen er iets van te maken. Er was in die tijd ook weer mondjesmaat contact met mijn eigen vader, die voor geld ook wel wilde meewerken. Omdat de ingreep een professioneel klusje was, liet ik het werk aan mijn vader over. Hij was tenslotte timmerman van beroep. Toen schoonpa hoorde dat ik mijn vader moest betalen, werd hij witheet. Ik probeerde de twee over te halen het te vergeten, zodat er in harmonie verder kon worden gewerkt aan ons liefdesstulpje. Muidermatjes op de grond, de tv op een paar bouwstenen, een nieuw keukentje, een stalen trap die mijn vriend Peter in elkaar laste, het zag er allemaal waanzinnig uit. Vele feestjes volgden. We konden muziek maken en tot diep in de nacht feesten. Elk weekend was het raak. We hielden altijd zogeheten Amerikaanse fuiven: iedereen nam mee wat hij zelf dronk en wij zorgden voor de muziek. De grappen die we uithaalden waren vaak niet mis. Zo gooiden we eens een **auto vol met geraniums**, omdat ons de toegang van jeugdsociëteit So What werd geweigerd. Later op de avond kwamen we de eigenaars tegen, die al tierend in een andere club riepen dat hun hele auto vol geraniums zat. "Een geintje, meneer Sonneberg." (citaat van Wim Sonneveld).

Naast ons woonden zo'n tien of twaalf Turkse mannen. Ze deden alles voor ons, simpelweg omdat wij hun burens waren. Ja, hun ramen zaten dicht met dekens. En als de iemand uit z'n werk kwam, dook de ander er weer in. Toch hebben wij ons nooit bedreigd gevoeld. Het was een vertrouwd gevoel.

We waren alweer een poosje verloofd en besloten te trouwen. We hadden tenslotte al een huisje voor onszelf. Het was zomer 1972 en ik was 22 jaar. Nelleke negentien. Hoe zouden we trouwen? In een koets of gewoon in auto's, op de brommer of in een lelijke eend? Het werd een oud Fordje, de volgauto's in het wit. Nelleke zag er fantastisch uit en ik droeg een zwart pak. Met lang haar, want dat wilde ik beslist niet laten knippen. Ik zou en moest er anders uitzien dan de jongens van onze tijd. Op naar het Goudse stadhuis, een van de mooiste locaties in Nederland. Iedereen was er. Toen ons het jawoord werd gevraagd, was ik er snel bij met mijn antwoord. We zouden samen vanaf dat moment nog heel wat gaan beleven.

's Avonds waren er meer dan honderd gasten. Ik zong met de Melody Mixers. Jan Broer op gitaar en Nico van Vliet op drums. Het zijn nog altijd zeer goede bekenden van mij. Ik zong speciaal voor Nelleke Nights in White Satin van de Moody Blues. Na afloop van onze bruiloft gingen we naar huis, waar we met enkele vrienden nog een afzakkerij namen. De voordeur van ons huis was dichtgespijkerd. Grote spijkers zaten in de net afgelakte deurstijlen. Na een breekijszer te hebben geleend, kon ik mijn vrouw eindelijk over de drempel dragen, zoals het hoorde. De eerste fase in mijn leven was goed begonnen. Ik had een huis en een lieve, mooie vrouw. Wat kon mij nog gebeuren?

Op zoek naar ander werk

Op zoek naar ander werk. Niet dat het andere niet lukte en ik verdiende ook niet slecht. Maar via via werd mij gevraagd of ik bij het rijk wilde werken. Ja, men was op zoek naar mij en zo kwam ik bij de PUEM in Utrecht terecht. Ik werd aangenomen bij de afdeling hoogspanning, omdat ik veel ervaring met werken in masten. Dat alles anders gaat bij het rijk, ondervond ik al de eerste dag. Het doelloos rondjes rijden met de bedrijfswagen en vooral niet werken, dat leek er wel met de paplepel ingegoten. Eenmaal bij een onderstation aangekomen vroegen ze zich af hoelang we er bij Electron over deden om overspanningen te maken. Dit waren hoogspanningsverbindingen van zo'n twaalf meter. De eerste dagen ging alles niet bijzonder snel, dus ik noemde niet meteen de snelste tijd en zei dat het twee dagen waren in plaats van één. Veertien dagen was het antwoord van mijn meerdere. Ik slikte even. Had ik zaken over het hoofd gezien? Had ik mij toch vergist? Mijn ogen spraken boekdelen: ik zou hier te maken krijgen met een totaal andere werkcultuur. Om drie uur werd ik vaak al op de trein gezet. Lekker vroeg thuis en zo verging het alle dagen. Ik werd net zo lui als de ambtenaren om mij heen en werkte meer aan mijn auto dan in de hoogspanning. Een carrière? Amehoela! Hoe kreeg ik het voor elkaar om vooral niets te doen? De grappen over ambtenaren waren met geen woord overdreven. Op een gegeven moment vroegen ze ons naar Laren te rijden om de daar aanwezige bomen in te korten. Dat wil zeggen: de toppen er afhaken. Deze groeiden tegen de bedrading aan, waardoor bosbranden konden ontstaan. In een zogeheten draadkarretje konden we ons voortbewegen over de hoogspanningsdraden. Op eigen kracht wanneer we naar een lager punt moesten en voortgetrokken door grondarbeiders vanaf de grond als het weer omhoog moest. Eenmaal aangekomen op de plaats waar de toppen erg dichtbij kwamen, zaagde ik met een verlengde boomzaag de toppen handmatig af. Bij een volgende boom werden de stammen dikker en hoeveel kracht we ook zetten, we kwamen er niet doorheen. Ik besloot naar de kruin te springen om daar, zittend op een stevige tak, de toppen de lijf te gaan. Het was daar ongeveer zo'n 25 meter hoog. Een sprong en daar viel ik in de kruin...verdorlie, dat was toch wel link wat ik deed. Na de takken eruit te hebben gezaagd, moest ik terug naar het bakje. Dat hing zo'n drie meter aan de hoogspanningsdraden.

Een enorme pijn aan m'n rug. De eerste dagen masseerde ze mijn voeten, waar ik niets van voelde. Ik was gedeeltelijk verlamd. Na zo'n drie dagen kwam het gevoel terug. Een getordeerde ruggenwervel met een ophoping van spieren zorgde voor een helse pijn, die met morfine werd bestreden. Na twee weken kwam ik met de ziekenauto naar het St. Josephziekenhuis overgebracht. Ik kwam terecht op een kamer met zes patiënten. Zo had ik wat aanspraak en was het voor Nelleke ook makkelijker om langs te komen. Op de zaal lag een man met aambeien. Als hij naar het toilet moest, leed hij hevige pijnen. Hij kreunde soms zo hard van de pijn dat bij ons de tranen van het lachen over de wangen stroomden. Zielig ja, zonder meer, maar we konden er niets aan doen. Hoe meer ik lachte, hoe meer pijn ik had. Mijn rug kon deze blijheid niet waarden. Op het eerste bed lag Martin de Klerk, die soms erg humoristisch was. Overal maakte hij een grapje van. Zo was hij op een gegeven moment aan de beurt om te worden geopereerd aan een liesbreuk. De avond ervoor werd alles geschoren en de volgende morgen was de ingreep. De nacht daarop kwam een heel mooie zuster ons welterusten wensen. Ik vroeg aan Martin of hij met deze dame iets grappigs kon uithalen. Hij vertelde: "Joh, ik heb een blauwe plek bij mijn geslachtsdeel." Dat dit was ontstaan door een klemmetje dat zijn penis op afstand hield tijdens de operatie, was duidelijk. "Bel de nachtzuster op. Je moet weten wat dat is." Na wat aarzeling werd ze opgepiept. Weer deed mijn rug enorm zeer van de voorpret. Martin legde uit wat er was en liet zijn geslachtsdeel zien. Alle vijf op de zaal konden het lachen niet meer inhouden. De zuster, die wel meer gewend was, zei dat ze er een nachtarst bij ging halen. Deze deed heel professioneel uit de doeken dat het klemmetje deze blauwe plek tijdens de operatie had veroorzaakt. Zo zijn nog allerlei anekdotes te vertellen. Het was een leuke tijd in het ziekenhuis. De ouders van Nelleke besloten mij op te nemen in hun huis. Er was weer regelmaat in mijn onstuimige leven. Ik had zo'n twee jaar nodig om te revalideren en om de draad weer op te pakken.

Showbusiness

In de tussentijd kreeg ik de mogelijkheid weer wat meer met muziek bezig te zijn. M'n ontmoeting met Theo Daatselaar, familie van m'n chef bij de PUEM in Utrecht en later een van mijn beste vrienden, resulteerde in een muzikale vriendschap. Hij speelde op fenomenale wijze gitaar en ik vond zingen leuk. We spraken met elkaar af dat ik elke zaterdag naar Bilthoven zou komen om liedjes in te studeren. We startten op zolder met het liedje Yesterday van the legendarische Beatles. Toen het op tape stond, was Theo zo trots dat hij het aan een iedereen liet horen.

We besloten een band te beginnen. Een naam was niet belangrijk, we moesten eerst oefenen. Ik vond een soort caravanloods in Haastrecht, waarin wij tweemaal per week mochten oefenen. De band bestond uit Henk Kraan, een volle neef van Theo, die basgitaar speelde en Hans Verbon, die een verdienstelijk drummer was. Hij had eerder met Theo in een band gespeeld en was net als ik bij de PUEM werkzaam geweest.

We speelden de eigen nummers van Theo. Ook nummers van mijzelf kregen een kans om uit te groeien tot volwaardige hits. Dat wilden we althans heel graag. We moesten alleen nog de juiste platenmaatschappij zien te vinden en dan was de weg naar de top een kwestie van tijd. Dat het allemaal niet zo makkelijk ging als we wilden, bleek wel toen geen enkele platenmaatschappij ons zag staan. Toen wij de gelegenheid kregen om ons tijdens een talentenjacht te presenteren, studeerden we een door Theo gecomponeerd liedje in, genaamd Night in Paris. Het liedje was geïnspireerd door zijn liefde voor zijn vrouw Ineke. In de studio was men redelijk onder de indruk, waarna ik werd opgenomen in het management van Andre Soomers, die ook Sandra Reemer onder contract had staan.

Andre leerde me de juiste uitspraak van het Engels en bracht mij naar allerlei bekende producers om een platencontract te regelen. John de Mol, die toen nog bij Phonogram werkte, gaf aan dat mijn stem zeker zou kunnen scoren in Frankrijk. Ja lekker, maar ik wilde geen druiven plukken in het land van Marianne, weg van alles wat me dierbaar was. Ik zag de armoede alweer voor me. Het beetje Frans dat ik sprak, hield op bij 'papa fume une pipe', niet echt een basis om mee te beginnen. Vervolgens naar Eddy Becker. Ook hier viel geen eer te behalen. Dan maar naar diverse andere platenmaatschappijen, maar het ging allemaal erg moeizaam. Inmiddels deed Sandra mee met het songfestival in ik mocht mee naar de zaal waar tv-opnamen werden gemaakt. Het liedje The party is Over scoorde slecht, maar toch hadden diverse PUEM-collega's me zien zitten.

"Aryan ziek? Echt niet! Ik zag hem op televisie", raasden enkele collega's. Ook deed ik mee met een pr-campagne. Zo stond ik in de Billboard top 100 met een biografie en foto. Het ging de goede kant op. Toch duurde het nog enige tijd eer er een plaat van mij werd opgenomen. Dat het gemis van mijn oog meespeelde, werd meedogenloos duidelijk. Het aangezicht was aangetast en dit werd in de showbizz keihard afgestraft.

Manager van hardrockgroepen

Ik werd manager van diverse hardrockgroepen, die ik zo goed en zo kwaad als het ging weg probeerde te zetten in het Nederlandse hardrockcircuit. Geld voor optredens was er nauwelijks en de sociëteiten moesten het van de entreegelden hebben. Ook dit werd een moeizame weg. Per optreden 250 gulden, hooguit 350 gulden voor een hele band inclusief apparatuur en vrachtwagen. Het was niet iets waar je rijk mee kon worden. Toch werkte ik keihard en kreeg het voor elkaar dat de hardrockgroepen onder mijn beheer zich in Paradiso, De Melkweg Amsterdam en belangrijke andere hardrocksociëteiten konden presenteren.

Inmiddels waren er ook plannen om theaterbureau Arjo Productions op te richten samen met John den Hartigh, een oude buurjongen van Nelleke. Omdat dit met John een moeilijke weg leek te worden, ben ik zelf doorgegaan. Langzaam aan kreeg ik klanten. Van een bruiloft tot een carnavalsvereniging en echte bedrijfsfeesten. Het leuke was dat ik soms tot diep in de nacht belde met allerlei artiesten, zoals Ria Valk, Ciska Peeters, Maywood en vele anderen om ze te boeken of gewoon wat bij te praten.

Eerste plaat She

Dat het bloed toch kruit waar het niet gaan kan, werd duidelijk toen het muzikale gevoel weer begon te kriebelen. Zingen wilde ik. Eindelijk was het zover. Eindelijk iemand die geloofde in mijn zangtalent. We moeten niet vergeten dat Theo, mijn ontdekker, altijd in mij heeft geloofd. Hij vroeg welk nummer ik wilde opnemen en daar hoefde ik niet lang over na te denken. Dat was het

nummer She van Charles Aznavour. Zou het succes dan toch gaan komen? Wim vond mij een zeer goede zanger en vroeg of ik een plaat op wilde nemen. Hij zette op een middag een platenmaatschappij op: ISG International Sound Group. Het klonk goed en als de gevestigde maatschappijen mij niet zagen zitten, dan maar een onbekende dacht ik toen. Hij was met allerlei zaakjes bezig. De ene keer had hij sloten met geld, de andere keer leende hij vijftig gulden bij me om te tanken.

Eenmaal bij zijn vriend bemerkte ik dat er allerlei cassettes werden vervaardigd. Van banden met snelheden van 38 centimeter per seconde werden ze gekopieerd: van de Beatles tot de Stones en van Simon and Garfunkel tot vele anderen. Als ik wat vroeg, vertelde hij dat er taalcassettes werden vervaardigd en dat hij ze ging leveren in België. Of ik mee wilde. Ach, waarom niet. Bij de grens nam hij een aantal cassettes uit de auto en gaf deze aan de douane. Altijd makkelijk, zei hij dan en we reden door naar Antwerpen. Eenmaal bij een groot bedrijf aangekomen, werd er wat gesmoezeld en de cassettes uitgeladen. "Zo", zei hij dan. "Ik heb weer geld genoeg om alle vleesmadammekes (hoertjes) in Antwerpen te plezieren." Een handeltje waar ik me verre van hield. Uiteindelijk namen we de plaat op. Het uitkomen moest gepaard gaan met de start van de platenmaatschappij.

De Goudse schouwburg werd afgehuurd, er werd een groot decor vervaardigd en er moesten kaartjes worden verkocht. De hele schouwburg zat vol, want we konden er zo'n vijfhonderd slijten. Een geweldige start en een fantastisch orkest uit België! The Sonny Boys, aangevuld met een saxofonist en zangeressen. De zenuwen speelden mij parten en de drank vloede rijkelijk. Als ik mijn teksten maar kon onthouden...de plankenkoorts sloeg toe. Ik probeerde dit te onderdrukken door jenevertjes te drinken. De zenuwen gierden door mijn keel. Het publiek merkte niets, maar voor mij was het een avond om te overleven. Eenmaal thuis aangekomen zat ons hele huis aan de Landluststraat te Gouda vol met vreemdelingen. Op de trap, op de bank, nog net niet in m'n bed. Alle vrienden en zogenaamde fans waren meegekomen naar ons huis om het optreden tot in de kleine uurtjes te vieren.

Men trachtte de plaat te promoten, wat niet echt lukte. In Hilversum reageerden ze: "We hebben Charles Aznavour...wat moeten we met ene Aryan Spark?" Aryan Spark was in die tijd mijn nieuwe artiestennaam. Later begreep ik dat je artiesten niet moet nadoen zolang ze nog leven, maar daar had ik toen niets aan.

Ik was wereldberoemd in Gouda en omstreken, maar verder onbekend in heel het land. Wel was het een stap in de goede richting. Toen Wim mij vroeg om directeur te worden van zijn platenmaatschappij, begreep ik dat hij dan alle schulden op mij zou kunnen afwimpelen. Althans, daar werd ik voor gewaarschuwd. Ik ging hier dan ook niet op in en het ging dan ook bergafwaarts met de ISG Group. Met mijn theaterbureautje was het anders. Diverse grote bedrijven, waaronder Unilever Gouda, gaven mij opdracht een groot feest te organiseren. Of de Alphense Jaarmarkt. Elk jaar zorgde ik er wel voor dat ik deze opdracht van Joop de Vries en Gerrit Scholten kon uitvoeren. Alphen a/d Rijn was tenslotte de plek waar ik grotendeels ben opgegroeid.

Van volledig van God los tot gewaardeerd theaterdier

De jaarmarkt was voor mij een belangrijke manier om te laten zien dat iedereen kan opklimmen van arme sloeber tot waardevol en respectvol persoon. Zo'n vijftien jaar hield ik dit vol. Elk jaar een andere show vol met bekende en minder bekende artiesten. De jaarmarkt werd steevast door tweeduizend tot zesduizend enthousiaste Alphenaren bezocht.

Ik verdiende veel als je het loon van de PUEM en Nellekes salaris erbij telde. We kochten een redelijke auto, m'n eerste Toyota Celica. Na twee jaar volgde een nieuwe Toyota Celica. Onze Hans, mijn broer, was naar België vertrokken om daar z'n geluk te beproeven. Het ging niet zo goed met z'n bedrijfje (een patatzaak). Hij vroeg of wij eens wilden komen kijken. Tegelijkertijd hadden wij een afspraak met verhuurder Marien om te bekijken of enige hulp van zijn kant een optie was om de zaak van Hans wat leefbaarder te maken. Enige aanpassingen, zoals een kwast met verf, waren de enige dingen die wij konden bijdragen. Voor een totale metamorfose was geen geld. Misschien was een baan overdag voor Hans ene oplossing en dat zijn vrouw Els dan de frituur zou runnen.

Het roer om in België Lommel

In ieder geval kwam ik in aanraking met Marien Bierhandel, een bedrijf dat overal horecazaken had en gevestigd was in Balen. We besloten naar een aantal van zijn zaken te rijden en hij vroeg mij of ik geïnteresseerd was. Ik reageerde positief. Nu ik er toch was, kon hij wel iets laten zien. Allereerst een discotheek in Balen en daarna een zaak in Lommel. Dit laatste stond mij wel aan, want het was in het centrum. Een praktisch nieuw café en een aantal zalen waar met gemak zo'n achthonderd personen feest konden vieren. Inclusief een keuken en toiletfaciliteiten. Het was bovendien een zaak dat met de kermis van Lommel in drie dagen zo'n tachtig vaten bier tapte. Een ongekennde omzet waar ik direct een stijve plasser van kreeg. Ik zag allerlei bonnetjes. De ene week tien vaten geleverd, de andere week weer twaalf. Er leek geen vuiltje aan de lucht. In m'n maag voelde ik een hebberig gevoel. Voor mij was het een goudmijn: wat waren die Belgen toch dom om zo'n goedlopende zaak over te doen aan een Hollander. Eenmaal terug in Nederland moest ik het overnamebedrag bij elkaar zien te krijgen. Dertigduizend gulden was de afspraak. Omdat ik dat niet in één keer kon ophoesten, moest er een andere oplossing komen. Had ik het lef om dit te vragen aan de vader van een vriend van mij, Wim Dekker? Een fijne gozer en zijn vader investeerde wel meer. Zo geschiedde het dat ik met Nelleke en mijn broer Cor naar België ging om onze gouden kans om te zetten in klinkende munt. Het was een kwestie van tijd. Dit ging zeker lukken!

Een verrassende opening moest het worden. Ik had het complex inmiddels omgedoopt tot Café Rest en Zalenaccommodatie Rembrandt. De groep Massada, bestaande uit Molukkers, werd uitgenodigd en vele vrienden uit het Hollandse wereldje zouden present zijn. Het eerste probleem: er was niets aangevraagd, dus werd het orkest bij de grens tegengehouden. Op naar het grenskantoor. Na lullen als brugman was er maar één mogelijkheid: dertigduizend gulden betalen als borg. Anders zou het orkest de grens niet over komen. Een flinke domper! Met tegenzin besloot ik mijn nieuwe Celica als borg achter te laten, zodat de opening geen fiasco zou worden. Enige hulp van Belgische kant had ik toch wel verwacht, maar dit was slechts een voorproefje. Ik zou nog wel meer meemaken. Het orkest mocht dus doorrijden en m'n eerste knieval was gemaakt. Maar de avond werd een geweldig succes. We waren er klaar voor!

Met mijn broer Cor knapte ik in een mum van tijd de toiletten op. De volgende avond hadden we een Vader Abraham-show. In die tijd was hij erg populair in België. Wij met veel poeha in een auto met luidspeaker door Lommel. Ik had zelf een tekst ingesproken op band, in de hoop hiermee extra aandacht te trekken. Met posters op de winkelruiten hoopte ik op een kletterend succes, maar de kaartverkoop ging mondjesmaat.

Vader Abraham kwam bij ons, we lieten hem omkleden in de keuken en douchen in een schimmelige vieze badruimte. We hadden nog steeds geen geld om dat gedeelte op te knappen. Toen ik hem daar zag staan in z'n vooroorlogse jagerondergoed, zo'n lange onderbroek met lange pijpen, en z'n kale kop zonder pruik, moest ik inwendig toch even lachen. Dat zouden de smurven eens moeten zien.

Doordeweekse dagen gingen ronduit slecht. Bij lange na werden geen tien vaten bier per week verkocht en dat terwijl ik drifftig mee dronk. De beweging die ik maakte om het bierglas naar mijn mond te brengen, was bijna van olympisch niveau. In werkelijkheid werden er slechts twee vaten bier verkocht. Ik begreep van de burens dat er eerder wel meer werden geleverd, maar over de retourbonnen werd nooit gesproken. Er was dus gerotzooid door bierhandel Marien en ik was beduvelde, er met open ogen ingelopen, mijn vrouw meegesleurd in deze ellende. Wat kwam ik nog meer tegen...

Het eerste geintje van de Belgen. Gelukkig had ik ook wat bevriende Belgen ontmoet. Zij zouden mij helpen bij de kassa als de Vader Abraham-show zou plaatsvinden. De garçons, ofwel obers, beduvelde alles. Omdat zij werden betaald per verkochte consumptie, namen ze zelf allerlei snoepgoed mee naar binnen in hun zakken. Als een Belg een consumptie weigert, neemt hij altijd een stuk chocola of kauwgom. Later kon je er dan weer een consumptie mee betalen. Aan het einde van de avond kreeg elke ober voor elke verkochte consumptie zo'n tien Frank. Maar het snoepgoed leverde ze de volle pond op. Ingeburgerd was het: als er tien Belgen binnen komen, verkoop je honderd consumpties. Een Belg vind namelijk anders dan de Nederlander dat je als kroeggast altijd een consumptie dient te nemen. De uitbater moet aan je verdienen, de stoel moet worden betaald. Wij hadden geen idee wat er gebeurde. Een volle bak en een halve omzet. Het gas-, licht- en waterverbruik was zo groot dat er ergens een zwembad moest zijn om het allemaal

te verantwoorden. Later begreep ik van goede vriend Hugo Bullen dat de hele familie Van Poorten, die boven de zaak woonde, was aangesloten op ons gas- en elektriciteitsnet. Omdat de zaak vroeger van hun was geweest, hadden ze de nieuwe huurders maar niet ingelicht.

Mijn eerste cruise met impresario Lou van Rees

Ik moest zeker vertalig zijn om ooit mee te mogen met een cruise van Lou van Rees. Nelleke vertelde me dat het te gek zou zijn om veertien dagen op een cruise te gaan. Het leek een utopie. Nadat ik contact had gezocht met Lou van Rees, de grote man die ooit Frank Sinatra en diverse andere grootheden naar Nederland wist te halen, gaf hij het als vele andere bureaus aan dat ik maar een bandje moest sturen. Maar wat ik ook deed, geen reactie. Totdat ik werd gebeld om een cruise te doen voor hem. Hij drukte me nog op m'n hart dat ik in vier talen moest zingen. Ik studeerde me wezenloos. Duits, Engels, Nederlands en het Frans niet te vergeten. Lou stond mij op te wachten in Rotterdam en gaf nog enkele aanwijzingen mee.

Eenmaal aan boord met Nelleke hadden we van alles meegenomen. Wat moesten we aan? Een smoking, een wit pak, zwemkleding meenemen en wat voor schoenen? Het was niet simpel, maar bekapt en bezakt kwamen we aan boord. Ik werd voorgesteld aan de cruisedirector, Bill Speckman. Een topentertainer die al twintig jaar aan boord was. Ik vertelde hem wie ik was en vroeg hem wanneer het optreden zou zijn en hoe laat ik moest oefenen. "Oefenen?" was zijn reactie. "Je moet pas volgende week optreden." Ik: "We zijn toch niet te vroeg aan boord gekomen? De cruisedirector: "Nee, je bent vip on board. De hele reis doe je maar lekker wat je wilt. Af en toe met de kapitein en z'n hoofdbemannung borrelen tijdens het borreluur. Je optreden is op de terugweg pas. Twee of drie liedjes."

Had ik alles in m'n hoofd gestampt en dan nu maar twee of drie liedjes zingen? Ik vond het eigenlijk wel best. We werden naar onze hut begeleid. Onderweg zag ik een poster hangen met de aankondiging 'Vip on Board: Julien Marnier from France'. Was dat even een meevaller. Naast mijzelf waren ook de **Sheppards** en Rudy Brink, een bekende saxofonist, aan boord. Hij had z'n vrouw meegenomen, die hem ging begeleiden. Ruud had ooit een Jazz-award gehad in Amerika en speelde op alle Kinderen voor Kinderen mee. Een virtuoos, wat duidelijk werd tijdens zijn optreden met de aanwezige Poolse band. Dit orkest was zes maanden aan boord. Ze dronken zeker een fles jenever per dag. Soms zo erg dat je 's avonds een doffe dreun hoorde als de basgitarist weer van z'n kruik was gevallen. Ik dacht: moet dit zootje ongeregeld mij gaan begeleiden? Het waren aardige jongens, maar ze misten hun meisjes ontzettend en waren daarom de helft van de dag dronken.

Via de Golf van Biskaje, door schippers ook wel The Bisket genoemd, zouden we richting Madeira varen. Er stak 's avonds een windje op. Deze veranderde in een storm met windkracht 7, 8, 9, nee 11 en een stukje 12. Voor het eerst zou ik de voorpagina van de Telegraaf halen. We zaten aan de bar met hooguit vijf personen toen het schip tekeer ging alsof je in een roeiboot zat. Heen en weer en op en neer. Er sloeg een enorme golf tegen de brug van het schip en alle ramen braken. Het zeewater stroomde over de bedieningspanelen. Als eerste begaven de stabilisatoren het, waardoor het schip niet meer dan een wankelende roeiboot leek in een emmer vol sop. De golven waren meer dan twintig meter hoog. Direct werden er touwen gespannen. mensen liepen verward door de gangen. Niemand wenste in zijn hut te blijven en namen het zekere voor het onzekere. De meeste passagiers verzamelden zich op het voordek met dekens om in ieder geval de nacht hier door te brengen. Eenmaal in m'n hut aangekomen, die vlakbij het voordek was, probeerde ik wat te slapen. De drank had z'n werk gedaan. Maar vrijwel direct werd er geklopt. Een matroos kwam met een enorm stuk, rond ijzer aan, dat op de patrijspooten moest worden geschroefd. Zo zou er geen zeewater binnen komen. Lekker, dacht ik bij mezelf. Je moest zo nodig met een cruise mee. Nelleke, die mij angstig en vooral hulpeloos aankeek, bedacht waarschijnlijk waarom ze op zo'n klotezanger gevallen was.

Het duurde en het duurde en opeens hoorde ik een soort ritselfend geluid alsof er water lekte. Ik sprong op en dacht: ik zal toch niet tijdens m'n eerste cruise verdrinken? Ik kreeg een soort Titanic-gevoel. De halsketting van Nelleke schoof over het hout van het nachtkastje en viel toen op de grond. De angst zat er vanaf dat moment ook bij ons goed in. Het schip was van dertig graden naar 45 graden gaan wankelen, we schoven naar boven en dan weer naar onderen. Nadat we de nodige kussens hadden neergelegd om onze hoofden te beschermen, probeerden we wat te dutten. De volgende morgen, vroeg in de ochtend, werden we wakker van

schreeuwende oudjes die door het heen en weer slingerende schip hun bed niet uit konden. Matrozen hadden touwen gespannen, zodat de sterken onder ons hun weg konden vinden naar de ontbijtzaal konden vinden. Daar stonden obers met spierwitte gezichten. Je zag dat ze geen oog hadden dichtgedaan en toch waren ze er om ons zo goed en zo kwaad als het kon een stevig ontbijt voor te schotelen.

Nog steeds verkeerde het schip in gevaarlijk slecht weer. Doordat van alles was uitgevallen, kon de kapitein niet anders dan parabolon varen om de wind op de kont te houden en zo uit de storm te geraken. Dit duurde 48 uur. Een dubbele nachtmerrie! Ik beloofde mezelf en Nel dat we nooit meer met een cruise mee zouden gaan als we het konden navertellen. Ook de cruisedirector vertelde dit in nog geen twintig jaar te hebben meegemaakt. Ook voor hem zou het zijn laatste reis zijn.

Alle ellende, al die oudjes die 48 uur niet uit hun hutten konden komen en om hulp schreeuwden. Er was geen beginnen aan. Lopen was onmogelijk. Je moest klauteren en je vastpakken aan alles wat er toevallig op je pad kwam. Opeens was het stil. Ik keek naar buiten. Het was net of we waren overgeschakeld naar een ander tv-programma. De storm was over... We bevonden ons op glad water. Een plaatje, zo vlak was de zee. De zon scheen behaaglijk op het voordek. Iedereen ontdoode en voordat we het wisten kwamen uit alle hutten de oudjes tevoorschijn. Met witte gezichtjes, maar wel blij, alsof ze een tweede kans kregen.

Inmiddels had ik gehoord wat voor een schrikbewind er werd gevoerd op de schepen. Als iemand van het personeel verliefd werd op een ander, dan werden ze van elkaar gescheiden zodra de boot in een haven was aangekomen. Men duldde geen liefdesrelaties aan boord. Ik maakte mee dat als de cruiseschepen Black Watch en de Black Prince elkaar passeerden, bij de hele bemanning naar de reling vloog en met luid gejuich en hevige emoties naar hun geliefde zwaaide. Dit kon toch niet waar zijn? Dit hoorde en zag je toch alleen in oude films als The Onedin Line?

Eenmaal aangekomen bij Madeira, bestelden we met de **Sheppards** een taxi en reden het eiland over. Bij een gedoofde vulkaan stond een restaurantje waar je steak op stokken, een soort satépennen, uit het vuur kon eten. Met wat drankjes op, kwamen de verhalen los. Wij zongen a capella voor de Madeirianen, die zelf ook nog mee gingen doen. Een verrukkelijke dag, die we met z'n allen goed konden gebruiken.

De avond was aangebroken dat ook ik voor het voetlicht zou treden. Er werd nog even verteld dat ik gewoon door moest zingen en me vast moest houden aan van die bushangers als het schip zou gaan schommelen. Ik zette in en het orkest volgde, maar met het verkeerde nummer. Ik zong door en even later hadden ze de juiste partituur te pakken. Ze waren het vergeten om te draaien. De drank speelde ongetwijfeld weer een rol, maar ik zou hoe dan ook die drie liedjes tot een goed einde brengen.

Het optreden verliep verder fantastisch. Na drie liedjes was ik klaar en ging ik met Nelleke weer aan de Grand Marnier Coffee. Ik wist 's morgens niet wat ik 's avonds aan moest. Dan maar het jasje van gisteren met de broek van morgen. Alles hadden we al een keer aan gehad en we groeiden bijna dicht van al het lekkers aan boord. Nelleke haar buste was eens zo groot geworden en leek eerder op dat van Mae West, maar we hadden het waanzinnig naar ons zin.

Een statige Engelsman kwam op mij af en vertelde dat ik een zeer goed entertainer was. Ik was daar natuurlijk direct mee in m'n sas. Hij had een Rolls Royce aan boord staan en moest voor een of ander akkefietje een maand of drie van Engelse bodem verdwijnen. Hij had hele verhalen en gaf aan dat we samen wel iets konden gaan doen. Al snel had ik door dat dit geen zuivere koffie was, wellicht Colombiaanse koffie ofzo. Ik liet hem maar in de waan en zocht m'n hut weer eens op voor een dutje.

Opeens komt uit de hut naast mij John **Sheppard** met een blonde vrouw. "Ssttt", siste hij. "Aryan, vertel dit aan niemand." Ik antwoordde: "Wat jij wil, my lips are sealed." Hij of zij had toenadering gezocht. Ze was getrouwd en haar man had het te druk om mee te gaan, dus besloot ze met haar moeder weg te gaan. In een romantische bui zag ze John wel zitten. In Londen kwam haar man haar verrassen. Hij zou meevaren naar Rotterdam. Een radeloze John vroeg mij om hem te helpen. "Mag ze zeggen dat ze de hele cruise met jouw en Nelleke was?" Ik zei dat ik het best vond. En zo stond ze naast mij toen we aan de bar gingen zitten. Al snel kwam er een schaduw over mij heen. Ik draaide mij voorzichtig om en zag een roodharige man met borsthaar als de

rimboe en een rug als een vliegveld. Ik slikte even. "Zo, dus jij bent degene die mijn vrouw gezelschap heeft gehouden?" vroeg de man op barse toon. Tegenspraak in deze liet je wel uit je hoofd. Snel vertelde ik hem dat ik met mijn vrouw Nelleke deze cruise maakte en schoof haar naar voren als een soort bewijs. Potverdorie, wat een vent. Hij leek wel een reus vergeleken bij mij. John stond even verderop aan de bar met ingehouden adem alles te volgen. Ik gaf de reus snel een drankje en begon over de storm die we hadden meegemaakt. Later ging z'n vrouw weer met John om. Ik hoop voor hem dat haar man niets heeft gemerkt.

Lou van Rees belde mij nog vele jaren, maar ik heb het bij tweemaal gelaten. Ik kon met hem de hele wereld over, maar de verdiensten waren minimaal: zo'n zeshonderd gulden voor twee weken. Ik mocht altijd iemand meenemen en eten en drinken waren gratis. Maar dit was niet echt een basis om mee door te gaan. Je kon niets opbouwen in je eigen land.

Auditie voor de kelders van Verbunt in Beesd

Dagen had ik op m'n gitaar zitten studeren, samen met mijn goede vriend Andre Sileon die mij op deze auditie op gitaar zou begeleiden. Eenmaal aangekomen lieten wij een aantal stukken horen, samen met nog een aantal Franse artiesten. Ik werd vrijwel direct opgemerkt door de heer Aristide Klap, die hier was voor de kelders van Verbunt uit Tilburg, een grote wijnimporteur uit het Zuiden van het land. Hij vertelde mij dat ze bezig waren met een promotietour waarmee wijnen van de Kelders van Verbunt in den lande werden gepresenteerd, tezamen met exclusieve kazen en patés. Met een heus decororp, Can Can-danseressen (met een erotisch tintje) en een musetteaccordeonist zouden we door het land trekken om alle producten te promoten. Ik werd uitgekozen om het middelpunt te worden om wie alles heen zou draaien. Je zult het niet geloven: ik kreeg direct zo'n honderd shows aangeboden.

Een auto kon ik de volgende dag ophalen. Er werden foto's gemaakt in Parijs, ik werd gekleed door kleedsters en voorgesteld aan Nico Hilltrop, een bekende tv-producer in die tijd. Daar ik met een andere vriend Jan van Ee de Stars on 45 voor Frankrijk had samengesteld, kreeg ik ook een telefoontje van Johnny Hoes. Zij gingen het uitbrengen. Opeens was mijn armoede verdwenen. Eerst had ik niets en even later weer alles. Het leek alsof een engelje mij bij de hand nam. Ik was opeens een bezet man, nee, een artiest. De ene afspraak na de andere volgde en werden de juiste nummers ingestudeerd en als laatste een playbackband van de Stars on 45 van Frankrijk. Omdat Nico Hilltrop mij alleen een betere entertainer vond dan het duo met mijn vriend Andre, werd besloten om solo verder te gaan. Er werden orkestbanden samengesteld, zodat ik mij naast akoestische optredens ook met orkestbanden kon presenteren.

Zo startte de show van de Kelders van Verbunt, alsook de opname voor de Stars on 45 voor Frankrijk. Ik was direct met Doe Maar in de studio's in Weert, waar alles werd opgenomen. Johnny Hoes wilde direct wat veranderen, zodat hij ook kon meedelen in een eventuele winst. Zo was hij ingesteld. Overal schreef hij aan mee, al was het liedje nog zo goed geschreven. Door heel Nederland waren de optredens gepland, elk optreden bestond uit drie keer een halfuur durende show. En dat tweemaal op een dag. Gelukkig was m'n stem in optimale conditie, want anders had ik het niet gered. Een enorme inspanning. De afstand tussen het ene optreden en het andere was vaak zestig tot tachtig kilometer uit elkaar. Dezelfde nacht weer terug naar huis met vaak een flinke slok op. Omdat er nog geen snelheidslimiet was altijd vol gas, met 180 km per uur naar Nelleke. Dat de uitbetaling niet soepel ging, was omdat de heer Klap zelf ook veel geld nodig had. Daarom rekenden we later zelf af en namen het geld mee van de winkeliers. Het optreden was driehonderd gulden per keer, dus zo'n zeshonderd gulden per dag. Vaak werd er niet uitbetaald, maar al met al was het voor mij toch een mogelijkheid om door te dringen in de Nederlandse showbusiness.

Toen de heer Klap z'n opdracht verloor door wanbeheer, werd ik gevraagd om op te treden in het land. Ja, ik was opgemerkt. Een nieuw soort entertainment was geboren. Het eerste kaas- en wijndorp met Julien Marnier tour de Chant. De decors moesten nog worden gebouwd, want de decors van Verbunt waren weg. Voor het resterende werd grof veel geld gevraagd. Ik besloot ze zelf te gaan maken, maar had ik de gave om dat professioneel tot een goed einde te brengen? Een goede vriend van vroeger, Peter de Groot, zou mij terzijde staan. Mijn broer Gerard gaf ook wat geld, zo'n zeventienhonderd gulden als investering en mijn schoolvriend Jaap Tolk gaf mij de gelegenheid om in een schuur van hem de decors te vervaardigen.

Een stopcontact, een lampje en water in de sloot vormden de basis voor het bouwen van een decororp. We hadden veertienhonderd gulden in kas. Er werd een aparte vof opgericht, genaamd Gromar De Groot en Marnier. Elke dag werkten we aan de panelen, Peter hielp 's avonds en in de weekenden mee. Ik schilderde als een bezetene en kwam erachter dat de kwaliteit fantastisch werd. Het was winter. Soms moest ik een wak maken in de bevroren sloot voor de schuur om mijn kwasten en penselen te spoelen. Als je nodig moest, dan maar in een hoek van de schuur. Deze werd mettertijd toch afgebroken. De grotere behoefte konden we in de kroeg Café Markx naast ons doen. Dat we daar menig pintje nuttigden, is een overbodige mededeling.

Het eerste optreden en de presentatie van het kaas- en wijndorp was, het kon niet anders, in Café Markx. Dat werd voor 900 gulden aangeboden door Peter. We transformeerden het café tot een gezellig Frans dorpje inclusief Franse vlaggen, typische Parijse stoeltjes en bijbehorende tafeltjes, decorpanelen met schilderingen van Boulangerie, een Fromagerie, een Boucherie, waar patés en Franse kazen op waren uitgesteld om te proeven. Ook een Franse wijnbar met een veelvoud aan Franse wijnen. We nodigden diverse theaterbureaus uit om de showbusiness te overtuigen van ons product.

Citaat uit de biografie van Joop Koekoek (bron: internet)

Soms was er wel eens tegenslag. Zo ging Joop rond 1990 in zee met een decorbouwer, zodat hij weer eigen decors kon gaan verhuuren. Helaas vertrouwde hij de verkeerde en kostte het hem alleen maar geld, terwijl hij zelf hals over kop voor een groot feest alles uit de kast moest halen om vier verdiepingen om te toveren tot een feestpaleis. Het lukte hem ook nog, want de mensen herkende hun eigen werkplek niet meer terug. Wat die bedrijfsfeesten betrof, was er een duidelijke ontwikkeling herkenbaar. Mensen verwachtten steeds meer van een bedrijfsfeest. De Van Geelgroep uit Bostel wilde met het hele personeel naar Duitsland. Ze hadden het vijfsterrenhotel De Sauerlandstern in Willingen uitgezocht. In de starclub onder het hotel verzorgde Joop al de muziek. En speciaal voor dit feest een mooi dagprogramma met 's avonds een spetterend feest. Dit keer maar weer met het vertrouwde decor van Julien Marnier.

Joop hield zich met succes staande in het vak. Het klinkt allemaal een beetje als een sprookje. Misschien dat de Efteling daarom ook in 1980 aan hem vroeg om in de zomer avondfeesten te organiseren. Joop stak meteen zijn nek uit. Een ander gebied waarop hij dat deed was dat van decors. Dat ontstond eigenlijk toen een goede vriend eens wat anders wilde. Die vriend was Arjan van Beugen, alias Julien Marnier. Hij was onder andere verantwoordelijk voor de jaarmarkt in Alphen aan de Rijn en had een enorme discotheek in België. Maar Arjan wilde graag zingen. Vooral Franse chansons, zoals die van Aznavour en Becaud, maar daar was in Nederland op dat moment geen markt voor. Dus kwamen ze op een idee om dit aan te vullen met een decor van een Frans kaas- en wijndorp. Dat bestond uit honderdtwintig Franse stoeltjes, dertig tafels, een zestal Franse huisjes en twee kraampjes met kaas en wijn, uiteraard ook met een Frans karakter. Het eerste jaar was meteen een doorslaggevend succes met meer dan honderd boekingen. Winkelcentra boekten het en verdienden het dezelfde dag vaak nog terug door de verkoop van kaas en wijn. Maar ook op personeelsfeesten wilde men graag de Franse sfeer proeven. Een feest met een duidelijk thema dus. Er kwam al snel ook een Caribisch decor. En ga zo maar door. Het succes van dergelijke feesten was zo groot dat Marnier een eigen bedrijf startte voor decorverhuur. Hij zou uitgroeien tot een van de grootste bedrijven in Nederland op dit gebied.

Met Joop, die onder andere George Baker ontdekte met Una Paloma Blanca, had ik regelmatig contact. Zijn artiestenmanagement zag wel wat in het product Julien Marnier en hij besloot dan ook om samen met mij er een landelijk succes van te maken. In vele winkelcentra in den lande waren we via Joop te gast, alle heaterbureaus werden bestookt met het nieuwe fenomeen Julien Marnier en z'n kaas- en wijndorp. Waarom een fenomeen? Er was in Nederland en daarbuiten geen enkele artiest met eigen decors, meubilair, Can Can-meiden, een musetteaccordeonist, geluid, licht en podia. Voor een bureau een perfecte manier om de vaak saaie zalen op te vrolijken met het Place du Tertre-decor en de Tour de Chant van Julien Marnier. Joop was een in hart en nieren geboren showman met aan z'n zijde Nora, zijn lieve vrouw. Ik ben hem veel dank verschuldigd. Het was een groot succes, dat geboekt kon worden voor een bedrag van 1750

gulden. Eerst opbouwen in m'n spijkerbroek, dan achter de decors omkleden als Julien Marnier om vervolgens de Franse chansonnier uit te hangen in een twee keer dertig minuten durende Tour de Chant. Nummers als Nathalie en L'important c'est la rose van Gilbert Becaud waren de krakers waar ik elke zaal plat mee kreeg.

We kregen via Joop een contract van de personeelsvereniging van Schiphol. Ze hadden besloten een Franse avond te organiseren. Je gelooft het niet: het was in de verkeerstoren van Oud Schiphol. Dat betekende dat alle decors, al die Parijse stoeltjes en tafeltjes, parasols, kramen en geluidsapparatuur honderdtachtig treden omhoog en 's nachts weer omlaag moest. Peter en mijn broers Herman en Cor waren er ook bij. Kapot waren we...dit doe je je ergste vijand nog niet aan. De man vertelde dat hij na dit enorme succes meerdere feesten ging organiseren en nodigde ons uit dit binnenkort te herhalen. Wij bedankten de man dan ook hartelijk en gaven aan dat hij ons nooit, maar dan ook nooit meer zou zien. Diezelfde nacht moesten we naar Drenthe en opgebouwd staan voor 's morgens elf uur.

Het sneeuwde en het was spiegelglad op de weg die nacht. Met de grootste moeite kwamen we uiteindelijk in Drenthe aan. Het was al ochtend geworden en we waren allemaal al 22 uur op. Het café waar we moesten opbouwen was nog een grote puinhoop. Men zei dat ze dachten dat wij de boel gingen inrichten. Met vereende krachten gingen we aan de slag. Toen we klaar waren deden we een soundcheck. Het zou nog tot de avond duren voor ik moest optreden. We probeerden wat te slapen op de koude vloer in een naastgelegen zaal. De kou die daar van de grond kwam, was genoeg om een hernia en een longontsteking op te lopen. We waren dan ook binnen een halfuur weer op de benen.

Er was een gokzaaltje, vergelijkbaar met die op campings, waar flipperkasten en gokautomaten stonden. We wisselden ons geld en probeerden de tijd te doden met spelletjes. We hadden er zo'n zestig gulden ingegooid toen een werkster kwam vertellen dat je er geen geld in hoefde te doen, dat alles gratis was. Het zal de vermoeidheid wel zijn geweest dat we dat niet in de gaten hadden. Doordat de slaap steeds meer op begon te spelen, besloten we maar aan de drank te gaan. Franse cognac, biertjes, van alles ging erin. De energie die wij door de drank kregen, zorgde voor een opleving en een ongekend succes diezelfde avond. Andere artiesten hadden het nakijken, iedereen zat bij ons.

We werden met enthousiasme ontvangen door een alleraardigste huismeester van het winkelcentrum. Na alles te hebben opgebouwd, begon het winkelcentrum vol te lopen. Het eerste optreden van de drie Tour de Chants was dan ook een succes. Bij het tweede optreden begonnen vervelende Haagse penose de huismeester door een winkelruit van drie bij vier meter te drukken. Ik stond op het podium te zingen. In een flits zag ik dat mijn broer Karel zich ermee ging bemoeien. Even daarna was het een vechtende massa. Onder een liedje stormde ik van het podium af en dook de vechtende massa in. Ik kwam zowaar bij Karel terecht, die net bezig was een jongen met z'n kop tegen de vlakke te werken om zo de huismeester te ontzetten. De orkestband draaide door. Mijn geluidstechnicus was zo verbouwereerd dat hij vergat het geluid uit te zetten.

Ik klauterde het podium weer op en zette mijn Tour de Chant voort. Na afloop hadden de Haagse penose besloten het er niet bij te laten zitten. Bij het afbreken van het decor was het weer hommeles, ze probeerden Karel te pakken te krijgen. Ik weer naar buiten, gewapend met een hamer en er zeker van dat ik de eerste beste die iets wilde proberen met grof geweld zou uitschakelen. Nadat ik mij liet zien, vertelden ze me dat ik niet heelhuids weg zou komen. Gelukkig hield de hamer ze op afstand. Toen alles geladen, was stonden er twee auto's vol met Haagse penose klaar om mij een lesje te leren. Ik moest naar Kijkduin voor een optreden in de avond. Ze wisten niet welke auto ik had en dit gaf me wellicht de kans om ongezien weg te komen. Dit lukte enigszins...of toch niet? Verdorie, ik zag in m'n spiegel dat ze me volgden. We reden langs een trambaan. Ik versnelde en reed met zo'n tachtig kilometer per uur de stad in. Ik zag een tram aankomen. Op het laatste moment schoot ik ervoor, over de trambaan negentig graden linksaf. Weg waren de penose en ik heb ze nooit meer gezien.

Omdat het een groot succes was, werd ons gevraagd het kaas- en winddorp tweemaal zo groot te maken. Peter de Groot, mijn zakenpartner, was het daar helemaal niet mee eens. Ik was wel enthousiast. De breuk met Peter en dus ook met onze vof was dan ook snel een feit. Hij begreep de ommezwaai niet en onze vriendschap was in één klap voorbij.

Dat ik degene die mij van straat had geplukt moest verliezen, heb ik vele jaren met pijn met me mee gedragen. Maar voor mij ging de weg vooruit, stilstaan is verliezen. Peter werd door mij uitgekocht en snel startte ik met het tweede dorp. Nu op pad met een iets grotere vrachtwagen, maar er kwam meer geld in het laatje. Met mijn broers Cor en Karel en m'n geluidsmen Bert Nijland stonden wij met het kaas- en wijndorp en optredens van Julien Marnier in het hele land. We traden op voor Joop v/d Ende, John de Mol Producties en Ben Roos Producties. Een eindeloze rij theaterbureaus wist ons te vinden. Dat we een gat in de showbusinessmarkt hadden gevonden, was duidelijk.

Ik huurde een schuur aan de Onderweg in Waddinxveen. De vraag of ik er ging werken, beantwoordde ik met dat het om opslag zou gaan. Al snel werd er ook opgeknapt en uiteindelijk ook gewerkt, wat tegen de afspraken met de eigenaar in was. Op een avond zat ik te werken in mijn kantoor toen er werd aangebeld. Een mij onbekend figuur zei dat hij Rob was en vroeg of hij zijn portfolio mocht laten zien. Ik ging akkoord. In het portfolio zag ik enorme filmdecors van onder andere Aïda die hij in Australië had gemaakt. Hij had geen geld om thuis te komen. Ik gaf hem spontaan honderd gulden mee en maakte een afspraak om de volgende morgen verder te praten.

Niet veel later werkte Rob aan een Egyptisch decor. Iedere dag en avond zonder een druppel drank, geïnspireerd door Tibetaanse muziek. Het werd het mooiste Egyptische decor ooit, dat we graag presenteerden aan de showwereld. Linda De Mol gebruikte het in haar beroemde trouwshow en het World Press Photo-gala in de beurs van Berlage, georganiseerd door Frank Wentink. Het werd zo'n exclusief driedimensionaal decor waarmee we bij collegabedrijven meteen de nummer 1-notering verwiererven. De zaak ging zo goed dat we eindelijk durfden te verhuizen naar een echte locatie met opslagruimten en professionele werkplaatsen. Voor vijftigduizend gulden per jaar huurden we in de Dorpsstraat van Waddinxveen een bedrijfshal, die in een mum van tijd vol stond met allerlei decorstukken. Na de Franse en Egyptische decors vroeg men om een Caribische, Hollandse en Zaanse decors. Ook maakten we watervallen en zelfs een compleet ruimteschip. Marnier was een begrip aan het worden in de Nederlandse showbusiness.

We trokken vast personeel aan om alles op te slaan, op te bouwen en te vervaardigen. Jelf werkte ik ook alle dagen, zeker tachtig uur in de week. Dat ik de optredens niet meer kon combineren met de opbouw van grote zalen en beurshallen, vond ik jammer. Aan de andere kant zag ik het ook niet zitten om m'n hele leven schnabelartiest te zijn. Natuurlijk heb ik veel mooie dingen meegemaakt, maar het publiek kon ook meedogenloos zijn. Als er biefstuk tijdens jouw optreden werd geserveerd, dan ging toch eerst de biefstuk naar binnen en daarna pas de artiest, hoe hoog je ook op de ladder stond. Daarom ging ik altijd eerst naar de keuken om te vragen wanneer het dessert zou worden geserveerd. Daarna kwam ik en hadden andere artiesten het nakijken.

De Stars op 45 voor Frankrijk liep voor geen meter. Ik ging van Johnny Hoes naar een andere maatschappij, namelijk Dureco in Weesp. Men was laaiend enthousiast over mijn tape. Er zou een single worden opgenomen en daarna een lp. Mijn derde plaatje. De dag dat de single werd opgenomen, was ik erg zenuwachtig. Het was het nummer Reve d'Amour (droomliefde), dat ik zelf had geschreven, en nog drie andere nummers waar we er uiteindelijk één van zouden kiezen. De B-kant werd als eerste lied gekozen, terwijl Reve d'Amour op de B-kant werd gezet. In Amsterdam werd deze Bkant troetelschijf, de A-kant (Tu n'est pas là) faalde meedogenloos. Weer was het niet gelukt, maar ik was weer een single verder. Als Nederlander scoren met een Frans liedje was ook eigenlijk een utopie. Omdat het decorbedrijf draaide als een tierelier, viel de teurstelling mee.

De geboorte van mijn twee dochters was een feest en het grootste dieptepunt in ons leven. Nelleke was zo ver dat haar biologische klok een woordje mee ging spreken en ook ik was zo ver dat er serieus werd nagedacht over kindertjes. De dagen dat we fantaseerden over namen werden steeds frequenter. Het jongetje dan wel het meisje hadden al serieuze namen. Cristian als het een jongetje werd en Ilse als het een meisje zou worden. Uiteindelijk werd het een tweeling, dat met een keizersnede ter wereld kwam. Twee schitterende baby's, een eenige tweeling. Na de operatie mocht ik er pas bij toen ze in een couveuse lagen. Ik wist het direct: die

zijn van mij. Wat een beauty's. Kijk dat duimpje, precies die van mij. Ik voelde de trots opborrelen zoals waarschijnlijk iedere ouder ervaart, maar bij mij was het een beetje meer. Het klinkt wellicht als een cliché, maar wat was dit mooi. Ilse groeide niet echt hard, maar toch kwam er elke keer weer een onse bij. We waren de gelukkigste ouders.

Nelleke had een moeilijke en zelfs gevaarlijke bevalling moeten doorstaan. Een hevige bloeding in haar lies werd haar bijna fataal. Ilse was wat kleiner dan Kimberley en elke dag dat ik stond te kijken in de couveuse van het ziekenhuis in Gouda, dacht ik: laat het alstublieft goed komen. De gesprekken met de artsen en verpleegkundigen werden door mij nauwlettend gevolgd, Nelleke herstelde voorspoedig.

Uiteindelijk kwam da dag dat ze naar huis mochten. Ik had hun kamer in de leplaan omgetoverd tot een echte prinsessenkamer waar Alexander en Maxima jaloers op zouden zijn. Alle nachten hadden we afspraken: geef jij Kimberley de fles, dan doe ik Ilse. Nelleke vervulde de moederrol zo goed dat ik er jaloers op werd. Zij was toch degene die dit moois op de wereld had gezet en ik als man had alleen de mooie momenten gekend. Ik voelde me als het ware een profiteur van de geleverde prestatie. Dat ik met opgeheven hoofd en vol trots achter de wandelwagen mocht plaatsnemen voor iets waar ik zo weinig aan had meegeholpen. Zou onze voorzienigheid ons niet wat meer prestaties kunnen laten uitvoeren, zodat wij het idee krijgen minstens voor veertig procent te hebben meegedaan?

"Oké, berust hier nou maar in", pepte ik mezelf op. Het is niet anders en er zal nog wel meer nodig zijn om deze twee groot te laten worden. En dan kan ik weer laten zien wat ik waard ben. Die gedachte kreeg mij uiteindelijk op de knieën. Ik zou voor ze zorgen en ik zou ze nooit het leven laten leiden dat ik had meegemaakt. Nee, bij ons zou het huisje weltevree worden, een warme slaapplek, altijd een schouderklop, altijd een lief woord, een omgeving waar je nooit teveel bent. Ongelooflijk, alles wat ik in mijn jeugd had meegemaakt, kon ik nu goedmaken, samen met Nelleke hadden we een nieuw doel voor ogen. Iedereen die ze maar wilde zien, zagen twee baby's, een overgelukkige moeder en een vader die zijn geluk niet op kon en dit breekbare bezit zag als een kroon op z'n lange weg van huis.

"Help me even met de kinderen", vroeg Nelleke mij om ze goed vast te zetten in de auto. We zouden die dag op bezoek gaan naar mijn broer Hans en zijn vrouw Els, die in Alphen a/d Rijn woonden. Daar aangekomen lieten we vol trots onze kinderen zien. Ze waren inmiddels zes maanden oud. Els gaf aan dat we Kimberley en Ilse en uurtje op hun slaapkamer te rusten konden leggen, zodat wij beneden over koetjes en kalpjes konden praten en niet te vergeten over onze prinsesjes. Na een halfuur wilde Nelleke toch even kijken of alles goed was. Het was zo'n half vier in de middag. Toen plotseling...een gil die door merg en been ging. Nelleke was ten einde raad. Als een hazewind spurte ik naar boven, waar ik niets anders aantroef dan een spierwit poppetje. Ik schreeuwde naar mijn broer dat hij in de auto moest gaan zitten. Snel wikkelde ik Ilse in haar deken en spoot naar het op vijf minuten afstand gelegen ziekenhuis. Het wachten op een ziekenauto was me te gevaarlijk, omdat dit minstens tien á vijftien minuten zou duren. Eenmaal in het ziekenhuis kwamen verplegers en artsen al toegesnel om Ilse van mij over te nemen. Ik mocht mee naar een operatiekamer, waar ze direct begonnen te reanimeren. Ik kon het niet meer aanzien en gilde uit dat dit ons niet mocht overkomen. Ik had het al zwaar genoeg gehad in m'n leven. Waarom nog een beproeving? Deze beproeving konden we niet aan. Was er dan toch een kracht die alles regelde? Jarenlang konden we er niet over praten. Wiegendood was de verklaring van onze kinderarts. Zo leef je en zo ben je dood. Ook gaf de arts ons te kennen dat Kimberley tot één jaar ook de kans had dit lot te moeten ondergaan. Dit zou ons toch niet gebeuren? Ik belde een bevriende arts, die ik op een cruise had ontmoet. Deze belde direct naar zijn professor en regelde dat Kimberley op een speciale afdeling werd opgenomen. Met speciale stickers vastgeplakt aan haar lijfje, lag ze maanden aan de hartmonitor.

Niets werd meer aan het toeval overgelaten. Het was een gevecht tegen de tijd. Het jaar vorderde en daardoor nam de kans op wiegendood af. Eenmaal thuis wilde ik er tot het einde van het jaar een monitor bij hebben, zodat we er op konden blijven letten. Soms kwam de boosheid weer boven. Waarom hadden ze Ilse van ons weggenomen? Nelleke hield zich vaak in slaap. Soms zag ik in het donker een geesteskind. Was dit Ilse? Ik probeerde het dan aan te raken, waarna het verdween. Dit gebeurde zo'n vier keer.

Soms ging er een sticker los en zaten we samen stijf van angst in bed. Elke nacht waren we om en om wakker. We zagen er na acht maanden niet meer uit. Twee vermoeide zielen met één gedachte. Waar we de kracht vandaan haalden, weet ik niet meer. Maar Kimberley zou bij ons blijven. Ik ben zo blij dat ik dit heb durven schrijven. Zelfs Kimberley heeft alles moeten horen van anderen. Daar hebben we enorme spijt van. Toen ik haar huilend vroeg om alles te vertellen, gaf ze aan dat ze echt alles al wist. Dat we dit niet eerder met haar deelden was, omdat we haar beschermden. We beschermden haar tegen het voor ons zo breekbare leven waar wij ons deel van hebben gehad en waar we nu pas over kunnen praten zonder in huilen uit te barsten.

Marnier Decor in Hazerswoude–dorp

Met ons bedrijf ging het steeds beter. Na ons gehuurde pand aan de Dorpsstraat lieten we een eigen pand bouwen in Boskoop of eigenlijk Hazerswoude-dorp. Voor ons en de meesten was het Boskoop, omdat het terrein meer tegen Boskoop aan lag dan tegen Hazerswoude. Wij kochten daar vierduizend vierkante meter grond en lieten er een hal op zetten van vijftienghonderd vierkante meter en ook zeshonderd vierkante meter kantoorruimte. Een schitterend kantoorgebouw met twee verdiepingen, een opslaghal, een spuitinrichting en een timmerwerkplaats. Alles was er. Soms reed ik er met Nelleke voorbij en kon ik niet geloven dat wij ook dit weer tot een goed einde konden brengen.

Een gevoel van 'werken we ons weer niet in de nesten', maar de heipalen gingen de grond in en er was geen stoppen meer aan. We hadden A gezegd en nu begon voor ons B. Een wervelende opening zou ons tot een van de beste decorbedrijven promoveren die Nederland ooit had gekend. Overal waren we wel bij, of het nu het 100-jarig bestaan van Blokker was, het 100-jarig bestaan van Batavus, vijftig jaar Volkswagen in de Arena, een Pas de Deux voor de nieuwe Audi Quattro op het kunstmatig aangelegde ijs voor de Auto Rai. Anita Meyer in Ahoy, Aegon, Delta Loyd, honderd jaar Zeeman, Electrolux-shows, Endemol, Wentink Events, Rocket Producties, Ben Roos Producties, Guus Verkade van Hanson producties, East Side producties, Joop Koekkoek, gewoon te veel om op te noemen. Bureaus kwamen met mij praten over nieuwe ideeën voor presentaties. Op een gegeven moment maakte de hele showbusiness wel gebruik van onze decors en ideeën.

Er zijn veel anekdotes te vertellen over mijn decorperiode, maar een aantal sprong er toch wel uit, bijvoorbeeld de Pas de Deux Audi Quattro Rai Amsterdam. Er werd besloten om een groot ponton in de vijver voor de Rai te leggen. Op deze ponton werd een enorme tent gebouwd met daarin een heuse ijspiste. Als decor moest er een enorme ijsberg worden gecreëerd met gaasgordijnen, waarachter ballet en de nieuwe Quattro zou worden gepresenteerd om uiteindelijk vanuit twee zijden de Quattro's te presenteren in een Pas de Deux. Dat sommigen van mijn decorbouwers het niet voor elkaar kregen om zo'n enorme sneeuwberg te bouwen, werd ik weer even met de feiten op de neus gedrukt. Omdat ik dit tot in detail zelf moest regisseren, begon ik me soms moedeloos te voelen. Alles rustte op mijn schouders, maar uiteindelijk werd het een gigantisch succes. De stand werd uitgeroepen tot Beste Standpresentatie Auto Rai aller tijden.

Het tweede voorbeeld is wederom een presentatie voor Audi, dit keer in theater Fiji te Zeist. Ik vervaardigde een ontwerp waarin de nieuwe Audi eerst op film werd gepresenteerd en al rijdend dwars door het videoscherm het podium op zou rijden. Vervolgens zou er een podium naar beneden komen met daarop een spelend orkest en zangeres Laura Figi. Toen de zaal vol liep met zo'n achthonderd gasten die de spectaculaire presentatie mee wilden maken, ging het zaallicht pas uit nadat iemand van ons naar boven was gerend om aan te geven dat de presentatie was begonnen. De auto kwam op video aangereden en ja hoor, dwars door het scherm zo het voorpodium op. Ik zweette, maar het ging goed. Ik stond op het balkon toen de voorgeprogrammeerde scans zich richtte op een totaal leeg podium, een verlaten drumstel en een aantal verlegen microfoonstandaards. Maar geen orkest met Laura Figi. Het publiek wist niet dat het moest klappen of wachten op iets wat nog kon komen. Ferdinand, de producer van V / d Ende, was woedend. Welke kloothommels hadden dit op hun geweten? Bij navraag bleek dat de muzikanten in het restaurant zaten te wachten op Laura Figi. Laura Figi wachtte op de muzikanten. Ze begrepen niet dat ze al op het beweegbare podium hadden moeten plaatsnemen. Een fiasco, waarna de nodige uitbranders iedereen weer even met twee voeten op de grond zetten.

Het derde voorbeeld: water was altijd al een obsessie van Frank Wentink. Als hij dit in z'n show kon krijgen, was Frank altijd bereid om alles in het werk te stellen om dit, hoe moeilijk ook, te realiseren. Hij kon dan als een kind in een speeldoois doordrammen. Hoe dit te betalen was niet altijd duidelijk. Omdat het gala mede werd gesponsord door KLM, kregen wij soms tickets aangeboden om de extra kosten te kunnen dekken.

Omdat wij op de zaak een nieuw decor hadden ontwikkeld dat met de Aztekencultuur te maken had, vervaardigden wij ook de beroemde tandelozen, de uitgehakte gezichten die in de oerwouden van Peru zijn te vinden. Deze gezichten werden de basis voor onze watervallen. Enorme bakken water boven op deze koppen zorgden voor een bijzonder effect. Enorme pompen op krachtstroom zouden de buizen van 25 centimeter doorsnede voorzien van een enorme stuwung aan de waterbassins, zodat er een gigantische stortvloed aan water naar beneden kwam in de lager gelegen bassins. Ik had de pompen aangezet en tijdens de generale repetitie zat het filharmonische orkest met zo'n twintig strijkers en blazers voor de watervallen. Voor hen lampjes en de partituren van de te spelen liedjes. Na de generale sprak ik met Frank, die mij aansprak met Aryan. Schitterend vond hij die watervallen, maar zoals Frank wilde altijd een beetje meer. Ik vertelde dat alles zo was afgesteld dat niemand nat zou worden en we voor de finale konden gaan. Nadat Frank weg was gegaan en ik nog een keer terug ging naar de watervallen, voerde ik de druk nog wat op om het uit te proberen. Frank zou het te gek vinden! De pompen gorgelden als een briesende leeuw en stootten het water naar boven. Ik hield mijn adem in. Wat zou er gebeuren? Het water stortte met een enorm geraas naar beneden. Het was fantastisch, wat zou Frank blij zijn! Of toch niet...alle instrumenten waren zeiknat en de partituren door het water met inkt doordrenkt. Ik moest dit melden, anders zou de pleuris uitbreken de volgende morgen. Met lood in de schoenen vertelde ik het aan de dirigent. Hij zei dat ik het ze allemaal persoonlijk moest gaan vertellen en dat ik op clementie moest hopen. Zo kwam ik er toch nog goed van af. De orkestleden schreven de partituren over en mijn kostje was gered.

Ladder op het podium tijdens World Press Photo

Het was hard werken om alles voor elkaar te krijgen tijdens het World Photo Gala in De Beurs van Berlage te Amsterdam. Alleen al de aanvoer was een gigantische ellende. Als er een vrachtwagen in het straatje stond te lossen, kon je wel een bezoek aan de achtergelegen wallen gaan afleggen en niet te snel terug zijn. Eenmaal in de Beurs was het toch wel een aparte locatie. Het idee voor het decor was onze prachtige Egyptische decorset en om er zelfs kamelen doorheen te laten lopen, een prachtig in purper gekleed koor en het Philharmonisch orkest onder begeleiding van Harry van Hoof.

Dit zou een avond worden om door een ringetje te halen. Tot ik tot mijn verbijstering dacht te hallucineren. Stond daar een ladder op het podium? Midden tussen het orkest stond de ladder naast blazers en strijkers. Hij stond daar zo mooi uitgelicht dat het merk Altrex er een moord voor zou doen als hij voor de pr zo'n foto zou mogen nemen. Ik kon twee dingen doen. Frank verwittigen van wat er op het podium stond of niets zeggen. Het laatste vond ik toch maar beter. De hele show door heeft niemand gezien dat er een enorme ladder van zes meter hoog op het podium bleef staan. Later, toen ik het Frank opbiechtte, moest ook hij lachen. Het zal de spanning zijn geweest van het zo goed mogelijk willen presteren en daardoor vaak door de bomen het bos niet meer zien.

Het was hard werken voor mij en Nelleke, die na al die jaren nog steeds mijn de rots in de branding was. Ze kende mijn sterke kanten, maar ook mijn zwakke kanten. Ik kon verkopen, ideeën leveren en dromen, terwijl zij zich altijd bezighield met de zakelijke kant. Dat botste soms, maar uiteindelijk fa ik altijd toe met het idee dat iedereen een eigen specialisatie heeft. Een betrouwbaarder zakenpartner dan je eigen vrouw kon je niet hebben.

Interieurbouw

We hielden ons ook bezig met interieurbouw. Zo werkten we bij Treslong Hillegom, thans ter ziele, La France in Oestgeest, Avenhorn, Locomotion Zoetermeer en Dolfinarium (dolfijnenshow in de koepel en het zeeleeuwentheater). We staken er als bedrijf zo'n vijftigduizend euro in. Een ingewikkeld en complex decor met tegenwerking van het winterweer, gingen we hier aardig de mist in. Omdat de dolfinen, die mij elke dag vreedig en vrolijk tegemoet zwommen, snel weer terug in hun oorspronkelijk waterbassin moesten, werkten we daar van 's morgens acht uur tot

middernacht. Het moest af, met alle ellende van dien. Elke dag keken ze je ook echt aan van ben je er weer? Zullen we spelen? En pats, dan kreeg je weer een bal voor je kop. Met hevig geflipper wenkte hij je dan om vooral te komen spelen, maar we hadden wel wat anders te doen. Alle dagen naar Harderwijk, alle dagen werken tot 24.00 uur. De kracht vloeiende langzamerhand uit je lichaam, maar de trots om hier iets neer te zetten wat z'n weerga niet kende, was onze motivatie. Het waren drie bijzonder koude maanden, maar het lukte uiteindelijk. Toen werd de opening aangekondigd. Mijn hele kantoor en niet te vergeten mijn dochtertje Kimberley waren uitgenodigd om te komen kijken wat papa en de zijnen zoal had klaargespeeld. De afgelopen drie maanden nooit thuis en werken tot je erbij neerviel. Maar er was iets moois gecreëerd. Joop v/d Ende zelf kwam kijken wat we hadden gepresteerd. En het hele team zat klaar voor de presentatie met lichteffecten en een schitterend lied geschreven door Hans van Eyk.

Daar kwamen de dolfinen uit het water, de schelpen gingen open met daarin oplichtende parels, watervallen als oude Inca-koppen spuwden een enorme watermassa uit. Het team van V/d Ende werd bedankt en Hans van Eyk voor het liedje en wij kregen nog geen schouderklopje alle eer werd weggenomen door het team van V/d Ende, die opdrachtgever was, maar hier geen drie maanden hadden gezwoegd en uiteindelijk het duurste kaartje van vijftigduizend euro hadden moeten betalen. Het bijzondere decor met show kreeg uiteindelijk een wereldprijs en werd uitgeroepen tot beste parkshow van de wereld. De prijs werd uitgereikt in Orlando in Florida, Verenigde Staten.

De showbusiness was hard. Ik en nog eens ik, ellebogen, we waren het weer tegengekomen, de zin en moed zeeg je in de schoenen. Vermoeid en zonder enige eer richtten we ons op het volgende project. Uiteindelijk wisten de meesten dat wij dit Dolfinarium-decor hadden gerealiseerd, maar de manier waarop men omging met de waardering was beneden de maat. Ik was het er niet bepaald mee eens. En toen we later het zeeleeuwentheater gingen verbouwen, pakte ik het ook anders aan. Rechtstreeks contact met de opdrachtgever was toch de beste remedie.

De bouw van een heus cruiseschip met drie verdiepingen in Treslong Hillegom. Ton Koloos en Luc v/d Zon hadden mij opdracht gegeven een schip in hun partycentrum te realiseren. Een enorme uitdaging. Ton Koloos en Luc v/d Zon, we hadden samen een bepaalde chemie. Ton was een rasverkoper en Luc z'n rechterhand, het financiële bakken. Ton zat vol met ideeën en Luc trachtte het geld hiervoor bijeen te schrapen. Overal waar Ton verscheen, werd mijn formule van het Franse kaas- en wijndorp aangeboden. Ton als francofiel, een soort Tonny Eyk, alles wat Frans ademde zoog hij als het ware naar binnen. Onze eerste samenwerking was in de verwaarloosde dierentuin van Wassenaar. Ton zei tegen iedereen ze zich op het Place du Tertre zouden wanen als hij met z'n toverstok zou zwaaien. Het geluk dat niet iedereen deze bekende heuvel in het hartje van Parijs had gezien, was voor hem een voordeel. Zet hier maar een decorhuisje neer met de naam Fromagerie, even verderop een de Boucherie, wat Franse vlaggen en een veelvoud aan straatartiesten en schilders. Wat kramen met Franse kaas en patés en een accordeonist die bij binnenkomst met bekende musettes de mensen lieten wanen, ja hoor, u raad het goed, op het Place du Tertre van Parijs.

Na mijn Tour de Chant, hoorde je mensen tegen elkaar babbelen. Ze gebruikten spontaan woorden als 'je ne sais pas' en 'je t'aime le camembert'. Bij Ton bleef er wat hangen van deze sfeer, het was voor hem het duwtje in de rug om ermee door te gaan. Op het moment dat hij een voormalig klooster in Oegstgeest kon overnemen, startte hij samen met Luc en z'n lieve Helga zijn Franse droom. Met goedwillige krachten begon hij aan de verbouwing met als referentie ons kaas- en wijndorp. Maar dan voor vast: geen reizend circus meer voor hen. Ze waren het gereis met alles spuugzat. Het gesjouw tot diep in de nacht met eten en drank om vervolgens de volgende morgen pas je bed in te duiken, die lol was er goed af. Met de nodige inspanning lukte het de ene bruiloft na de andere, maar ook de ene begrafenis na de andere binnen te halen. Afspraak was namelijk dat het klooster, dat naast een kerkhof stond, gebruikt kon worden als uithuilplek, compleet met koffie en spritsen. Maar het liep. De naam La France werd zo langzamerhand een begrip, naast het bruiloftminnend publiek ook in het evenementencircuut. Doordat voor grotere partijen van meer dan tweehonderd personen in het kleine gezellige La France geen plaats was, toog Ton naar Treslong Hillegom. Deze locatie was op een paar kippen

na zo dood als een pier. Dirk van den Broek, de supermarkt-gigant, had er al eens drie miljoen gulden in gestoken om het geheel op te waarderen, wat in een geweldige miskleun zou resulteren. Het imposante gebouw was met z'n bollenverleden en het feit dat de legendarische Beatles er in 1964 een exclusief optreden gaven voor televisie, wel een bijzonder gebouw. Ton, Luc en Helga kwamen, zagen en overwonnen. Na wat gesprekken werd de knoop doorgemaakt en veranderde Treslong van eigenaar. Wat Dirk van den Broek met z'n drie miljoen niet lukt, lukte hen wel...

Ton, die wat betreft uitdagingen een soort overactieve klier in z'n lichaam had, bezag de mogelijkheden en kwam naar mij toe. In brainstormsessies had Ton het over een Mexicaanse sfeer. Nadat we de tekeningen hadden vervaardigd, begon Ton vanaf de visuals (aquarellen van het te bouwen interieur) te verkopen. Zijn charmante wijze van verkopen, scoorde ook hier en binnen een mum van tijd werden er vele avonden gereserveerd. De een na de ander geloofde in onze opzet, ook de evenementenmarkt volgde ons blindelings. Na deze bevestiging ging het met een onstuimige vaart verder. De Italiaanse zaal, waar een La Dolce Vita-gevoel moest heersen, het Belgische café, de westernsaloon, het waren thema's die allemaal scoorden. De grote zaal bleef een hekel punt. Moesten we het congresuiterlijk behouden of konden we hier een extreme metamorfose realiseren?

De miljoenen waren reeds uitgegeven. Dat Luc en Ton er niet al te best voor stonden, werd ons vele jaren later opgebiecht tijdens een dineetje. De bank had al vele malen zijn wantrouwen laten blijken. Later viel het kwartje, want vaak werd er laat betaald. Ze moeste eerst wachten op de opbrengsten van de feesten. Ton besloot er toch voor te gaan. Een slappe ondernemer is tenslotte geen ondernemer en risico's zijn er juist om te nemen. Had ik dat geweten, dan had ik toch wat problemen gekregen, maar wat niet weet wat niet deert. Toen we ook besloten om er een cruiseschip van te maken met drie dekken en een echte Pirates Cove, was het enthousiasme van Ton niet meer te houden. Ik belde om het staal te bestellen en we moesten een rekening van honderdduizend gulden betalen als voorschot. Toen werd het toch wat stiller. Een cruise schip bouwen in een zaal, je moest toch redelijk gestoord zijn om als bank hier geld in te willen steken. Ton belde Luc en Luc belde de bank, maar er kwam geen meer geld vrij. De bank hield de hand op de knip, zij stonden namelijk reeds twee miljoen in de min. Na een paar dagen belde ik weer en Ton vertelde: ga maar door, stuur de rekening maar. Ton zei tegen Luc: met twee miljoen of drie miljoen de mist in...het maakt niet uit. Potverdorie, ik krijg het er nog benauwd van. Een faillissement voor hun, maar ook voor ons hing boven onze hoofden. Het eindeloze vertrouwen in Tons kunnen en met mijn visie op de ontwikkeling van de markt konden we niet mislukken.

Mijn constructietekenaar had het geheel te hoog getekend, waardoor op de bovenste etage van het schip de gasten het dak konden aanraken. Ik kwam om 17.00 uur langs en liet alles dertig centimeter zakken. Iedereen was verbouwereerd: hoe kon ik zo'n constructie laten zakken? Gewoon 's nachts doorwerken en na drie dagen stond het geheel dertig centimeter lager. Ik was daar zeer resoluut in. Al was het onze fout, deze beslissing werd enorm door Ton, mijn opdrachtgever gewaardeerd. Hij had een rotsvast vertrouwen in mij. Ik wilde dat vertrouwen op geen enkele manier beschamen en na zo'n drie maanden stond er dan ook een cruiseschip. Een driedimensionaal cruiseschip, waarmee men naar zo'n vijf bestemmingen kon varen zonder natte voeten te krijgen. Er was ruimte voor ongeveer achthonderd gasten en de evenementenbureaus waren er dan ook lyrisch over. Treslong werd weer een partycentrum waar duizenden gasten met plezier aan terugdenken. Het werd en was een hele beleving. Inmiddels werd de gymnastiekhal er naast erbij betrokken. Ik adviseerde er een studio van te maken met een enorm ruimtedecor à la Star Trek. Het resulteerde in vele grote bedrijfspresentaties en daarna lekker feesten op het cruiseschip of in de ruimte. Treslong werd uiteindelijk verkocht aan een projectontwikkelaar. De gemeente blij en vooral Ton en Luc blij. Door de winst konden ze een onbezorgd leven leiden.

Frank Wentink en Endemol

Via Frank kreeg ik zeer veel werk aangeboden. Hij was iemand die mij zeer waardeerde en mijn talent op waarde kon schatten. De ontelbare tekeningen en maquettes resulteerden zeer vaak tot het binnenhalen van een opdracht. Er was een soort twee-eenheid tussen ons. Althans, zo voelde ik het. Zijn onvermoeide doorzettingsvermogen voor perfectie in de showwereld was

ongekend. De figuren om hem heen profiteerden vaak van zijn goedheid. Soms belde hij mij uit Las Vegas (waar hij vaak heen ging om shows te bekijken) en vroeg dan of ik snel een maquette wilde maken voor een opdracht, die hij dan de volgende dag wilde presenteren. Ik werkte me vervolgens een slag in de rondte, maar het lukte vrijwel altijd en de opdracht was binnen. Op onmogelijke plaatsen, zoals in het Lido, wisselende decors realiseren: het was er maar 270 centimeter hoog. Frank vond dat het kon. We maakten er een show die menigeen waardeerde. Dat Frank thans een van Nederlands beste shows in handen heeft, de Dinershow in Studio 21, zal niemand verbazen. Deze show kan zich meten met de grote shows in Las Vegas. Elke keer als ik samen met Nelleke kom, is er altijd een apart gereserveerd. De band met hem zal altijd blijven.

Het leek wel of ik de enige in het vak was die het volledige plaatje kon invullen, van offerte en ontwerp tot de uitvoering. Omdat men in de branche dacht dat ze het net zo goed zouden kunnen, besloten ze bij Endemol mijn ontwerpster te schaken. Ze dachten dat de ideeën door haar werden bedacht. Maar door haar bij mij weg te halen, heb je nog niet de gouden formule. Toen ik werd uitgenodigd om te brainstormen over een aankomende klus, hield ik de eerste minuten wijselijk m'n mond. Mijn ontwerpster zat tegenover mij aan tafel. Zo'n tien producers zaten erbij. Een beetje gelach en gesmoezel, maar er kwam niets uit, totdat ze bij mij aankwamen. Ik was hevig geïrriteerd doordat ze mij wilden vervangen. Ik zei dat ik wilde wachten tot de ideeën van iedereen aan bod waren geweest, omdat dat mij kon inspireren. Later schotelde ik ze een compleet plaatje voor, waarin licht, geluid, laser en entertainment zich heerlijk in konden vinden. Dat ik direct afscheid nam van mijn ontwerpster, moge duidelijk zijn.

Een nieuwe ontwerper

Omdat mijn oude ontwerpster steeds meer in mijn vaarwater ging zitten, besloot ik in te gaan op het aanbod van mijn vriend Theo Daatselaar. Zijn oom zocht werk: hij was een tekenaar en schilder die in het verleden zijn geld verdiende door het maken van allerlei soorten reclame voor kranten en tijdschriften en het portretteren van mensen. Cees Akkerman, zou deze al wat oudere man kunnen zorgen voor een nieuwe wind? Zou hij mij kunnen begrijpen, zou hij in staat zijn mijn zwevende ideeën gestalte te geven? Hoe zou deze man zich kunnen meten aan de tekentechniek van mijn voormalige ontwerpster? De enige manier om hier achter te komen was hem een opdracht geven en daarna oordelen. Het was of de goden mij hadden gehoord en hem mijn pad lieten kruisen. Het eerste ontwerp was fantastisch, zelfs beter dan mijn voormalig ontwerpster. De een na de andere opdracht werd mede door Cees binnengehaald. We waren een team, Cees z'n denkwijze liep zo parallel met de mijne. Ik dacht dat hij voorbestemd was. Was hij de vader die ik nooit had gehad? Ik kon met hem praten, de gekste dromen vertellen...Cees maakte er een hit van. Het werd een enorm succes, de man was een kunstenaar, hij pakte ook alles snel op. Mijn perfectie, mijn gedachten liepen bijna parallel met hem en toch was hij de 65 jaar al gepasseerd. Hij kwam op m'n pad alsof hij door de hemel werd gestuurd. Zo van: "Ga die Aryan eens helpen...". Zo gingen wij gezamenlijk verder, een creatief duo zonder einde.

Dat ik als zanger geen persoonlijk succes nastreefde, had ik al gepareerd door mijzelf Julien Marnier te noemen en niet gewoon Aryan van Beugen, hoewel ik in mijn onderbewustzijn altijd in een tweestrijd zat als ik weer eens een succesvol optreden had gehad met staande ovatie. Dan dacht ik: waarom gebruik je je gewone naam niet? Dan kun je het succes direct op je eigen conto bij schrijven. Wellicht zou de toekomst uitwijzen dat ik me beter kon richten op decors bouwen. Ik was soms een beetje teleurgesteld in de hele showbusiness. Je liep als het ware de honderd meter in 9,8 seconden, maar werd toch niet geselecteerd. Je zong de sterren van de hemel, menig gevierd artiest stond naar me te luisteren en waardeerde mij zeer. René Froger, Corry Konings, Lee Towers en Imca Marina waren een zeer groot fan van mij. Maar het leek net of ik voor de platenmaatschappijen van een andere planeet kwam.

Bij navraag bleek dat het Franstalige genre niet werd verkocht. Als ik wat wilde, moest ik overgaan op het Engelstalige of Nederlandse genre. Had ik wellicht toch moeten luisteren naar de woorden van John de Mol: "Ga naar Frankrijk."

Mijn bedrijf in de Engelandlaan liep lekker, tenminste niet zo als in de Dorpstraat. Maar daar waren de kosten een stuk lager, ik werkte zelf mee en had minder personeel.

Uitnodiging Producers Joop v/d Ende naar Las Vegas

Om onze groep bij Joop v/d Ende wat extra te motiveren: de meesten waren nog nooit in Las Vegas geweest. Zij wisten van de laatste ontwikkelingen op showgebied uitsluitend wat in Europa aan de hand was. Ik besloot een aantal belangrijke personages, onder wie Ferdinand Hageman (hoofd evenementen Joop v/d Ende Producties), Ruud Davris (scriptschrijver inhoudelijk en uitvoering freelance) en Martin (onze choreograaf freelance) uit te nodigen om mee te gaan. Vervolgens lieten we ons gezamenlijk naar het land van Uncle Sam vliegen. Via Orlando bezochten we eerst Disney World, vervolgens Universal Studio's en daarna Sea World. Ze waren overrompeld en konden al deze indrukken onmogelijk verwerken. Ik vertelde nog: "Kijk uit, creatievelingen, wat je nu gaat zien gaat je fantasie te boven." Ontploffingen, regen, onweer, overstromingen, aardbevingen, driedimensionale filmtheaters, poppen met bewegende handen en gezichten, effecten waar wij in Nederland alleen maar van konden dromen. Dit hadden zij nooit meegemaakt, dit zou de ommezwaai worden naar betere prestaties binnen Joop v/d Ende Events.

Na Orlando vlogen we naar Los Angeles, waar 's middags de presentatie van Beauty and the Beast werd gehouden. De eerste originele Disney-musical werd gepresenteerd en via via konden we kaartjes kopen (in die tijd vijfhonderd gulden per stuk). Maar we zaten dan ook perfect, via de rode loper voelde ik mij met al die fotografen een filmster in spe.

De volgende dag naar Hollywood. Met camera's stand-by zagen ze mij aan voor een journalist. Ik werd dan ook samen met de groep naar voren gedreven tot het hek van het Chinese theater, waar zojuist Die Hard-acteur Bruce Willis zijn handen in steen werden vereeuwigd. Vele prominenten waren aanwezig, zo ook Aryan van Beugen. Ze moesten eens weten in Nederland. Ik liet mij filmen in Hollywood, ik kwam zogenaamd een huis uit van een of andere celebrity, het zou best het huis van Kirk Douglas kunnen wezen, maar op de video zag het er waanzinnig gaaf uit. De volgende dag vlogen wij in een uurtje tijd naar Las Vegas. Ik was er met Nelleke en Kimberley al eens geweest, maar dan houdt het op bij één dag over de Grand Canyon vliegen en weer terug naar Los Angeles.

Met de jongens was het even anders. Gokken deden ze niet, een principekwestie. We stonden allemaal bij de slotmachines. Ik liet er een stukje verderop honderd dollar in lopen en direct uitbetalen, in een speciaal daarvoor bestemde emmer. Een oorverdovend gerinkel van munten, die ik nog eens hard heen en weer schudde met de enthousiaste mededeling dat ik flink wat gewonnen had. Het duurde nog geen minuut of de hele groep stond achter de slotmachines. De principes werden overboord gegooid, het rinkelen had ze overstag doen gaan. Verslaafd had ik ze gemaakt, binnen een minuut. En of het me meezat, ik won en won, betaalde het eten ermee en hield nog geld over van mijn tour door 'de states'. De jongens zijn me er nog dankbaar voor. De budgetten bleven ver onder de maat in ons land van doe maar gewoon dan doe je gek genoeg. Is een puur calvinistisch trekje, de enige die dit wist te doorbreken is en blijft Joop v/d Ende. De man die net als ik begon met een poppenkast en die zou uitgroeien tot de beste musicalman van de wereld.

Ontmoeting met Gilbert Becaud

Een van de belangrijkste was de aanvraag om het achtergronddecor van mijn idool Gilbert Becaud te ontwerpen, in het Okura in Amsterdam. Door ons was een decor geplaatst met de uitstraling van de Moulin Rouge op Place Pigalle van Parijs. Tijdens de repetities moest en zou ik contact hebben met Gilbert. Na wat gepraat te hebben en ik hem vertelde dat ik veel van zijn chansons op mijn repertoire had staan, was hij een en al oor. Samen met Frank Wentink zouden we op de foto gaan, maar mijn cameraflitser liet mij in de steek. Eenmaal thuis was alles donker.

Jammer, een grote kans was verkeken. Zijn nieuwe arrangementen van Et Maintenant en Natalie waren zo spetterend dat je dit van een 70-jarige niet zou verwachten. Hij had al lang een ziekte onder de leden. Toch was hem dat niet aan te zien. Een bolle toet en nog vol energie... ik kon niet bevroeden dat hij binnen enkele weken zou overlijden.

Burn-out zomer 2002

Op de zaak kregen we te maken met allerlei tegenslagen. Het personeel werd steeds slordiger. De afwerking welke ik voor ogen had, werd met de dag minder. Mijn aanwezigheid op de decorafdeling werd steeds meer gemist, overal moest ik bij zijn. Maar ik kon moeilijk offertes maken, klanten afrijden, plattegronden maken en me ook nog met het gezeur van het personeel bezighouden. Het werd me teveel. Alles had ik al een keer gedaan. Je merkte ook dat oude opdrachtgevers hun opdrachten aan nieuwe, jongere en gemotiveerdere mensen gaven. Ik merkte ook dat ik sneller moe was.

Ik deed alles liever zelf, toen uiteindelijk ook de vrouw van Karel mijn broer dreigde dat Karel weg zou gaan als er geen opslag volgde. Men wilde niet meer met elkaar samenwerken, men haatte elkaar, er ontstond een niet te overziene situatie. Ik merkte dat ik het niet meer in handen had, alles vloog tussen mijn vingers door en mijn hoofdpijn probeerde ik te sussen door 's avonds thuis wat alcohol naar binnen te gieten. Maar niets hielp. Een vakantie zou een uitkomst zijn.

Curacau was de bestemming. We waren hier al voor de vijfde keer. Ik kreeg er altijd weer nieuwe inspiratie van. Niet in de eerste week, maar zeker wel in de tweede. Een azuurblauwe zee, de vissen zwommen net een meter onder het wateroppervlak en al snorkelend kon je je vergapen aan al het moois wat de waterwereld je te bieden had. Papagaavissen, die met hun kleurenpracht flaneerden over het koraal, zeepaardjes zwommen statig in de rondte, terwijl de Lange Jan-vissen met hun langwerpige snuiten als onderwaterpolitie alles in de gaten hielden. De huizen waren in dezelfde kleurenpracht geschilderd. Als je dit in de Kalverstraat in Amsterdam zou neerzetten, zouden je ogen pijn doen van de felheid. Hier klopte het gewoon. De Venezolaanse boten aan de kade lieten zien dat je op een eiland was waar de zon regeerde. De bewoners van dit eiland zagen hun natuurlijke lach als vanzelfsprekend.

Op dit eiland wilde ik tot rust komen, de adrenaline laten zakken tot vakantieniveau. Dat ik al zo ver was in m'n toen nog onbekende burn-out, ondervond ik toen we gingen dineren. In een Indiaas restaurant, welke was gesitueerd in het gebied Otrabanda in het complex van Jacob Geldtekker, begon de ellende. Na de hele dag last van diarree te hebben gehad, nam ik wat pilletjes in om dit te onderdrukken. Na m'n eerste wijntje op het Indiaas terras kreeg ik weer een diarreeaanval. Ik wilde het tegen elke prijs niet in mijn broek doen en besloot het op te houden. Ik wist dat het mijn broekpijpen uit zou komen als ik op zou staan. De enorme inspanning om dit geweld tegen te houden, leidde tot een complete bewusteloosheid. Toevallig was er op het terras een club Hollandse artsen en verplegers die toesnelde om te helpen. Binnen enkele seconden of minuten, dat weet ik niet meer, was ik weer bij. Voor alle zekerheid werd een ziekenwagen besteld voor nader onderzoek in het ziekenhuis van Willemstad, Curacau. Eenmaal uit het ziekenhuis, waar men niets kon vinden, lag ik te rillen op bed. Pas nadat een plaatselijke dokter mij 20 milligram diazepam had gegeven, kwam ik weer tot rust. De dagen daarop was een misselijk gevoel, niet meer over de pontjesbrug durven, angst en rillerigheid het resultaat. Oftewel: het begin van een lange weg. De burn-out was mijn leven ingeslopen.

Het zou uiteindelijk leiden tot de ondergang van mijn bedrijf en tegelijkertijd het inluiden van een moeizaam herstel, hulppartijen, verlatingsangsten, niet meer weg willen, een eigen beschermend wereldje creëren, angst- en paniekaanvallen. Met alles kreeg ik te maken. In mijn lichaam raasde een fenomeen die als het ware alles ontregelde, wat er ook maar te ontregelen viel. Iets waar ik geen vat op kon krijgen. Het hield op een verschrikkelijke manier huis in mijn denken, in mijn hele doen en laten.

De mensen die zeiden dat het tussen mijn oren zat, begrepen totaal niet wat het inhield. Het liefst had ik twee gebroken benen en m'n armen in het gips, zodat ik kon bewijzen dat ik ziek was. Een lieve vriendin van Carla, mijn secretaresse, kwam naar mij toe. Gratis kwam ze vele avonden

langs om me met behulp van magnetisme te bevrijden van het fenomeen. Elke avond verlichtte het, maar het kwam ook weer terug. Wat een lieverd, iemand helpen om te helpen. Ik was gewend dat ieder uur werd betaald. Als er engelen op de wereld rondlopen, was zij er zeker één van. Ik schreef haar dan ook onderstaand bedankbriefje.

Hallo Loes,

Hierbij een schrijven. Zoals je weet is bellen en schrijven niet mijn grootste hobby. Toch wil ik je langs deze weg enorm bedanken voor de wijze waarop je mij hebt geholpen over m'n depressie heen te komen. Het behoeft geen extra uitleg dat ik er diep in zat en dat jouw komst een geschenk uit de hemel was. Zomaar een vreemde helpen, zomaar in je auto stappen om elke week je gave vol vuur te gebruiken om je medemens te helpen. Het is zeker in Nederland bijna niet meer van deze tijd. Wat een geluk dat jij op mijn pad kwam.

Loes, je bent bijzonder, omringd door een hemelse gave. Denk niet dat ik ooit vergeet dat je er voor mij was in een voor mij zo moeilijke tijd. Je hebt er voor gezorgd dat ik weer vaste grond onder mijn voeten voel en dat ik het leven beetje bij beetje weer aan kan. Aan het einde van de tunnel zie ik weer licht, flauw en dan weer sterk. Dat ik alles weer opnieuw mag beleven, daar kijk ik naar uit, voorzichtig en met een nieuwe strategie, geleerd van de fouten in het verleden.

Toch weet ik zeker dat jouw ingestraalde energie nog enige tijd in mij zal doorwerken. Om uiteindelijk weer als vanouds te genieten van al het moois op aarde.

Met bijna niemand kon ik praten of uitleggen wat ik voelde. Zou dit ooit weer goed kunnen komen of was dit het? Het resultaat van tachtig uur in de week werken en het leven met ups en downs. Of was het voorbestemd? Was ik überhaupt voorbestemd, had ik mijn leven niet al drie keer te danken aan een engel die mij wilde beschermen voor een vroegtijdig overlijden? Waarom werd ik nu niet geholpen? Dit kon toch geen voorbestemming zijn?

Jaar in, jaar uit duurde het. Het leek of alle radertjes van het ingenieuze uurwerk in mij van slag waren. We konden ook de scheiding niet meer maken of het kwam door m'n burn-out of door m'n fysieke toestand. Zo wisten de doktoren mij pas na vijf jaar te vertellen dat ik last had van het prikkelbare darmsyndroom. Elk jaar als ik naar het buitenland ging, plofte ik na een week uit elkaar met als gevolg bewusteloosheid. Gillende sirenes tot ik weer in het ziekenhuis zou belanden en men niet begreep wat mij mankeerde. Alles werd op de hoop 'burn-out' gegooid. De groeiende onzekerheid probeerden we met diazepam of andere depressiepillen tegen te gaan. Er leek geen verbetering in mijn toestand te komen, totdat we erachter kwamen dat de burn-out over was en dat ik alleen nog leed aan angst- en paniekaanvallen. We verhoogden de Paroxetine naar 40 mg en het ijs werd direct dikker. Langzamerhand begint het licht weer te schijnen, ik kijk om me heen en zie dat Nederland ook een soort Curaçao is. De zomers met al z'n bloemenpracht, de herfst met al z'n verkleuringen, de witte winters, de kou en tegelijkertijd de open haard. De lente, het klinkt cliché met z'n lammetjes, ik zie de wereld, deze wereld leeft zoals ik het nooit had gezien.

Ik was altijd bezig met m'n trots te verdedigen, iets worden in de maatschappij. Als ik doorgegaan was, had ik deze mooie wereld nooit kunnen aanschouwen. Soms zeg ik wel eens tegen mijn Nelleke: "Stel je eens voor dat onze wereld de hemel is...". Ik had er nooit geen tijd voor, ik was bezig mijn idealen te bereiken, ik zag mijn dochtertje niet eens groeien, ik gaf iedereen de schuld van mijn lijden. Maar dat mijn ogen via een burn-out werden geopend, ben ik toch enigszins dankbaar voor.

En kijk wat er gebeurt: ik schilder, vlinders zoals ik ze zelden heb gezien. Ik zie details in mensen die ik nooit zo heb ervaren. Ik voel me als een soort reïncarnatie van een middeleeuwse schilder die leefde in een wereld zonder camera's en leg alles vast op het linnen. Het voelt alsof ik in een ander tijdperk ben als ik schilder. Sinds een jaar schilder ik de mooiste portretten, stillevens en

vergezichten. Had ik dit weggestopt of heeft het fenomeen een openingetje gemaakt in mijn aanwezige kunstkwab?

Geholpen door mijn huisartsen, mijn psychiater en niet te vergeten mijn Nelleke weet ik dat het najagen van materieel succes iets totaal anders is. Het najagen van het wezenlijke geluk is direct naast je voelbaar. Je kijkt ernaar en voelt dat het goed is. Je geniet van de hemel op aarde. Je geniet van iedereen, geeft iedereen een kans...De wereld is onze hemel. Gelukkig krijg ik een derde kans om dit mooie om mij heen tot in detail te mogen beleven.

Getekend,

Aryan van Beugen